

Даниел Стийл

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛЮБОВНИЦАТА

Красотата на Наташа спасява живота ѝ...

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЛЮБОВНИЦАТА

Превод: Теодора Божилчева, Стефания Теодосиева

chitanka.info

Красотата на Наташа спасява живота ѝ...

Красотата на Наташа Ленова спасява живота ѝ. Открита на ледена московска улица от руски милиардер, тя живее под закрилата му, потопена в достъпен за малцина разкош, докато той се занимава с делата си в един тъмен свят, който тя никога не вижда.

Тео Лука е син на световноизвестния художник Лоренцо Лука. Той е оставил на жена си и сина си цяло състояние в картини, които те отказват да продадат. Вдовицата на Лоренцо, Мейлис, е превърнала дома им в известен ресторант, украсен с творбите на покойния ѝ съпруг. Там една юнска вечер Тео среща Наташа, най-изящната жена, която е виждал някога. Също там погледът на Владимир се спира върху картините на Лука. Поставя се началото на гибелни желаниа.

Тео, също надарен художник, трескаво рисува Наташа седмици наред.

А Владимир е вбесен, че творбите на Лоренцо не се продават, и е твърдо решен да купи поне една. Наташа, която знае, че не може да направи дори една погрешна стъпка, започва да мечтае за свободата, която никога не може да има като любовница на Владимир.

От Москва до Ривиерата, Париж и Лондон, „Любовницата“ е завладяваща история за огромни богатства, жестокост, изобретателен гений, дързост и безкомпромисни личности, чертаещи път на сблъсък.

На Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара — обичните ми, чудесни деца. Нека винаги изборът ви да е правилният и ако случайно се окаже, че сте сгрешили, да имате мъдростта и куража да го промените. Бъдете здрави и щастливи, заобиколени от хора, които ви обичат и се отнасят добре с вас. Нека пътят ви бъде лек, а животът — щедър към вас. И никога, никога не забравяйте колко много ви обичам.

Мама / Д. С.

1

Топлият юнски ден преваляше. Огромната моторна яхта „Принцеса Марина“ беше закотвена край брега на Антиб в Средиземно море, недалеч от прочутия хотел „Дю Кап“. Сто и петдесет метровата яхта се виждаше отдалече. Част от седемдесет и пет членния ѝ екипаж търкаше палубите и отмиваше солта както всяка вечер. Непосветеният наблюдател можеше да добие представа за мащабите ѝ само по това колко малки изглеждаха матросите отдалече. Отвътре цялата беше осветена и всеки запознат с тази част от крайбрежието знаеше името ѝ, както и името на собственика, нищо че наоколо имаше още няколко доста големи яхти. Гигантските суперяхти не можеха да остават на всяко едно пристанище. Изключение правеха големите пристанища, които приемаха круизни кораби. Не беше лесна задача да закотвиш съд от такъв калибър, независимо от многочленния екипаж или уменията им да маневрират с хирургическа прецизност.

Собственикът на яхтата Владимир Станислас имаше още три моторни яхти с подобни размери, пръснати в различни краища на света, както и купена от един американец деветдесетметрова платноходка, която почти не използваше. Любимата му яхта обаче беше „Принцеса Марина“, кръстена на покойната му майка. Представляваше изящен плаващ остров на показността и лукса, който му струваше цяло състояние. Той притежаваше и една от най-известните вили по крайбрежието в Сен Жан Кап-Фера. Беше я купил от известна кинозвезда, но на сушата никога не се чувстваше напълно в безопасност, а обирите и нападенията над луксозните имоти в Южна Франция бяха станали нещо съвсем обичайно. На борда, с обучения и трениран срещу терористичните прояви екипаж, който му осигуряваше най-висока степен на сигурност, с арсенала от оръжия и специалната ракетна система, той се чувстваше в безопасност и можеше бързо и по всяко време да смени местоположението си.

Владимир Станислас се славеше като един от най-богатите хора не само в Русия, но и в света. Монополът върху руската стоманена

индустрия бе получил от правителството преди почти два̀сет години, благодарение на забележителните си връзки с ключови фигури, които познаваше от младежките си години. Огромни суми бяха преминали от едни ръце в други в един повратен период, натрупаха се несметни богатства, немислими за човешкото въображение. Той имаше значителни инвестиции в петрола, както и в други индустрии по цял свят. Трудно можеше да си представи човек парите, които Владимир печелеше и с които разполагаше. На четирийсет и девет годишна възраст състоянието му възлизаше на четирийсет или петдесет милиарда долара само от сделки и инвестиции, за които се знаеше. Той поддържаше близки отношения с хора от високите етажи на властта, в това число и със самия президент на Русия, който не беше единственият държавен глава в списъка му с близки познанства. Прекрасната яхта, която проблясваше като бижу под лъчите на залязващото слънце, беше само малък символ на блестящия бизнес нюх и на позициите му сред елита, които му бяха послужили много добре.

Владимир предизвикваше едновременно възхищение и страх. Постигнатото в продължение на деветнайсет години като основен играч на руската индустриална сцена му спечели възхищението и завистта на хората от бизнеса по цял свят. А онези, които го познаваха добре, знаеха, че около него има много неизказани неща. Имаше репутацията на безмилостен и злопамятен към враговете си, но и своята „мека“ страна — страстта му към изкуството, любовта му към изящните неща и литературните му познания — всичко това култивирано на един по-късен етап. Предпочиташе компанията на себеподобни и приятелите му бяха руснаци, важни индустриалци като самия него. Жените в живота му също бяха само рускини. Независимо че притежаваше красива къща в Лондон, вила в Южна Франция и грандиозен апартамент в Москва, винаги беше заобиколен от сънародници. Беше човек, който винаги получаваше каквото иска, и контролираше лъвския дял от новите богатства на Русия.

Независимо от позициите и влиянието си, човек лесно можеше да го пропусне в тълпата. Предпочиташе да остава незабелязан и като цяло беше непретенциозен. Обличаше се семпло, излизаше и се прибираще дискретно, когато пожелаеше. Само когато човек срещнеше погледа му, разбираше кой стои срещу него: мъж с неограничена власт.

Нищо не му убягваше. Издадената брадичка и властната стойка говореха, че не търпи отказ, но когато се усмихнеше, прозираше добре прикрита и рядко проявявана топлота. Имаше високите скули и монголоидното лице на предците си, което му придаваше неустоима екзотика. От момчешките си години привличаше жените, но не си позволяваше уязвимост пред никоя. Не беше силно привързан към никого. Отдавна държеше юздите на живота си и нямаше да се примири с нищо по-малко от това.

Висок, грубоват, с руса коса и студени сини очи, с изсечени черти, Владимир не беше красив в класическия смисъл на думата, а по-скоро интересен. В редките мигове, когато си позволяваше да се отпусне, изглеждаше сърдечен и типично по руски сантиментален. В живота му нямаше нищо случайно или непланирано. Обмисляше всяка подробност и предвиждаше как ще се впише в по-голямата картина. Беше имал няколко любовници, но за разлика от мъжете в неговите среди, не искаше деца и още от самото начало на връзката го заявяваше недвусмислено. Не желаше да се обвързва, смяташе, че това би го променило, а той не желаше. Нямаше семейство, само неколцина приближени хора.

Повечето от познатите му имаха поне по едно дете от всяка жена, с която бяха имали връзка, обикновено по настояване на жената, за да осигури финансово бъдещето си. Владимир отказваше да падне в подобни капани. Децата не бяха част от плановете му. Отдавна беше взел това решение и не съжаляваше. Проявяваше достатъчно щедрост към жените, но не се обвързваше с обещания за бъдещето, нито пък те се осмеляваха да настояват или да се опитват да го манипулират. Владимир беше като навита на кълбо змия, готова да нападне, постоянно нащрек и безмилостен, ако се наложи. Можеше да бъде нежен, но хората усещаха вродената му жестокост и знаеха, че ако го настъпят или провокират, може да бъде много, много опасен. Малцина се осмеляваха да го предизвикат и нито една жена до този момент не беше опитвала. Наташа, жената до него сега, знаеше, че условието му при всяка връзка беше да няма деца. Ясно беше дал да се разбере, че никога няма да има брак, и това не се коментираше. Онези, които се бяха опитвали да го убедят в обратното или да го вкарат в капан, бяха отпращани безцеремонно с тлъста, но нищожна сума в сравнение с онова, с което щяха да се облагодетелстват от връзката с него.

Владимир не беше глупак и никога не правеше компромиси, освен ако нямаше изгода за бизнеса му. Винаги, когато взимаше решения, се вслушваше в разума, а не в сърцето. Не беше стигнал до сегашното си положение, проявявайки глупост и лековерие към жените. Не се доверяваше на никого и още от малък се беше научил да разчита единствено на себе си. Уроците от детството бяха му послужили добре.

Владимир беше стигнал върха, разполагаше със сила и космическо богатство, намираще се на светлинни години от останалите, с почти безгранична власт и богатство, за което хората само можеха да предполагат. Постиженията му го радваха. Обичаше да притежава безброй играчки, с които се глезеше — къщи, яхти, скъпи спортни коли, самолет и два хеликоптера, с които непрекъснато пътуваше по света. Имаше колекция от произведения на изкуството, което беше негова страст. Смяташе за важно да е заобиколен от красота. Обичаше да притежава най-доброто.

Нямаше много време за празни занимания, но не пропускаше да се забавлява, ако му се удадеше възможност. Умът му беше зает с бизнеса и следващата сделка, но намираще и време за развлечения. Имаше малко приятели — влиятелни мъже, с които правеше бизнес, и политици, които на практика притежаваше. Рискът никога не го плашеше и не търпеше скуката. Умът му работеше със скоростта на светлината.

С Наташа беше от седем години. С много редки изключения, което беше необичайно за мъжете от неговото обкръжение, той ѝ беше верен. Нямаше време за флиртове и не го интересуваха. Беше доволен от връзката им и това напълно го устройваше.

Без съмнение Наташа Ленова беше най-красивата жена, която беше срещал. За първи път я видя на една улица в Москва, премръзнала от суровата руска зима, но млада и горда. Хареса я от първия миг, когато тя се възпротиви на опитите му да ѝ помогне и да я опознае. След цяла година непрестанно ухажване тя се предаде и на деветнайсет години му стана любовница. Сега беше на двайсет и шест.

Понякога Наташа играеше ролята на домакиня, дотолкова, доколкото той пожелаеше, и никога не се изтъкваше прекалено. Беше ефектно допълнение и украшение за Владимир. Той не изискваше повече, въпреки че тя беше умно момиче. В нея той търсеше само компанията ѝ, красотата ѝ, да бъде винаги на разположение, без

обяснения. Тя знаеше, че не бива да задава излишни въпроси. Чакаше го, в която и точка на света да се намираше, и той я възнаграждаваше подобаващо за компанията и верността ѝ. Не му беше изневерявала. Отдавна да я нямаше, ако се беше опитала да го стори. И ето я, все още с него след седем години — далеч по-дълго, отколкото бяха очаквали или планирали. И двамата бяха наясно с ролята, която играеха, и не искаха повече. Помежду им цареше свършена хармония.

Наташа се движеше с грацията на балерина из пищно обзаведената каюта на яхтата, която беше неин дом няколко месеца в годината. Обичаше да е тук заради свободата, която имаха — да променят посоката, ако им хрумне, да отидат където пожелаят и да правят каквото искат. А когато Владимир беше зает или пътуваше по работа, тя разполагаше с времето си. Понякога слизаше от яхтата да свърши нещо или да напазува. Наташа прекрасно осъзнаваше докъде се простират границите на живота ѝ с него, знаеше какво се очаква от нея и го правеше безупречно. В замяна той обожаваше свършената ѝ красота и парадираше с нея. Мъжете я желаеха и му завиждаха. Тя беше на показ винаги когато излизаха заедно, също като ферарито му или като рядко бижу. За разлика от жените в нейното положение Наташа не беше капризна и никога не се цупеше. Знаеше кога трябва да замълчи и кога да говори, кога да запази дистанция и кога да е на разположение. Разпознаваше настроенята му, нагаждаше се според него и компанията ѝ бе ненаатрапчива. Не изискваше нищо, затова той ѝ даваше много и проявяваше разточителност. И макар че оценяваше и се радваше на всичко, с което я обсипваше, тя би се задоволила и с далеч по-малко, за разлика от всички жени в живота му преди нея.

Наташа не правеше планове и знаеше, че не трябва да задава въпроси — нито за хората, които го посещаваха, нито за сделките, които сключваше. Той ценеше дискретността ѝ, нейната деликатност, компанията ѝ и поразителната ѝ външност. Тя му беше любовница, не беше ѝ обещавал нищо повече. Понякога се отнасяше с нея като с изложено в музей произведение на изкуството. Със самото си присъствие тя затвърждаваше статуса му пред обществото, беше въплъщение на добрия му вкус. Наташа познаваше Владимир като добър и щедър човек, когато поискаше, и опасен, когато се налагаше.

Беше виждала как сменя настроенятия си за секунди. Харесваше ѝ да вярва, че е добър човек, но не беше го подлагала на проверка. Харесваше ролята си в живота му и се възхищаваше на онова, което беше постигнал.

Владимир я беше спасил от отчайващата бедност и тя не беше забравила тежкия си живот преди него. Не позволяваше нищо да попречи на задълженията ѝ, нито си позволяваше да пренебрегне дълга си към него. Не искаше да се върне към живота си преди и внимаваше да не застраши живота си сега, който водеше благодарение на него. Чувстваше се сигурна и в безопасност под закрилата му и нямаше да допусне каквото и да било да ѝ го отнеме. Във всеки един момент беше наясно с мястото и ролята си в живота му. Не искаше нищо повече, не се налагаше да се моли. Водеха необикновен живот и тя бе благодарна за всичко, което беше направил за нея.

Не поддържаше контакт с други жени, нямаше приятелки. В нейния свят имаше място само за Владимир, това очакваше и той от нея. Играеше по всички негови правила, без съжаление, без оплакване, за разлика от много други жени в нейното положение, които се интересуваха само от това какво ще получат. Наташа не беше като тях. Тя беше интелигентна, знаеше си мястото и не престъпваше границите. Задоволена с всичко, тя се наслаждаваше на живота им заедно. Никога не беше копняла да бъде нещо повече за него. Като негова любовница имаше всичко, за което беше мечтала, дори много повече. Не изпитваше липсата на деца, нито дори на приятели, нито пък желаше на всяка цена да му бъде съпруга. Не ѝ трябваше нищо повече от онова, което имаше.

Наташа чу приближаването на хеликоптера. Тъкмо беше взела душ и беше облякла бял сатенен гащеризон, който перфектно очертаваше изящното ѝ тяло. Като малка искаше да стане балерина — една непостижима за нея мечта. Тя среса набързо къдриците на дългата си руса коса, сложи лек грим и диамантените обеци, които Владимир ѝ беше подарил, и обу високи сребристи сандали. Красотата ѝ беше естествена и неподправена и не се налагаше да полага усилия да я подчертае. Точно това обичаше Владимир у нея. Тя му напомняше на любимите му картини от италианските майстори и той можеше да я гледа с часове — източеното ѝ грациозно тяло, съвършените ѝ черти, копринено меката светлоруса коса и огромните сини очи с цвета на

лятно небе. Обичаше да я гледа не по-малко от това да говори с нея. Оценяваше интелигентността ѝ. Владимир презираше вулгарните жени, алчните, глупавите, а тя не беше от тях. В нея имаше естествено изящество и вродено достойнство.

Наташа забърза по стълбите към площадката за хеликоптера и застана сред екипажа и охраната, които го посрещаха. Вятърът развя косата ѝ и тя се усмихна, докато се опитваше да го зърне през стъклото. В следващия миг пилотът загаси двигателя, вратата се отвори, той слезе и кимна на капитана, а един от охранителите пое куфарчето от ръцете му. Владимир погледна Наташа и се усмихна. Точно тя беше човекът, при когото искаше да се върне след срещите в Лондон. Отсъства два дни и беше доволен, че вече е на яхтата, където можеше да се отпусне.

Често прекарваха с месеци на яхтата, а когато се наложеше, той пътуваше за срещи. Тази, от която се връщаше, беше минала добре и той беше доволен. Прегърна я през раменете, докато слизаха по стълбите към големия, добре зареден бар на долната палуба. Стюардесата им донесе чаши с шампанско на сребърен поднос. Наташа не го попита как е минала срещата. Знаеше за работата му само онова, което той споделяше. Дискретността ѝ, наред с красотата ѝ, бяха важни за него. Радваше се да я види след два дни отсъствие.

— Е, какво прави днес? — попита той, докато се възхищаваше на начина, по който белият гащеризон очертаваше тялото ѝ като втора кожа. Поведението ѝ, освен в спалнята, никога не беше провокативно, но тя притежаваше вроден сексапил, който караше мъжете да се обръщат след нея и да му завиждат, което му доставяше удоволствие. Както яхтата беше символ на значително материално състояние, поразителната красота на Наташа беше символ на силата и мъжествеността му. И той се наслаждаваше и на двете.

— Плувах, направих си маникюра и обиколих магазините в Кан — спокойно отговори тя. Типичният за нея ден, когато той отсъстваше. Когато беше тук, тя трябваше да е на лодката, за да е винаги на разположение. Той не обичаше да е лишен от присъствието ѝ, когато беше свободен. Обичаше да плува с нея, да се хранят заедно и да разговарят, когато поискаше.

Наташа беше натрупала доста задълбочени знания за изкуството, четеше книги и статии в интернет, стремеше се да е в крак с новостите

в артсредите. Мечтаеше да запише някои курсове в „Тейт“ в Лондон или в Париж, където също прекарваха някакво време, но никога не се задържаха толкова, че да може да ги посещава, а и Владимир искаше винаги да е до него. Макар и без диплома, през последните години тя беше станала експерт в областта на изкуството и той обичаше да обсъжда с нея картините, които искаше да купи. Тя имаше навика да проучва задълбочено художниците, които той беше споменал, откриваше интересни факти за тях, което го очароваше и възбуждаше любопитството му. На партитата, които организираха, тя водеше свободно разговори с познавачи на изобразителното изкуство и Владимир се гордееше с професионалните ѝ познания.

Нямаше приятелки, затова беше свикнала да пазарува сама. Той ѝ позволяваше да купува каквото пожелае и му доставяше удоволствие да ѝ прави скъпи подаръци — бижута, които поръчваше специално за нея, безброй чанти на „Ерме“ от кожа на алигатор във всеки възможен цвят: повечето „Бъркин“ с диамантени закопчалки, които струваха цяло състояние. Не пестеше нищо за Наташа, избираше ѝ дрехи от ревютата на висшата мода, като гащеризона на „Диор“, с който беше облечена сега. Обичаше да я глези с неща, които самият той не си позволяваше. Тя беше неговата реклама. За разлика от нея той се обличаше семпло и консервативно. От Лондон се върна с джинси, добре скроено сако, синя риза и велурени обувки на „Ерме“. Двамата бяха хубава двойка, въпреки разликата във възрастта им. Понякога, когато беше в настроение, ѝ припомняше, че е достатъчно стар, за да ѝ бъде баща, с разликата от двацет и три години във възрастта им, въпреки че той не изглеждаше на годините си.

Наташа нямаше свой живот, но не беше самотна. Той я възнаграждаваше щедро за това, че я обсебваше изцяло, а тя никога не се оплакваше. Беше му благодарна, а на него не му омръзваше да ѝ се възхищава. За седем години той не беше срещнал друга жена, която да желае по-силно или да му допадне повече. Изневеряваше ѝ, когато бизнеспартньорите му поръчваха проститутки за всички след някоя важна среща, защото не искаше да изглежда надменен и дистанциран. Когато останалите вече бяха напреднали с алкохола, той обикновено успяваше да се измъкне по-рано.

Звездите вече се бяха показали на небосклона, когато допиха шампанското. Владимир отиде до каютата, за да си вземе душ и да се

преоблече за вечеря. Наташа го последва и се излегна на спалнята, а той се съблече и влезе в банята от черен мрамор. Нейната гардеробна и банята ѝ от розов мрамор бяха проектирани специално за нея.

На път към каютата Владимир щракна ключа за лампата в коридора, знак, че не иска да бъдат обезпокоявани. Наташа пусна музика по уредбата, а когато се обърна, той стоеше гол зад нея, освежен от душа, с мокра коса и усмихнат.

— Липсваше ми в Лондон, Таша. Не обичам да пътувам без теб. — Тя знаеше, че казва истината, но той не беше я поканил да го придружи, което означаваше, че ще бъде зает до късно вечерта. Нямахше представа с кого се беше срещал, а и не питаше.

— И ти ми липсваше — тихо промълви тя. Изпъна босите си крака, а косата ѝ се разпиля на възглавницата. Той седна до нея, смъкна презрамките на сатенения гащеризон и го плъзна надолу по тялото ѝ.

Шепнеше ѝ нежно и обсипваше със страстни целувки шията ѝ. Тялото му беше мускулесто и силно. Отпусна се бавно върху нея, свали прашките ѝ и ги захвърли настрани. Беше чакал да се върне при нея и да намери утеха в познатия танц на телата им. Тя се отпусна щастлива в прегръдките му и въздъхна с усмивка. Никога не се разочароваха един от друг — в прегръдките си намираха сигурност в този така несигурен свят.

Взеха си душ заедно и когато час по-късно се качиха на палубата за вечеря, Наташа беше с бял ефирен копринен кафтан. И двамата изглеждаха в добро настроение. Часът беше вече десет, но те обичаха да вечерят късно, след края на телефонните разговори и безбройните имейли, когато секретарките му в Лондон и Москва приключваха работния ден. Обикновено вечеряха сами, с изключение на дните, когато посрещаха гости — най-често бизнеспартньори или хора, от които искаше нещо.

— Защо не вечеряме утре в Сен Пол дьо Ванс? — каза той, докато палеше кубинска пура. Вдиша силния аромат, който толкова много харесваше.

— „Ла Коломб д’Ор“? — попита тя. Посещаваха го често заради вкусната храна, а и заради творбите на Пикасо, Леже, Калдер и много други художници, които в миналото бяха уреждали тук сделките си с картини. Пиршество за очите беше да се хранят заобиколени от

творбите на художници, които са посещавали заведението много преди да станат прочути.

— Искам да пробваме едно място, за което слушам от много време — каза той. Погледите им се рееха към водата и двамата се наслаждаваха на звездната нощ. — „Лоренцо“. — Ресторантът беше любимото място за ценители на изкуството. Стените бяха украсени само с творби на Лоренцо Лука. Ресторантът беше създаден и се поддържаше от вдовицата му — почти като светилище в негова памет в дома, където бяха живели, а стаите над ресторанта бяха отворени за колекционери, търговци и музейни уредници. Владимир отдавна искаше да посети това място, но резервациите се правеха с месеци напред, затова винаги се озоваваха в „Ла Коломб д'Ор“. — Един търговец на картини в Лондон ме посъветва да се обадим на самата мадам Лука и да се представим от негово име. Секретарката ми пробва и се получи. Имаме резервация за утре и нямам търпение най-накрая да го видя. — Владимир изглеждаше доволен. Собствениците бяха известни с придирчивостта си при резервациите.

— И аз изгарям от нетърпение. Много харесвам картините му. — Доближаваха се до Пикасо, макар че Лука притежаваше собствен стил.

— На пазара се предлагат много малко негови творби. Оставил е почти всичко на съпругата си и тя не продава. От време на време предлага по една картина на търг, но съм чувал, че не се поддава на увещания. А и той не е бил продуктивен колкото Пикасо, така че не е оставил много картини след смъртта си. Успехът го е споходил едва към края на живота му и сега сумите са космически. Отказът ѝ да продава е покачил цените до небесата, почти до нивото на Пикасо. Последната картина, продадена в „Кристи“ преди няколко години, беше купена на изумителна цена.

— Значи няма да купуваме картини докато вечеряме — пошегува се тя и двамата се засмяха. Нищо не се знаеше. Владимир беше непредсказуем в това отношение и преследваше целта си докрай, ако си наумеше, че иска нещо.

— Казват, че е като посещение в музей. Най-хубавите картини са в неговото студио. Не бих отказал една обиколка някой ден. Може пък да я омаем утре вечер — Владимир я погледна с усмивка. И двамата очакваха с нетърпение приключението следващия ден.

След вечеря поседяха и дълго си говориха на чаша първокласно вино. Наслаждаваха се на звездното небе и лукса на яхтата. Морето беше спокойно, нощта тиха. Минаваше полунощ, когато слязоха в каютата. Владимир трябваше да отговори на няколко спешни служебни имейла. Винаги се стараше да изпреварва събитията в бизнеса. Нямаше ден или час, в който да пренебрегне сделките си. Те бяха единственият му приоритет.

Движеше го неизказан страх, който Наташа добре разбираше. Това беше едно от нещата, които ги свързваха много силно, но те никога не говореха за него. Произходът им не се различаваше много. И двамата идваха от крайна бедност, която беше двигателят зад неговия невероятен успех и причината младата Наташа да се озове от московските улици в прегръдките му.

Израсъл в неописуеми лишения, Владимир беше тригодишен, когато баща му почина от алкохолизъм, а на четиринайсетгодишна възраст изгуби майка си Марина, която си отиде от туберкулоза и недохранване. Сестра му почина от пневмония на седем години. Нямаха пари за лечение. Попаднал на улицата след смъртта на майка си, той оцеля благодарение на съобразителността си и се закле когато порасне, с цената на всичко никога да не допусне да бъде беден. На петнайсет вече беше куриер на едни от най-големите играчи в Москва и се превърна в нещо като техен талисман. На седемнайсет беше доверен човек, който понякога изпълняваше съмнителни задачи, но го вършеше сърцато и ефикасно. Беше безстрашен и умен. Един от шефовете му видя потенциала в него и го взе под крилото си. Владимир с желание усвои всичко, на което той го научи, и добави към наученото опита и интелигентността си. На двайсет и една беше натрупал повече пари, отколкото някога си беше мечтал, и вървеше нагоре, движен от ожесточена амбиция. На двайсет и пет беше богат мъж според повечето стандарти и не пропускаше да се възползва от всяка възможност, която новопридобитата му свобода му предоставяше, а на трийсет вече имаше няколко милиона, натрупани благодарение на връзките му. Деветнайсет години по-късно нищо не можеше да го спре и той щеше да направи всичко, което се налагаше, за да не се върне там, откъдето беше започнал. Мнозина го смятаха за безжалостен, но Владимир знаеше как да оцелява в този сложен свят.

Наташа изпитваше същия ужас от бедността. Дъщеря на неизвестен баща и проститутка, която я беше изоставила на грижите на държавата в дом за сираци на двегодишна възраст. Не се намериха осиновители и Наташа остана в сиропиталището, докато не навърши шестнайсет. Последваха три години на работа по заводите, живот в неотоплени, мръсни общежития и никаква надежда за бъдещето. Не приемаше предложения за платен секс. Не искаше да свърши като майка си, за която знаеше, че е починала от алкохолизъм малко след като я беше изоставила.

Владимир видя осемнайсетгодишната Наташа да гази с мъка в снега, облечена с тънкото си палто, и бе поразен от красотата ѝ. Предложи ѝ да я закара, за да не измръзне в снега, но отказът ѝ го стъписа. Причакваше я месеци наред пред държавното общежитие, изпращаше ѝ подаръци — топли дрехи и храна, които тя отказваше. И накрая, почти година след като я беше видял за първи път, болна и с температура, тя се съгласи да я отведе в дома му, където той лично се грижеше за нея. Наташа едва не умря от пневмонията. Нещо в нея му напомняше за майка му. Той я спаси, избави я от завода и от окаения ѝ живот, въпреки съмненията ѝ.

Никога не говореха за миналото си, но най-големият ѝ страх беше да не изпадне отново в крайна бедност, да няма нищо и никого, докато не умре от нищета. Не забравяше, че Владимир бе нейният спасител и продължаваше да го прави всеки божи ден. Все още я измъчваха кошмари от предишния ѝ живот. Спомняше си сиропиталището, завода, общежитието, жените, които беше наблюдавала как гаснат. Не беше го споменавала пред никого, но по-скоро би умряла, отколкото да се върне към този живот.

Двамата си приличаха в много отношения. Имаха сходен произход, бяха постигнали успеха си по различен начин, но и двамата изпитваха дълбоко взаимно уважение, както и силна нужда един от друг.

Миналото не беше погребано за тях. Страхът от бедността, в която израсна Владимир, го бе преследвал цял живот. Най-накрая той го преодоля, но не престана да се озърта за някаква следа от него. Независимо колко милиарда беше натрупал, те никога не бяха достатъчно и той беше готов на всичко, за да държи демона на

нищетата далеч от себе си. Наташа се избави по-леко, с повече късмет и по-безболезнено, но през тези седем години тя нито за миг не забрави откъде идва и кой я спаси. И какъвто и живот да водеха сега, и двамата знаеха, че старите им страхове винаги ще бъдат част от тях. Призраците, които ги преследваха, бяха все така осезаеми.

Наташа се унесе, докато го чакаше, както често се случваше. Той я събуди и отново се любиха. Владимир беше нейният спасител, който я бе избавил от личния ѝ ад, и колкото и да беше опасен за другите, тя знаеше, че с него е в безопасност.

2

На шейсет и три Мейлис Лука все още беше привлекателна жена. Косата ѝ, побеляла преждевременно на двайсет и пет, представляваше снежнобяла дълга грива, която тя носеше пусната или на плитка през деня, а вечер, когато беше на работа в ресторанта, я вдигаше на кок. Имаше теменуженосини очи и щедро закръглена фигура, която ѝ беше помогнала да започне да позира на художници през онова лято, когато дойде в Сен Пол дьо Ванс от Бретан на двайсетгодишна възраст. Така и не се върна. Заплени я чарът на група художници, които я приеха с отворени объятия, за ужас на консервативното ѝ семейство. Тя заряза следването в университета и остана в Сен Пол дьо Ванс през зимата. Още щом го зърна, се влюби до полуда в Лоренцо Лука.

След година, на двайсет и една, след като беше позирала на няколко художници предната зима, тя стана любовница на Лоренцо. Той беше на шейсет и я наричаше „малкото ми пролетно цвете“. Оттогава насетне тя позираше само на него и много от най-хубавите му творби бяха с нея. По онова време все още Лоренцо не беше сред успешните художници, а семейството на Мейлис беше отчаяно от пътя, който тя беше избрала, и за възможностите, от които доброволно бе се отказала. Смятаха, че е поела по гибелен път, докато тя гладуваше щастлива с Лоренцо. Преживяваха с хляб, сирене, ябълки и вино в стаичката над неговото студио, където прекарваха времето си с приятели. С часове го гледаше как работи, докато му позираше. Никога не съжали дори за миг за решението си да остане и не хранеше илюзии, че някога ще се омъжи за него. Още в началото той честно ѝ призна, че като младеж се оженил за едно момиче в Италия. Не беше я виждал от четирийсет години, нямаха и деца. Бяха живели заедно по-малко от година, но той официално все още беше женен за нея и смяташе, че е твърде сложно и скъпо да се разведе.

Когато се запозна с Мейлис и се влюби в нея, вече беше имал четири сериозни любовници и седем деца от тях. Обичаше децата си, но беше откровен и не се притесняваше да признае, че живее за

работата си и почти нищо друго не го интересува. Беше отдаден на изкуството си. Призна всичките си деца пред майките им, но не и пред закона, не ги издържаше и не виждаше причина да го прави. Докато бяха малки, нямаше средства, а и жените никога не търсеха издръжка от него, защото знаеха, че няма откъде да я вземе. Когато се запозна с Мейлис, децата му вече бяха пораснали и понякога заедно ги посещаваха. Смятаха го повече за приятел, отколкото за родител. Никой от тях не стана художник, нямаха неговия талант и много малко неща ги свързваха. Мейлис винаги се държеше мило, когато им гостуваха, независимо че всички бяха по-големи от нея. Някои имаха семейства и деца.

Мейлис не изпитваше нужда да му роди дете. Искеше само да е с него, а и Лоренцо нямаше желание за брак или деца. Отнасяше се с нея като с дете, а тя с удоволствие се учеше от него на тънкостите в изобразителното изкуство, макар че само неговите творби я интересуваха. Той беше очарован от лицето и тялото ѝ. В началото на връзката им я скицираше в хиляди различни пози и нарисува впечатляващи картини с нея.

Лоренцо беше човек на полярните настроения — държеше се чудесно, но и много пъти беше невъзможен с нея. Тя не му се сърдеше, отдаваше го на темперамента му на артист и на гений, затова се радваше на безгрижен и щастлив живот в Сен Пол дьо Ванс. Не се интересуваше от това, че семейството ѝ беше шокирано от живота, който тя водеше, и от избрания от нея мъж, когото смятаха за крайно неподходящ, не само заради възрастта му Лоренцо беше уважаван в средите си заради огромния си талант, въпреки че нямаше световна слава, от която и без това не се интересуваше. Винаги успяваше да изкара достатъчно пари, с които да живеят, понякога взимаше назаем от приятели. Когато се случваше да закъсат за пари, Мейлис се хващаше на работа за по няколко вечери като сервитьорка в местния ресторант. Никой от двамата не отдаваше значение на парите, важни бяха само изкуството и животът им заедно, а той не беше лесен — буен, несговорчив и драматичен. В началото се караха страховито, а после се помиряваха страстно в спалнята на горния етаж. Тя знаеше, че той я обича не по-малко отколкото тя го обичаше. Той беше любовта на живота ѝ, а тя — светлината на неговия.

С напредването на възрастта Лоренцо стана по-заядлив, често се караше с приятелите си, особено когато се комерсиализираха и жертваха таланта си за пари. Той подаряваше картините си със същата лекота, с която ги рисуваше.

Когато един млад търговец на картини дойде от Париж, за да се срещне с него, той го посрещна враждебно и с подозрение. Мъжът беше идвал няколко пъти, преди Лоренцо да се съгласи да се видят. Габриел Феран беше виждал някои от творбите на Лоренцо и познаваше гения от пръв поглед. Увещаваеше Лоренцо да му позволи да покаже картините му в галерията си в Париж, но той отказа. Някои от приятелите му се опитаха да го убедят, тъй като Феран имаше отлична репутация, но Лоренцо заяви, че не иска да го представлява някакъв „златолюбив“ мошеник, самопровъзгласил се за търговец на картини. Три години бяха необходими на Габриел, за да убеди Лоренцо да му позволи да изложи едно от платната му в Париж. Картината се продаде веднага за много прилична сума, но Лоренцо държеше на своето и твърдеше, че това не значи нищо за него.

Мейлис беше тази, която успя да го вразуми и най-накрая той се съгласи Габриел да го представлява. Сътрудничеството им се оказа много доходно, въпреки че Лоренцо продължи да го нарича мошеник, с което Габриел много се забавляваше. Той беше заобичал непоносимия своенравен гений и се радваше, че го е открил. По-голямата част от комуникацията минаваше през Мейлис, а след време двамата се сприятелиха и правеха „заговори“ за доброто на Лоренцо. След десет години заедно с Лоренцо, когато той навърши седемдесет, в банката вече имаше прилична сума пари, за които той твърдеше, че не иска да знае. Държеше на своето, че не желае да „проституира“ с изкуството си, нито има намерение да се поддаде на „користните намерения“ на Габриел, затова оставяше Мейлис и Габриел да се разпореждат с парите му. Не бяха богати, но крайната бедност остана в миналото. В живота им нищо не се промени. Мейлис продължи да работи като сервитьорка няколко вечери седмично и да му позира. Той отказа да направи самостоятелна изложба в Париж, затова Габриел продължи да продава картините му директно на частни лица. Имаше периоди, в които Лоренцо не му изпращаше нищо. Работата зависеше от настроението му. Наслаждаваше се да държи в напрежение младия галерист, който искаше единствено да му помогне да получи

признанието, което заслужаваше заради огромния си талант. Мейлис полагаше старание да изглажда острият ръбове в отношенията им, без да разстройва излишно Лоренцо. Много често Лоренцо ѝ подаряваше картините си и тя беше натрупала огромна колекция, защото отказваше да се раздели с платната по сантиментални причини. По средата между тях двамата Габриел трудно се добираше до картини на Лоренцо, които да продава, но оставаше верен на каузата си, защото вярваше, че един ден приятелят му ще стане известен. Често ги посещаваше в Сен Пол дьо Ванс, за да се наслади на новите творби на Лоренцо и да си поговори с Мейлис, която обожаваше. Смяташе я за най-забележителната жена, която познава.

Габриел имаше съпруга и дъщеря в Париж, но съпругата му почина от рак на петата година от познанството му с Лоренцо. След смъртта ѝ той водеше понякога малкото си момиченце, Мари-Клод, със себе си в Сен Пол дьо Ванс и Мейлис си играеше с нея, докато мъжете разговаряха. Тъгуваше за осиротялото дете. Беше сладко слънчево създание. Личеше, че Габриел много я обича и се старае да е добър баща. Водеше я навсякъде със себе си — когато посещаваше студиото на някой художник, когато пътуваше. Малката беше много умно дете.

Лоренцо все така не се интересуваше от деца, все така не искаше дете от Мейлис, въпреки красотата и младостта ѝ. Искаше я само за себе си, не желаше да дели вниманието, с което тя го обсипваше. Затова изненадата, че Мейлис е бременна, беше шок и за двамата. Децата не бяха част от плановете им. Тя беше на трийсет и две, той на седемдесет и две и по-отдаден на рисуването от всякога. Лоренцо ѝ беше ядосан в продължение на седмици, но накрая неохотно се съгласи да запазят бебето, въпреки че мисълта за дете ни най-малко не го изпълваше с радост. Мейлис също се притесняваше, но свикна и с напредването на бременността си даде сметка колко силно искаше да има дете от Лоренцо. Женитбата беше изключена, защото той все още беше женен и съпругата му бе жива — знаеше от братовчеди от родния си град, които го информираха, макар че той не се интересуваше.

Докато коремът на Мейлис растеше, Лоренцо непрекъснато я рисуваше, преоткрил любовта си към жената, чието променящо се тяло носеше неговото дете. Габриел беше на мнение, че това са най-добрите му творби. За Лоренцо Мейлис бе по-красива от всякога, а тя беше щастлива. Синът им се роди една вечер, когато Лоренцо беше с

приятели в студиото. Мейлис им беше приготвила вечеря. Мъжете бяха доста подпийнали. Тя не спомена нищо, но подозираше, че раждането беше започнало още преди вечерята. Когато най-после се оттегли на горния етаж, позвъни на лекаря. Лоренцо и останалите не забелязаха пристигането на лекаря, който влезе при Мейлис. Бебето се роди бързо и лесно. Два часа след като беше родила, Мейлис се показа на стълбището, усмихната победоносно със сина им в прегръдките си. Лоренцо се качи по стълбите олюлявайки се и от мига, в който го видя, се влюби в детето.

Кръстиха го Теофил, на дядото на Мейлис. Тео, както го наричаха, се превърна в радостта на живота на баща си.

На някои от най-красивите картини на Лоренцо Мейлис кърмеше Тео. А когато момчето поотрасна, баща му нарисува едни от най-впечатляващите си платна. От всичките му деца само Тео наследи таланта му. Започна да драска до баща си от мига, в който можеше да държи молив с пухкавите си пръстчета. Това добави нова тръпка в творчеството на баща му, който опита да предаде на Тео всичко, което знаеше. Когато Тео навърши десет, Лоренцо беше на осемдесет и три и вече беше ясно, че момчето е не по-малко талантливо от баща си, въпреки че стилът му се различаваше дори на тази ранна възраст. Двата скицираха и рисуваха един до друг с часове, а Мейлис ги наблюдаваше очарована. Тео беше любовта на живота ѝ.

По онова време Габриел вече беше убедил Лоренцо и той купи прилична къща в Сен Пол дьо Ванс, макар че запази студиото, където рисуваше. Тео отиваше там всеки ден след училище. Вечер Мейлис трябваше почти насила да ги накара да тръгнат към вкъщи. Притесняваше се за Лоренцо, който все още беше в добро здраве и работеше усилено както винаги, но възрастта оказваше влияние. Започна да кашля и това продължи цяла зима. Не докосваше храната, която тя оставяше в студиото, улисан да предаде опита си на Тео за времето, което им оставаше заедно.

За изненада на Мейлис, до Лоренцо достигна вестта, че съпругата му е починала, и той настоя да се ожени за нея в църквата на хълма, Габриел щеше да им бъде свидетел. Каза, че го прави за доброто на Тео. Ожениха се, когато Тео беше на десет.

Габриел беше този, който подтикна Лоренцо направи още една важна крачка, този път в работата си. Лоренцо все така отказваше

изложба в Париж, но Габриел настояваше да продаде една от картините му на голям търг, за да наложи цената му на свободния пазар. Лоренцо отново се бори със зъби и нокти срещу това, но Габриел използва единствения довод, с който можеше да го убеди — бъдещето и сигурността на Тео. И както винаги, когато Габриел беше достатъчно настоятелен, и този път Лоренцо отстъпи. Това решение в крайна сметка промени живота им. „Кристи“ продаде картината на големия си търг през май за цяло състояние, повече от всичко изкарано от Лоренцо през целия му живот или от онова, за което беше мечтал. Той упорито твърдеше, че това дори не е най-хубавата му картина и затова се съгласил да я продаде.

Дори Габриел остана изненадан от парите, които донесе картината. Надяваше се, че с времето ще наложи по-сериозни цени за произведенията на Лоренцо, но не беше очаквал да стане така лесно. Онова, което се случи след това, излезе извън всякакъв контрол. През следващите осем години картините на Лоренцо, когато се съгласеше да продава, му носеха астрономически суми и бяха търсени непрекъснато от колекционери и музеи. Ако беше алчен, можеше да натрупа огромно състояние. И както се оказа, в крайна сметка го направи, макар и против волята си. Нежеланието му да продава, както и отказът на Мейлис да се раздели с подарените картини, вдигнаха цените още повече. Лоренцо почина на деветдесет и една като богат мъж. Тео беше на осемнайсет, във втори курс в Училището по изящни изкуства в Париж, където учеше по настояване на баща си.

Смъртта на Лоренцо дойде като опустошителен удар за всички, най-вече за Мейлис и Тео, но и за Габриел, който беше обичал този мъж повече от двайсет години и се бе грижил за общия им бизнес. Смяташе се за негов близък приятел въпреки обидите, с които го обсипваше Лоренцо до самия си край. От самото начало бяха наложили този грубоват стил на приятелството си, който им доставяше истинско удоволствие. В крайна сметка Габриел изгради кариерата му и след смъртта на Лоренцо продължи да помага на Мейлис и сина му. Лоренцо беше в забележително добро здраве за възрастта си до самия си край и през последната година работеше по-усърдно от всякога — знаеше, че времето му изтича. Остави на Мейлис и Тео значително богатство в картини и инвестиции, които Габриел правеше за него. Мейлис не можа да повярва, когато Габриел ѝ съобщи стойността на

наследството. Не беше се замисляла на колко можеше да възлиза. За нея значение имаше само мъжът, когото беше обичала пламенно трийсет години.

Въпреки настоятелните молби на Габриел, които Лоренцо пренебрегваше, той почина, без да остави завещание и според френските закони две трети от наследството беше за Тео като единствено законно дете, а останалата една трета за Мейлис като негова съпруга. За един ден тя се превърна в много богата жена, с безбройните картини, които Лоренцо ѝ беше подарил, и които сега представляваха една внушителна, представителна колекция. Останалите му творби отидоха при Тео, както и две трети от спестяванията в банката и от инвестираните от Габриел средства. Това оставяше седемте незаконни деца на Лоренцо без пукната пара от наследството. След внимателно обсъждане с Габриел Мейлис реши да раздели на две своя дял от инвестициите, без картините, между седемте му деца, които бяха изумени и приеха жеста с благодарност. Дори Габриел остана изненадан от щедростта ѝ, но тя настоя, че има достатъчно пари, а и знаеше, че няколко от децата бяха в нужда. Двамата със сина ѝ бяха осигурени за цял живот, а Тео имаше двойно по-голямо наследство от нейното.

Тео продължи да учи в Париж още две години след смъртта на баща си, а после се върна в Сен Пол дьо Ванс и започна да работи. Купи си собствена малка къща със слънчево студио. Мейлис се върна в старото студио и живееше в стаята на горния етаж, където беше роден синът ѝ, а семейната къща, която Габриел беше убедил Лоренцо да купи, остана празна и необитаема. Мейлис не можеше да понесе да живее без него в дома, където беше починал, а и се чувстваше по-близо до него в студиото. Според Габриел това беше пагубно за нея, но не можеше да я накара да промени решението си.

Две години след смъртта на Лоренцо Мейлис беше все така неутешима и не можеше да продължи с живота си. Габриел идваше да я вижда на няколко седмици. Тя беше само на петдесет и три, но искаше единствено да съзерцава картините на Лоренцо, да ги прехвърля с тъга, спомняйки си кога е рисувал всяка една, особено онези, на които беше тя като млада или бременна. Тео се измъчваше да гледа майка си в това състояние и двамата с Габриел често го

обсъждаха на вечеря в къщата на Тео. Стар приятел на семейството, Габриел му беше като баща.

Траурът на Мейлис продължи пет години след смъртта на Лоренцо и тогава, най-накрая най-дълбоката рана започна да заздравява и тя се върна към живота. Хрумна ѝ една щура идея, която се оказа не толкова лишена от смисъл. На младини работата в ресторанта ѝ харесваше, а „Ла Коломб д'Ор“ беше изключително популярен и тя реши да превърне къщата, която Лоренцо беше купил за семейството, в ресторант, където да излага картините му. След смъртта му беше продала само една негова картина. Отклоняваше всички молби от кандидат-купувачи и не позволяваше на Габриел да ги продава на търг. Нямахше нужда от парите, а и не искаше да се лиши от нито една картина. Тео също нямаше причини да продава и пазарът на творби на Лоренцо Лука беше замразен, а тяхната стойност растеше с всяка изминала година. Отказът им да продават увеличаваше цената им, макар че не това беше целта им. Мейлис харесваше идеята да ги излага в ресторанта си, техния бивш дом, който беше почти като музей на творбите на Лука. Имаше шест стаи, които при желание можеше да дава под наем като хотелски стаи на специални хора от света на изкуството.

Всичко това прозвуча на Тео като безумна идея, но Габриел го убеди, че ще ѝ се отрази добре и ще ѝ помогне да започне да живее активно. Тя беше на петдесет и шест и не можеше вечно да скърби за Лоренцо.

Новата идея даде на Мейлис смисъл да живее. Трябваше ѝ една година, за да направи промените, които бяха необходими, да оборудва професионална кухня и да създаде красива градина, където хората да вечерят през летните месеци. Нае един от най-добрите майстор-готвачи от Париж. Мразеше да ходи в Париж, затова всички готвачи идваха при нея на интервю. От трийсет години не беше стъпвала в столицата и никога не беше виждала галерията на Габриел. Чувстваше се щастлива в Сен Пол дьо Ванс и беше отделила една от стаите за Габриел при честите му посещения. Той я наглеждаше и съветваше за ресторанта, който тя нарече „Лоренцо“ в чест на единствения мъж, когото беше обичала.

Ресторантът се радваше на страхотен успех още първата година, с резервации за три месеца напред. Изтънчени ценители на изкуството

се стичаха от цял свят, за да видят картините на Лоренцо и да опитат тризвездните ястия, на които съперничеше единствено „Ла Коломб д’Ор“. Всички бяха изненадани от направеното от Мейлис. Тя нае превъзходен управител за ресторанта и градината и първокласен сомелиер, с чиято помощ подбраха във винената изба забележителни вина. Така ресторантът се превърна в един от най-добрите в Южна Франция, често посещаван от ценители на изкуството и заради добрата храна. Мейлис надзираваше всичко, разказваше за Лоренцо и се занимаваше с клиентите също както навремето с приятелите художници на Лоренцо. Поддържаше пламъчето и беше най-чаровната домакиня в един от най-добрите ресторанти в района. Никой не беше подозирал, че тя крие в себе си такъв талант. Габриел често ѝ казваше колко се гордее с нея. Двамата бяха добри приятели открай време, но се сблизиха още повече след смъртта на Лоренцо. Габриел продължи да я съветва и да ѝ помага.

Две години след като Мейлис отвори ресторанта, Габриел събра кураж и ѝ призна какво изпитва към нея от години. Той прекарваше все повече време в Сен Пол дьо Ванс, отсядаше в една от стаите над ресторанта и понякога оставаше със седмици. Просто искаше да бъде край нея.

Можеше да си позволи да отсъства от Париж, защото дъщеря му вече работеше в галерията и той се надяваше тя постепенно да я поеме. Мари-Клод се справяше превъзходно, нищо че се оплакваше от честите му отсъствия и отговорността, която лягаше върху плещите ѝ. Всъщност ѝ харесваше и постепенно успя да наложи няколко млади художници, които се продаваха добре. Също като баща си тя обичаше да открива нови имена и да представя картините им. Имаше нюх и набито око за това, какво би се продавало на пазара. Габриел с право се гордееше с нея.

Една тиха вечер, след като бяха затворили ресторанта и седяха на маса в градината, Габриел разкри сърцето си пред Мейлис. Беше се влюбил още щом се запозна с нея и само дълбокото уважение към стария му приятел и към любовта, която Мейлис и Лоренцо споделяха, го беше възпирала да не проговори по-рано. Сега, с новия ѝ живот и успеха на ресторанта, той чувстваше, че най-накрая подходящият момент е дошъл. Сега или никога. Изтръпваше от страх само при

мисълта, че може да унищожи приятелството, което споделяха от трийсет години.

Признанието на Габриел дойде като шок за Мейлис и тя го обсъди с Тео още на следващия ден. Тео знаеше колко много се обичаха майка му и баща му, какъв велик художник беше баща му, но и който в никакъв случай не беше светец. С напредването на възрастта Лоренцо често се държеше безцеремонно с Мейлис, но тя му бе отдала целия си живот и му прощаваше всички недостатъци. Тео имаше далеч по-реалистичен поглед за характера на баща си — избухлив, своенравен, труден, егоистичен, понякога дори тираничен, обсебващ майка му, с темперамент, който не ставаше по-поносим с възрастта. Габриел беше много по-внимателен и всеотдаен мъж, който изпитваше и показваше силна загриженост към нея и за разлика от баща му, винаги я поставяше на първо място. Още след смъртта на баща си Тео заподозря, че Габриел е влюбен в майка му, и се надяваше да е прав. За него Габриел беше добър човек и много подходящ за нея, затова той я насърчи да помисли сериозно върху чувствата му. Не можеше да си представи по-добър мъж за майка си и не искаше тя да бъде сама.

— Но какво би казал баща ти? Няма ли да е предателство? Все пак бяха приятели, нищо че баща ти понякога се държеше малко грубо.

— Грубо ли? — изсмя се Тео. — Откакто се помня го наричаше мошеник. „Моят нечестен арт дилър в Париж.“ Не знам кой друг освен теб би го търпял, а Габриел остана до нас и все още е до теб, маман. И ако винаги е бил влюбен в теб, чест му прави, че с нищо не го показва, докато папа беше жив. Той е истински приятел и ако го приемеш сега, няма да е предателство, а благословия и за двама ви. Твърде млада си, за да останеш сама, а Габриел е добър човек. Радвам се за вас. Ти го заслужаваш, той също. — Тео знаеше, че съжителството ѝ с Габриел щеше да е много по-леко от това с баща му. Той беше истински джентълмен и Тео се радваше, че най-после беше разкрил чувствата си. Надяваше се майка му да си помисли.

След няколко дни, когато се срещна с Габриел, Мейлис бе откровена с него — каза му, че никога няма да може да обича някой мъж повече от Лоренцо. Хранеше дълбоки чувства към Габриел и призна, че го обича като приятел, а тези чувства биха могли да прераснат в нещо повече след време. Предупреди го обаче, че дори да започнат романтична връзка, Лоренцо винаги щеше да остане първата

й любов и любовта на живота й. Габриел трябваше да приеме да е на второ място, което според нея не беше честно спрямо него.

Габриел обаче я обичаше с цялото си сърце и беше готов на всичко. Тайно се надяваше един ден тя да отвори сърцето си за него. Беше убеден, че е възможно, и бе готов да поеме риска. Не бързаше. Обсипваше я с внимание, ухажваше я с малки романтични жестове. Накрая я покани на двудневно пътуване в края на седмицата до Венеция, където нещата поеха по естествения си ход и оттогава двамата станаха любовници. Отначало не го разгласиха. Той запази стаята си над ресторанта, в която държеше вещите си, но спеше в студиото при нея. Пътуваха заедно и се наслаждаваха на компанията си. Тя му каза, че го обича, и беше искрена, но продължаваше да говори за Лоренцо, за неговия талант и въображаемите му добродетели, а Габриел я оставяше да пази илюзиите си и не спореше с нея.

Поддържаха любовни отношения вече четири години и Габриел беше щастлив, независимо от ограниченията, защото я обичаше. Никога не й предложи брак, нито поиска от нея повече, отколкото беше готова да му даде. Тео я гълчеше, че не бива да говори за Лоренцо през цялото време в присъствието на Габриел, защото му съчувстваше.

— Че защо не? — попита тя изненадана. — Габриел също обичаше баща ти. Той знае, че беше велик човек и колко много означава за мен. Не очаква да го забравя, нито да престана да разказвам за него на клиентите, които идват в ресторанта, за да видят картините му. Те идват точно за това.

— Но Габриел идва тук, защото те обича — внимателно подхвана Тео. Винаги се беше удивявал на търпението на Габриел да бъде на второ място в живота на майка му и да свири втора цигулка. Баща му беше си отишъл преди дванайсет години, а и нямаше нищо общо със светеца, за какъвто майка му го представяше. Колкото и да обичаше и да се възхищаваше на баща си, за него Габриел беше добър човек и далеч по-мил с майка му от баща му към края на живота си. Той беше велик художник, но с много тежък характер, с него не се живееше лесно. Така е било и когато е бил по-млад, по думите на хора, които го познаваха по-отдавна. А талантът, който гореше в него като силен пламък, понякога обгаряше най-близките му и хората, които го обичаха най-много.

Габриел се интересуваше от работата на Тео. Не му предложи да го представлява, защото смяташе, че е редно Тео да има собствена галерия, а не да живее в сянката на баща си. Беше талантлив художник с коренно противоположно светоусещане от Лоренцо, но с не по-малък талант, който тепърва предстоеше да се разгърне.

На трийсет Тео беше поел по пътя си и се отнасяше изключително сериозно към рисуването. Единственото, което позволяваше да го отклони от работата, бяха молбите на майка му да ѝ помага в ресторанта от време на време — ако нещо се объркаше, имаха повече резервации от капацитета на ресторанта или някой отсъстваше, което се случваше рядко. Майка му живееше с ресторанта, но на Тео не му беше по сърце. Мразеше да посреща гостите и да слуша как майка му славослови качествата на баща му. Беше се наслушал на това, докато растеше и още повече след смъртта на баща си. Светската шумотевица в ресторанта не му допадаше, беше по-мълчалив и по-затворен от майка си.

Габриел му беше дал списък с галериите, към които според него Тео трябваше да се стреми, но той скромно държеше на своето, че още не е готов и иска да поработи година-две, преди да излага в Париж. Имаше участия на няколко изложения, но не беше се спрял на галерия. Габриел настояваше да го направи, той беше голяма движеща сила и подкрепа в живота на Тео. Въпреки странните им взаимоотношения, Тео беше благодарен, че Габриел е част от живота на майка му. И също като Габриел се надяваше някой ден да се оженят, когато Мейлис бъде готова да продължи напред.

Бракът не беше сред приоритетите в живота на Тео. В миналото му имаше няколко по-сериозни връзки, продължили от няколко месеца до година, и много други по-краткотрайни. Твърде много усилия отдаваше на творчеството си, за да му остане енергия за жените, с които излизаше. Те винаги се оплакваха и накрая си тръгваха. Освен това внимаваше да не попадне в капана на златотърсачки, които се интересуваха от него само заради парите му. С Клои излизаха от шест месеца. И тя беше художничка, рисуваше картини, които продаваше на туристи в галерия в Сен Тропе. Работата ѝ беше далеч от качеството на картините на Тео, нямаше диплома от училище по изящни изкуства, нито неговия талант и амбиция. Нейната цел беше да изкара достатъчно пари, за да си плати наема, и напоследък често се

оплакваше, че той не прекарва достатъчно време с нея и никъде не излизат. Така приключваха повечето му връзки, тази също беше поела към предвидимия край. Клои достигна до познатата фаза на постоянни оплаквания, а той изпробваше нови техники, които се мъчеше да усъвършенства, и нямаше време за нея. Не беше влюбен в Клои, но си прекарваша добре в леглото. Нямаше талант, но имаше страхотно тяло. На трийсет тя изведнъж заговори за брак, което за него предвещаваше края. Не беше готов да се обвърже и да има деца. Клои започна да става все по-рязка в изказванията си за работата му. В битката между жените и творчеството му второто неизменно взимаше превес.

Мейлис провери масите в градината, както правеше всяка вечер, и се увери, че навсякъде има цветя и свещи, покривките са безупречни и приборите блестят. Проявяваше перфекционизъм във всичко и ръководеше добре бизнеса си. През последните шест години беше научила много за управлението на ресторант. В „Лоренцо“ нямаше нищо оставено на случайността. Градината беше красива, храната задоволяваше най-капризния вкус, а виното беше превъзходно. Един от сервитьорите дойде да я повика тъкмо когато правеше дежурната обиколка. Местата бяха запълнени и отваряха след два часа.

— Мадам Лука, Жан-Пиер е на телефона. — Той беше блестящ в работата си и това, че се обаждаше, не беше добър знак.

— Всичко наред ли е? — попита тя. Все още беше облечена спортно — с джинси и бяла риза. След час щеше да се качи да се преоблече. За вечерта обикновено избираше черна копринена рокля, високи токове, перлено колие, а дългата ѝ бяла коса винаги беше прибрана на перфектен кок — на шейсет и три тя беше все така хубава.

— Опасявам се, че не — отговори Жан-Пиер с немощен глас. — Днес обядвах в Антиб и сега ми е много лошо. Мисля, че мидите са били развалени.

— По дяволите! — изруга тя и погледна часовника на ръката си. Все още имаше време да повика Тео, макар да знаеше колко мрази тази работа. Но това беше семеен ресторант и когато се налагаше, тя винаги се обаждаше на сина си. Не му харесваше, но никога не отказваше на молбата ѝ за помощ.

— Твърде съм зле, за да дойда. — Така и звучеше по телефона, а Жан-Пиер никога не си вземаше болничен, освен ако наистина не беше много зле.

— Не се притеснявай. Ще се обадя на Тео. Сигурна съм, че няма планове. — Той не правеше нищо друго освен да стои в студиото и да рисува. Социалният му живот клонеше към нула и през повечето вечери вместо да излиза, рисуваше.

Жан-Пиер се извини още веднъж и затвори, а тя веднага се обади на сина си. Мина известно време преди Тео да вдигне. Звучеше разсеян. Щеше да остави телефона да звъни, но после погледна дисплея и видя кой го търси.

— Здравей, маман. Какво става? — Той примижа към платното, докато говореха, но не можа да реши дали му харесва. Беше твърде самокритичен към работата си, също като баща си.

— Жан-Пиер е болен — започна направо тя. — Ще ме спасиш ли?

Тео простена.

— Тъкмо работя над нещо и мразя да прекъсвам. Освен това обещах на Клои да я изведа довечера.

— Можем да я нахраним тук, ако няма против да вечеря късно. — Той знаеше, че това означава вечеря между единайсет вечерта и полунощ, след като почти всички клиенти са си отишли, а той нямаше да има време да седне при нея преди това. Трябваше да наглежда сервитьорите и да прекара време с гостите, за да се увери, че всичко е наред. Майка му щеше да държи под око само най-важните и да се грижи да имат всичко необходимо, но той трябваше да поеме своята част. Тео никога не споменаваше, че е син на Лоренцо Лука. Предпочиташе да е анонимен и майка му не възразяваше, макар да смяташе, че би трябвало да се гордее с това. По негова молба никога не казваше на гостите, че е неин син. Беше му благодарна за помощта. Той беше внимателен и търпелив с нея и помагаше, когато може. Приемаше го за свой дълг като единствено дете и харесваше майка си, въпреки малките ѝ странности. Открай време се разбираха добре и независимо че тя се притесняваше, че е сам, рядко харесваше жените, с които той излизаше.

— По кое време трябва дойда? — Не звучеше ентузиазирани. Признаваше успеха ѝ с ресторанта и ѝ се възхищаваше за това, но

мразеше да ходи там, още повече да носи костюм и вратовръзка в жегата и да очарова непознати, които никога няма да види отново. Майка му беше по-общителна и обичаше да е сред хора. Ресторантът заместваше социалните ѝ контакти и ѝ даваше възможност да общува с широк кръг интересни хора.

— Ела в седем и половина. Първата ни резервация е за осем — каза тя. Понякога имаха американци, които искаха да дойдат по-рано, но не и тази вечер. Всички клиенти от списъка с резервации бяха европейци с изключение на Владимир Станислас, чието присъствие беше голям успех. Той идваше за първи път в ресторанта и тя искаше вечерта да мине гладко. Знаеше за неговата колекция с картини и се надяваше да хареса картините на Лоренцо, заради които очевидно идваше. Резервирал беше маса за двама чрез един от постоянните им гости.

— Клои ще ме убие — каза Тео и се зачуди какво да ѝ каже. Можеше да ѝ съобщи единствено истината: майка му имаше нужда от помощта му в ресторанта. Знаеше, че ще го приеме като претекст да не я изведе.

— Можеш да ѝ се реваншираш утре вечер — безгрижно предложи майка му.

— По-скоро не. Искам да работя. — Не искаше да прекъсва работата си върху картината за две вечери подред. Баща му беше същият. В неговия свят не съществуваше нищо друго освен платното, върху което работеше. — Добре, няма значение. Ще се оправя. Ще дойда. — Той никога не я разочароваше.

— Благодаря, скъпи. Ако дойдеш в седем, може да вечеряш със сервитьорите. Довечера има рибена чорба с морски дарове „Буябес“ и пикантен сос „Руй“. — Знаеше, че това е едно от любимите му ястия, нищо че той можеше да си поръча каквото поиска. Тео никога не се възползваше от това, че беше син на собственичката, предпочиташе да яде каквото има и за всички останали. Също като баща си не беше капризен.

Обади се на Клои веднага щом приключи разговора с майка си и както очакваше, тя не остана очарована.

— Наистина много съжалявам! — Той ѝ обеща да я заведе да хапнат *sosса*, нещо като пица, но от нахут, печена в специална пещ. И двамата я обичаха. Това беше местно ястие и тази вечер го сервираха

на площада. Тя обичаше да играе на топчета със старците навън, а те се оживяваха щом към тях се присъединеше красива млада жена. На Тео също му беше приятно, но тази вечер можеха само да вечерят заедно по-късно. — Обещах да помогна на майка ми. Обади ми се току-що, че управителят е болен. Каза, че си добре дошла на вечеря, ако нямаш нищо против късния час. Например към единайсет, ако гостите са започнали да се разотиват. — Само че и двамата знаеха как е в „Лоренцо“ — хората често стояха до среднощ. Обстановката беше твърде романтична, а атмосферата твърде гостоприемна, за да поискат да си тръгнат рано, което беше част от успеха на ресторанта с превъзходната му храна и шедьоврите по стените.

— Надявах се дотогава да съм в леглото — рязко отвърна Клои — и не сама. Не съм те виждала от една седмица. — Отново беше ядосана, което напоследък се превръщаше в навик.

— Имах работа — оправда се той, съзнавайки, че звучи неубедително. Оправданието му винаги беше едно и също.

— Не знам защо не можеш да приключваш работата си в някакъв приличен час. Аз излизам от студиото най-късно в шест. — Само че тя рисуваше второразредни комерсиални картини — нещо, което той не би споменал пред нея. Работата им беше несравнима, но той никога не се изказваше пренебрежително.

— Аз работя по различно време от теб. Няма значение, тази вечер съм вързан с ресторанта. Искаш ли да дойдеш по-късно?

— Не, не искам. Не ми се облича нищо специално. Мислех да съм с къси панталони и тениска. Ресторантът е твърде изискан за мен. *Сосса*, игра на топчета и легло веднага след това — това исках.

— И на мен ми звучеше добре — много по-забавно от костюм и вратовръзка, но трябва да помогна на майка ми. — Това също дразнеше Клои. Беше виждала майка му няколко пъти и смяташе, че тя прекалява с възхищението си към изкуството и обсебва сина си. Клои не беше в настроение за лекция за великия Лоренцо Лука, която я отегчаваше до смърт. Искаше просто да излязат двамата и да се забавляват. Отначало го мислеше за страхотен мъж, красив, секси и добър в леглото. Сега го намираше за прекалено отдаден на изкуството си.

— Ще ти се обадя като свърша — обеща той. — Може да намина.

Тя не отговори и след малко затвори.

Тео си взе душ и след час, в тъмен костюм с бяла риза и червена вратовръзка, пътуваше към ресторанта със своя ретро ситроен 2CV. Клои не харесваше колата му и не разбираше защо не си купи похубава. Не беше от гладуващите художници, нищо че му харесваше да има вид на такъв. Беше висок и красив, имаше същите тъмнокафяви очи на баща си и естествената, неосъзната красота на италианските мъже. Тео притежаваше вроден стил, който жените обичаха.

Когато пристигна в ресторанта, Мейлис разговаряше с главния готвач в кухнята. Всеки ден тя внимателно преглеждаше менюто. Тази вечер беше дегустирала „амюз буш“ и според нея хапките бяха изключителни. Усмихна се, когато видя сина си да влиза в кухнята с уверена походка. Изглеждаше невероятно привлекателен и му благодари, че се е съгласил да дойде. После тя се забърза към градината, а Тео се заприказва със сервитьорите.

По-късно всички заеха местата си, очакваха първите гости в осем часа. Започваше още една незабравима вечеря в „Лоренцо“.

Владимир и Наташа излязоха от каютата, слязоха на кърмата на долната палуба, минаха покрай всички моторници и играчки, които държаха на борда, до лодката, която щеше да ги откара на брега. Представляваше бърза моторница, която Владимир поръча за три милиона долара и много харесваше. Беше конструирана за максимална мощност и само след минути двамата бяха на пристанището на хотел „Дю Кап“, където ги чакаше ферарито на Владимир. Понякога ги придружаваше втора кола с бодигард, но в момента обстановката около Владимир беше спокойна, затова той не смяташе, че има нужда от специална охрана.

Наташа си сложи колана, докато Владимир пускаше по уредбата диск с музика, която тя обичаше. Той беше в страхотно настроение и очакваше с нетърпение вечерята и картините. Наташа беше с пусната коса, особено красива в къса розова рокля, която обличаше за първи път. Роклята беше от колекцията висша мода на „Шанел“, със скромна дантелена ученическа якичка и гол гръб, а към нея имаше сандали в същия цвят. Владимир я беше избрал, а тя изглеждаше изящна както винаги.

— Харесва ми новата ти рокля. — Той се усмихна одобрително и подкара колата, а тя кимна, доволна от комплимента му. Владимир носеше бял ленен костюм, който подчертаваше морския му загар. С изключение на няколкото часа в офиса му тази сутрин, двамата бяха прекарвали деня в почивка на слънце. — Изглеждаш като малко момиченце в нея, докато не се обърнеш. — Роклята беше секси и излагаше на показ идеално загорелия ѝ гръб, без следи от горнище на бански. — Нямам търпение да видя картините — добави той. Резервацията им беше за осем и половина, но той искаше да разгледат наоколо преди да вечерят.

— Аз също — каза тя безгрижно и върза косата си. С ферарито пътуването се съкрати наполовина и служител на ресторанта веднага пое колата. Отвън сградата имаше обикновен, дори леко занемарен вид. Влязоха през арката в двора и жена с черна рокля и снежнобяла коса на кок се запъти към тях с усмивка. Мейлис веднага разпозна Владимир. Докато се представяше като мадам Лука, тя погледна Наташа с интерес.

— Масата ви ще бъде готова до пет минути. Искате ли първо да се разходите из къщата и да разгледате картините на Лоренцо? — попита тя сякаш бяха приятели, а Владимир кимна, доволен, че ще имат време да погледнат набързо картините преди вечерята.

Наташа го последва в къщата и пусна косата си. Стените бяха бели, за да не отвличат вниманието от картините, и само след миг те се озоваха сред изкуството на Лоренцо. Картините бяха окачени близо една до друга, защото бяха много, а финесът на палитрата му и майсторският рисунък на четката веднага правеха впечатление. Когато Владимир се спря, възхитен от една картина с красива млада жена, веднага разпозна в нея домакинята, която ги посрещна. Под рамката имаше малка бронзова табелка, на която пишеше „Не се продава“. Владимир беше като омагьосан от платното, не можеше да откъсне очи. Наташа също беше впечатлена от картините и докато ги разглеждаше, забеляза същите бронзови табелки под всяка една от тях.

— Е, очевидно не сме в галерия — отбеляза той, леко раздражен от надписа „Не се продава“. Обиколиха помещението, после минаха по украсен с картини коридор и влязоха в друга стая. Нито една от картините не се продаваше. — Тя е направила от картините му музей — заключи Владимир.

— Днес четох за това в интернет. Това е нейната колекция, но се предполага, че има още много картини на склад в студиото му — обясни Наташа. Тя обичаше да е информирана, когато отиваха някъде, и да споделя наученото с него.

— Абсурдно е да не продава нито една картина — каза Владимир, докато се връщаха. Наташа усещаше вниманието на младия мъж в тъмносин костюм, който ги следеше с поглед. Мъжът не направи опит да ги заговори, после излезе през задния вход. Сериозните му кафяви очи й направиха впечатление. Забеляза го отново, когато излязоха в градината, където Мейлис ги чакаше, за да ги придружи до масата. Тя им се усмихна, докато сядаша, и не можа да не забележи колко красива е Наташа със свършените си черти, а после насочи вниманието си към Владимир.

— Интересна ли беше обиколката? — любезно попита тя.

— Забелязах, че нищо не се продава — каза Владимир сериозно. Не изглеждаше доволен от този факт. Тя кимна.

— Точно така. Не продаваме картините му, те са част от семейната колекция. Една галерия в Париж представляваше съпруга ми — „Бовини Феран“. — В началото Габриел беше започнал със съдружник, чийто дял впоследствие изкупи, но запази името, защото галерията вече така беше известна, а и беше платил тлъста сума за това на Жорж Бовини.

— Те също нямат негови картини за продан. — Владимир беше проверил. — Разбрах, че произведенията на Лоренцо Лука вече не излизат на пазара.

— Не и откакто почина преди дванайсет години — поясни любезно Мейлис.

— Щастливка сте да имате толкова много негови картини — натърти Владимир.

— Да, така е — съгласи се тя. — Надявам се, че вечерята ще ви хареса. — Тя се усмихна топло на двамата и се оттегли към мястото, където обикновено посрещаше гостите. Там завари Тео, вперил поглед в масата на Владимир.

— Тази вечер имаме важен гост — с приглушен глас изрече тя, но Тео изглежда не я чу. Не откъсваше очи от Наташа, следеше всяко нейно движение, докато тя обсъждаше менюто с Владимир.

— Никога не съм разбирал какво привлича жените към мъже като него. Та той може да ѝ бъде баща! — каза с отвращение Тео, пренебрегвайки факта, че баща му беше с четирийсет години по-възрастен от майка му.

— В техния случай са парите — лаконично отбеляза Мейлис.

Тео се подразни от коментара на майка си.

— Не може да е само това. Тя не е проститутка. Самата тя изглежда като произведение на изкуството. Жена като нея не би стояла само заради парите. — Той не можеше да отлепи поглед, докато тя разговаряше тихо с Владимир. Забеляза колко изящни бяха ръцете ѝ, имаше поведение на истинска дама. Видя също тънката диамантена гривна, която проблясваше на китката ѝ под светлината на полилея.

— Заради властта и начина на живот, и всичко, което той може да направи за нея. Не си губи времето във фантазии по тази жена. Жените като нея са специална порода. Когато връзката ѝ с него приключи, тя ще си намери друг точно като него, макар че богати и влиятелни мъже като Станислас трудно се намират. Той е единствен в категорията си и държи в ръцете си власт, каквато никой друг от средите му няма. — Тео не ѝ отговори. Продължи да наблюдава Наташа, но после, сякаш отърсил се от унеса, отиде да нагледа няколко маси. На връщане мина покрай тяхната и за части от секундата Наташа срещна погледа му. Беше забелязала, че той ги наблюдава от разстояние.

— Наред ли е всичко? — попита любезно той, но Владимир отговори вместо нея.

— Готови сме да поръчаме — изрече с тона, с който даваше заповеди. Тео кимна, но запази невъзмутимо изражение. Нищо не говореше, че той е един от собствениците, нито че майка му притежава ресторанта. Той просто изпълняваше задълженията си.

— Веднага ще дойде сервитьор. — Тео се отдалечи, изпрати сервитьор и продължи да наблюдава Наташа от разстояние. Трудно можеше да си представи да продължи да бъде с жена като Клои, след като беше видял жена от класата на Наташа. Всичко в нея беше деликатно и грациозно. Движеше се така, сякаш танцуваше на музика, която само тя чуваше — с балетни стъпки, а вниманието ѝ беше погълнато изцяло от мъжа до нея.

Тео чу от сомелиера, че Владимир е поръчал бутилка от най-скъпото им вино. По средата на вечерята забеляза, че Владимир извади

телефона си и прие обаждане. После бързо стана от масата, каза нещо на Наташа и излезе през арката на улицата, за да проведе разговора. Тео го чу да говори на руски, докато минаваше край него.

Наташа довърши вечерята си, но Владимир се забави и тя се почувства неловко сама на масата. Реши да разгледа повторно картините.

Спря се пред същата картина, която бе очаровала Владимир, и дълго я съзерцава. Тео ѝ се усмихна от другия край на стаята.

— Красива е, нали? — каза той.

— Това съпругата му ли е? — попита го Наташа. Руският ѝ акцент си личеше, но той го намираще за привлекателен. Имаше нежен и сексапилен глас, който звучеше възбуждащо.

— Да — отговори Тео, без да откъсва очи от нея, — въпреки че по онова време тя не е била негова съпруга. Оженили са се много покъсно. Били са заедно повече от двайсет години. Синът им се родил и чак след това се оженили. — Той ѝ разказа семейната история, без да споменава, че говори за собственото си семейство.

— Момченцето от картините е синът му? — Тео кимна, но все така нямаше намерение да издава самоличността си. Предпочиташе да запази анонимност, така се чувстваше по-добре. Не изпитваше нужда да го „забележат“, просто искаше да продължи удоволствието да я гледа по същия начин, по който тя се наслаждаваше на картините. Тя бе не по-малко красива от майка му на младини. — Права е да не ги продава — тихо изрече Наташа. — Не мога да си представя как би се разделила с която и да е от тях. — Гласът ѝ го омагьосваше. Изглеждаше невинна и срамежлива, сякаш не ѝ се случваше често да разговаря с непознати.

— Това е причината, нищо че тя притежава много картини. На младини той е подарил доста платна на приятели и колекционери. Парите не са го интересували, само качеството на работата му. Нито една от картините тук не се продава — тихо каза той. — Вдовицата му е категорична.

— Всичко си има цена. — Двамата едва не подскочиха от гласа зад тях. Владимир стоеше на прага, а изражението му говореше за раздразнение. Не му харесваше да има неща, които да не може да притежава. — Искаш ли да се върнем на масата? — Въпросът беше по-скоро заповед. Тя се усмихна любезно на Тео и излезе отвън, а той я

проследи с поглед. Видя, че опитаха от сирената и поръчаха десерт, след което Владимир запали пура, а тя му се усмихна. Беше по-красива от картините.

Мейлис се намръщи, когато на няколко пъти забеляза, че Тео втренчено гледа Наташа. Тя се приближи към мястото, където той стоеше без да помръдва. Повечето от гостите си бяха тръгнали, но няколко маси все още бяха заети.

— Не си го причинявай — каза му тя с угрижен вид.

— Тя е като картина в музей. Не можеш да я имаш.

— Той си спомни думите на Владимир, че всичко си има цена. — Освен това не можеш да си я позволиш.

— Не, не мога — съгласи се Тео и се усмихна на майка си. — Независимо от това красотата ѝ е радост за очите.

— От разстояние — подчерта майка му. — Жените като нея са опасни. Ще ти разбие сърцето. Тя не прилича на жените, които познаваш. За нея това е работа.

— Мислиш, че е проститутка? — изненада се той, но Мейлис поклати глава.

— В никакъв случай. Тя е любовница. Изписано е с големи букви по нея. Роклята ѝ струва повече от една твоя картина. Гривната и обещите са на цената на една картина на баща ти. Това е професия — да принадлежи на богат и влиятелен мъж като него.

— Предполагам. Виждал съм яхтата му. Трудно е да си представиш човек, който има несметно количество пари... и жена като нея. — В гласа на Тео имаше копнеж, но не по яхтата.

— За да имаш жена като нея, трябва да имаш парите му, макар че да призная, че тя изглежда по-добре от повечето като нея. Сигурно е самотно да живееш по този начин. Той я притежава. Тези отношения просто така са устроени. — Само при мисълта за това му прилошаваше. Майка му говореше за нея като за робиня или за придобита вещ. Всичко си имаше цена, или поне така го виждаше Владимир. Дори момичето с него.

Тръгнаха си малко по-късно. Владимир плати в брой и остави на сервитьора огромен бакшиш, почти колкото половината сметка, сякаш парите не значеха нищо за него. Мейлис им благодари с топла усмивка за посещениято. Тео вече беше в кухнята в компанията на готвача, като се опитваше да не мисли за момичето. Питаше се дали майка му е

права и Владимир наистина смята, че я притежава. Мисълта за това го плашеше. Реши, че трябва да я нарисува. Само така можеше да се докосне до нея или да надникне в душата ѝ — като я нарисува и направи своя.

Продължи да мисли за нея и след като си тръгна от ресторанта. Хвърли сакото на задната седалка на колата, разхлаби вратовръзката и се обади на Клои. Изведнъж му се прииска да я види, но тя не се зарадва, че го чува. Вече беше почти един след полунощ.

— Все още ли искаш компания? — попита с дрезгав от желание глас той и тя мигом се вбеси.

— За чукане ли? Не, не искам. Свършил си работа при майка ти и искаш бърз секс, преди да се прибереш?

— Не ставай глупава, Клои. Каза, че искаш да ме видиш. Току-що тръгнах от ресторанта.

— Обади ми се утре и ще говорим. — Тя затвори и той се прибра. Майка му имаше право — лудост беше да мисли за момичето от ресторанта. Тя беше нечия любовница и нямаше нищо общо с него. Той нямаше да знае какво да прави с такава жена, въпреки че с нея се общуваше леко и разговорът им беше приятен.

Той се прибра и хвърли ключовете на кухненската маса. Все още бе в лошо настроение заради отказа на Клои. Нямаше представа защо, но никога в живота си не беше се чувствал по-самотен. Отиде в студиото, извади едно чисто платно от подпрените до стената и започна да рисува. Не виждаше нищо друго освен лицето на Наташа.

Наташа и Владимир бяха вече на пристанището на Антиб, където моторницата ги чакаше, за да ги върне на яхтата.

— Тази вечер ще имам посетител — тихо каза той, докато моторницата пореше вълните с висока скорост. Морето беше като тепсия, а луната хвърляше светлина върху водата отвисоко. Тя не го попита кой е посетителят, но знаеше, че е някоя важна личност, щом идва толкова късно през нощта. — Трябва да се запозная с някои документи преди срещата и не искам да те държа будна. Ще остана в офиса до пристигането му.

От думите му ѝ стана ясно, че посетителят не желае да бъде видян. Наташа беше свикнала с посещенията на важни гости. Чуваше

пристигането им с хеликоптера и после отлитането на зазоряване.

Владимир я изпрати до спалнята, прегърна я е две ръце и я целуна.

— Благодаря ти за прекрасната вечер — каза тя. Вечерята, картините и времето с Владимир ѝ бяха доставили удоволствие.

— Глупаво място, с тези картини, които не се продават.

Тя забеляза, че това го раздразни, но все пак бяха прекарали чудесно. Той я целуна отново и я остави в каютата. Имаше работа, която трябваше да свърши. Тя тъкмо се унасяше, когато чу кацането на хеликоптера, и разбра, че посетителят на Владимир е пристигнал. Наташа вече спеше дълбоко, когато руският президент слезе от хеликоптера и се запъти към мястото, където Владимир го очакваше. Двамата си стиснаха ръцете пред шпалира от охранители. Владимир и посетителят му слязоха по стълбите в офиса. Тази нощ имаха да свършат доста работа и сделка, която трябваше да подпишат до сутринта.

3

Когато Наташа се събуди на сутринта, мястото на леглото до нея беше празно. Видя Владимир да ѝ се усмихва, готов за път, с куфарче в ръката. Имаше уморен, но доволен вид, и тя се досети, че е будувал цяла нощ. В очите му се четеше онова победоносно изражение, което се появяваше винаги, когато сделката е минала добре — поглед на хищник, нахранил се с плячката си. Изглеждаше сит и доволен.

— Заминаваш ли? — попита тя, като протегна дългото си изящно тяло. Той седна до нея.

— В Москва, за няколко дни. — Това беше всичко, което и каза. През нощта бяха подписали предварителните договори за голяма сделка с полезни изкопаеми, която щеше да му донесе милиарди. Оставаше само да подпишат основните документи, за да приключат сделката. Струваше си да пътува до Москва за това. Владимир се конкурираше с двама други големи играчи на руската сцена, но връзките, които имаше, му осигуриха победата. Почти винаги ставаше така. Той знаеше къде да упражни натиск, до каква степен и върху кого. Познаваше всички слаби места на враговете и конкурентите си и никога не се колебаеше да ги използва. — Ще ти се обадя по-късно — обеща ѝ Владимир и се наведе да я целуне. Съжаляваше, че няма време да я люби, но работата не търпеше отлагане. На летището в Ница вече го чакаше самолетът му, готов за полета до Москва. — Излез по магазините, докато ме няма. Отиди до „Ерме“ в Кан. — Имаше и един тоалет на „Диор“, който тя хареса. Само преди няколко дни беше ходила в „Шанел“, но на „Кроазет“ имаше достатъчно магазини, с които да си запълни времето. В такива моменти ѝ се искаше да има приятелка, която да ѝ прави компания, но жените в нейното положение нямаха време за приятелства. Трябваше по всяко време да е на разположение на Владимир, а неговите планове можеха да се променят за секунди. Програмата му беше непредсказуема като самия него. Да бъде на разположение беше част от негласната им уговорка.

— Не го мисли. Ще си намеря занимание. — Тя обви ръце около врата му и той почувства допира на гърдите ѝ. Отдръпна се и пое гърдите ѝ с длани.

— Можех да те взема с мен, но ще съм зает, а ти ще се отегчиш до смърт в Москва. Остани на яхтата. Не ходи без мен в къщата. — Тя знаеше за рисковете от случайни нападения и кражби с взлом и никога не ходеше в къщата в Сен Жан Кап-Фера без него. — Когато се върна, ще измислим нещо забавно. Може би Сен Тропе или Сардиния.

Тя грейна при тази идея и го изпрати на вратата на каютата с последна целувка. Той промуши ръце под сатенената нощница и тя се свлече в краката ѝ, откривайки забележителното ѝ тяло в цялата му прелест. Все още изпитваше тръпка при мисълта, че тя е негова — като бляскаво произведение на изкуството, което притежаваше. Знаеше, че всички, които я зърнеха, му завиждаха. Целунаха се за последно и той внимателно затвори вратата след себе си. Наташа се запъти към банята и пусна душа, усмихна се при мисълта за него. Когато след миг влезе под водните струи, чу как хеликоптерът излетя от предната палуба. Дори не се замисли защо отива в Москва, не я интересуваше. Имаше въпроси, които никога не си задаваше. Знаеше само, че му принадлежи, той на нея също и доколкото беше способен, я обичаше. Това беше достатъчно. Тя също го обичаше — той беше нейният спасител.

Тази сутрин Мейлис преглеждаше счетоводните документи на ресторанта, когато Габриел ѝ се обади от Париж. Тя следеше всичко изкъсо и внимаваше да не се краде. Сметките за продукти бяха високи, селскостопанската и месната продукция с доставки от цяла Европа — безбожно скъпа, а сметките за вино направо астрономически, но такива бяха и цените, на които те работеха, и всичко изглеждало наред. Гласът ѝ прозвуча по-сериозно от обичайното, когато прие обаждането на Габриел.

— Случило ли се е нещо? — Той долавяше всяко нейно настроение и се опитваше да реши всичките ѝ проблеми. Откакто започна да представлява Лоренцо, той я закриляше почти като дете, и още повече сега, когато бяха любовници. Отнасяше се с нея с цялото уважение на съпруг и загрижеността на любящ баща, макар че беше

само четири години по-стар от нея. На шейсет и седем Габриел изглеждаше много по-възрастен от нея. И двамата бяха побелели, но лицето ѝ имаше младежки вид, без бръчки, а тялото ѝ продължаваше да бъде стегнато и привлекателно.

— Не, просто преглеждах счетоводните документи. Всичко изглежда наред. Кога се връщаш от Париж?

Въпросът ѝ го накара да се усмихне.

— Няма ме едва от три дни. Налага се да остана известно време, защото Мари-Клод ще ми се кара.

Той прекарваше колкото е възможно повече време в Сен Пол дьо Ванс, въпреки че все още държеше галерията в Париж. През последните четири години, откакто бяха станали двойка с Мейлис, колкото и особени да бяха отношенията им, той се стремеше да бъде с нея възможно повече време. Мейлис сякаш продължаваше да бъде омъжена за покойник и се отнасяше с Габриел като с таен любовник. Рядко признаваше пред някого, че двамата са заедно, но той приемаше чудатостите и капризите ѝ. Дъщеря му вече от няколко години управляваше галерията. Наскоро навърши четирийсет, омъжена за преуспял адвокат, с двама тийнейджъри, които Габриел виждаше твърде рядко. Според Мари-Клод той беше повече ангажиран с Мейлис и Тео, отколкото със семейството си. Това я разстройваше, тя от години негодуваше по този повод и не го премълчаваше пред баща си.

— Мари-Клод ще оцелее без теб, а аз не мога — отвърна просто Мейлис и той се усмихна, защото знаеше, че е вярно. Мейлис се справяше с ресторанта, но що се отнасяше до личните ѝ финансови дела или тези на Лоренцо, които бяха далеч по-сложни, тя беше безпомощна. Габриел с лекота се оправяше с всичко и обичаше да се грижи за нея, за да улеснява живота ѝ. Правеше го от години. Дъщеря му също умееше да прави бизнес, но не ѝ харесваше да се състезава постоянно за вниманието му със семейство Лука. Намираще всеотдайната му привързаност към тях за нездрава и смяташе, че усилията му не се оценяват. Според нея Мейлис беше изключителен егоист и никога не се колебаеше да обсеби времето на баща ѝ и да го използва.

— Скоро се връщам. Мисля да остана седмица и да видя какво прави Мари-Клод. Подписала е с няколко нови художници. — През последните години той почти се бе превърнал в партньор в сянка в

основаната от него галерия. Делата на Лоренцо все още поглъщаха цялото му време — наследството беше огромно и по-сложно от всякога за управление. Той искаше да се погрижи финансовото състояние на Мейлис да остане стабилно, в случай че нещо се случи с него, освен това консултираше Тео и управляваше парите му. Тео беше по-умел от майка си по финансовите въпроси, но предпочиташе да се съсредоточи върху рисуването. — Тази сутрин проведох телефонен разговор, който искам да обсъдя с теб, Мейлис.

— О, моля те, не ми казвай, че отново ми вдигат данъците и имаш план как да се справиш. От това винаги ме заболява главата. — Тя прозвуча притеснена. — Не можеш ли просто да се справиш?

— Не и този път. Не става дума за данъци, нужно ми е твоето решение. Обади ми се един адвокат от Лондон от името на свой клиент, който желае да остане анонимен, но е важен колекционер. Искане да купи картина, която видял в ресторанта.

— Не си прави труда да ми обясняваш повече — отривисто го прекъсна Мейлис, — знаеш, че не продавам. На всяка една картина в къщата има табелка „Не се продава“.

— Той предлага цена, която не е за пренебрегване. Трябваше да ти предам поне каква е офертата. Не исках да му отказвам без твоето знание.

— Имаш съгласието ми. Кажи му, че картините на Лоренцо не се продават. — Тя не желаше дори да чуе офертата.

— Подготвили са си домашното и предлагат същата цена, на която се продаде последната картина на Лоренцо в „Кристи“. И това е само началната оферта. — Въпреки че цената беше достатъчно висока, от тона на адвоката Габриел предположи, че са готови да я вдигнат.

— Това беше преди седем години. Сега биха се продали за много повече. Ако продавах, а аз не продавам. Просто им кажи „не“. Знаеш ли кой е купувачът?

— Не, не знам. Не иска да разкрива самоличността си.

— Е, няма значение. Кажи му, че нямам картини за продаване.

Габриел се поколеба за момент. Предложената цена беше огромна, въпреки че Мейлис беше права и ако сега пуснеше картина на Лоренцо на търг, тя щеше да донесе много повече пари. Кандидат-купувачът го знаеше и първоначалната оферта беше много премерена.

— Мисля, че трябва да го обсъдиш с Тео — спокойно предложи Габриел. Смяташе, че е редно синът ѝ поне да знае, но искаше първо да се обади на Мейлис, защото ако картината беше изложена в къщата, това означаваше, че е нейна. Тео щеше да ѝ даде добър съвет, а Габриел се изкушаваше да я насърчи да продава, за да установи нова цена на творбите на Лоренцо, която неизбежно щеше да е по-висока от тази до момента. Той имаше готовност да преговаря за повече, ако тя се съгласеше да продава, и да ѝ каже за коя точно картина е офертата.

— Тази картина не е на Тео, освен това той също не желае да продава. Нямаме нужда от пари и не искам да се лишавам от която и да е картина на Лоренцо. — Тя водеше скромен начин на живот, а от ресторанта докарваше много добър доход в добавка към наследството от Лоренцо.

— Просто кажи на Тео. Интересно ми е неговото мнение — спокойно каза Габриел. Никога не я притискаше, нито принуждаваше да прави каквото и да било. Само я съветваше.

— Добре, ще му кажа — неохотно се съгласи тя и продължи да говори по други по-важни за нея въпроси като надценката на вината в ресторанта. Искаше да чуе мнението на Габриел за повишаването на цените. Той я съветваше за всичко и тя винаги разчиташе на подкрепата му. Следваше всички негови препоръки с изключение на продажбата на картини. Преди да приключат разговора, тя отново обеща да говори с Тео. След като прегледа счетоводната книга на ресторанта, Мейлис се обади на сина си.

Както винаги мина цяла вечност, преди той да вдигне, което означаваше, че рисува. Когато най-накрая вдигна телефона, прозвуча разсеян. Видя, че се обажда майка му и се надяваше, че няма да го уговаря да работи в ресторанта още една вечер. Молеше се Жан-Пиер да е в добро здраве и да се е върнал на работа.

— Да? Рисувам.

— Очевидно. Кога ли не рисуваш. Габриел ми поръча да ти се обадя. Съжалявам, че те откъсвам от работата.

— Има ли нещо?

— Не, всичко е наред. Обади ми се е един адвокат от Лондон, представляващ анонимен частен колекционер, който иска да купи една от картините.

— Каза ли му, че не се продават? — Тео не виждаше смисъла на обаждането и мразеше да губи инерцията, докато работеше. За него рисуването беше работа, която изискваше цялото му внимание.

— Габриел го знае. Изглежда предлагат последната цена от „Кристи“, която по днешните стандарти вече е твърде ниска. Габриел смята, че трябва да си информиран за офертата. Освен това каза, че може да постигне по-висока цена, ако решим да продаваме. Знаеш, че аз не искам.

Тео се поколеба, преди да отговори, и свъси вежди.

— Онази цена беше надута заради наддаването между двама купувачи. Тогава платиха много повече от нормалното. — Въпреки всичко Мейлис и Тео бяха доволни от крайния резултат. — Да разбирам ли, че анонимният купувач е готов да даде същата сума като начална оферта? — Тео звучеше изненадан.

— Това каза Габриел. Отговорих му да откаже офертата, но той искаше да го обсъдя първо с теб. — Тео се досещаше за причината. Цената беше огромна за творбите на баща му и щеше да потвърди пазарната му стойност, още повече ако купувачът се съгласеше на по-висока цена.

— Може би трябва да си помислим — предпазливо започна Тео, — да видим каква сума може да постигне Габриел и доколко сериозен е купувачът.

— Няма да я продам — изрече тя с леден тон. — Това е една от първите картини на баща ти, когато още бях само модел. — Тео се сети коя беше картината — онази, от която Владимир Станислас не можеше да откъсне очи предната вечер.

— Мисля, че се досещам кой е купувачът. Станислас беше омагьосан от нея вчера вечерта. — Той си спомни раздразнението му, когато разбра, че картината не се продава, и коментара му, че всичко си има цена. — Ако е той, вероятно можеш да се договориш с него и да поискаш повече. Мисля, че думата „не“ му е непозната и ако силно иска нещо, той ще плати всяка цена.

— Картината не се продава — повтори Мейлис с упорство. — Не ме интересува колко предлага.

— Може да постави нов праг за картините на татко и да вдигне летвата още по-високо от последния път.

— Какво значение има, щом не желаем да продаваме?

— Един ден може да решиш да продаваш и не е лошо да сме наясно със сегашния пазар на изобразително изкуство. Габриел винаги е казал, че е добре да продаваме от време на време. Освен това папа има други по-добри картини с теб, особено след като сте станали двойка. — Любовта му към Мейлис и сина му блестеше във всяка картина. — Тази е много подходяща за продажба — замислено изрече Тео.

— Отговорът е не. — Понякога тя можеше да бъде изключително упорита, особено що се отнасяше до творбите на покойния ѝ съпруг.

— Решението е твое, маман. Моето мнение е, че можем да преговаряме и да видим колко може да получим. — Съветът беше добър. Габриел би казал същото.

— Казах на Габриел да откаже офертата. — Тя отново потвърди решението си пред него пет минути след като приключи разговора си с Тео. Габриел беше леко разочарован от отказа ѝ да се вслуша в неговото мнение и в това на Тео.

— Ще им предам — спокойно каза той. Знаеше, че е излишно да спори с нея за картините на Лоренцо. Малко по-късно се обади на адвоката и отхвърли офертата.

Разглеждаше снимки на някои от новите картини, които Мари-Клод беше взела в галерията, удивен от набитото ѝ око за съвременно изкуство, когато адвокатът от Лондон отново се обади и предложи значително по-висока цена. Габриел успя да прикрие изненадата си. Очевидно анонимният купувач беше решен да има картината на всяка цена. Предлагаше петдесет процента повече от цената на „Кристи“ при последната продажба. Офертата не беше за пренебрегване. Габриел обеща да я съобщи на вдовицата на художника и веднага го направи, но Мейлис се заинати. Този път дори отказа да се обажда на Тео.

— Това е изключително висока цена — опита се той да я вразуми. — Мисля, че не трябва да я отхвърляш, Мейлис. Така налагаме астрономически високо ниво на картините на Лоренцо на съвременния пазар на изкуство.

— Не ми пука. Не се продава.

Габриел въздъхна шумно и върна обаждането на адвоката в Лондон, чувствайки се като глупак. Знаеше, че цената е невероятна, и трябваше да обясни защо госпожа Лука не проявява интерес да продава в момента. Искаше да си остави вратичка за по-късно някога

във времето, макар да не знаеше дали тя щеше да се съгласи да продава до края на живота си. Тео също не беше алчен за пари. Той водеше простичък живот. Майка му също.

— Клиентът ми ме е упълномощил да направя една последна оферта — изрече с отривистия си британски акцент адвокатът и удвои първоначалната оферта, с което превърна картината в едно от най-скъпите произведения на изобразителното изкуство продавани някога.

Габриел замълча, стъписан от офертата.

— Ще предам на клиентката си — изрече уважително и този път директно набра Тео, за да му съобщи цената. Тео подсвирна, когато я чу.

— Исусе! Сигурно е Станислас. Никой друг не би платил толкова.

— Не знам какво да кажа на майка ти. Мисля, че трябва да я продаде — каза чистосърдечно Габриел, чудейки се как да я убеди. Тя го слушаше за повечето неща, но не и за картините на Лоренцо. Изпитваше дълбока емоционална привързаност към всяка една от тях. Никой не можеше да обвини Габриел, че има материална изгода от продажбата, защото след последния път той беше спрял да ѝ удържа комисиона. Чувстваше, че не е редно, и съветите му бяха безкористни и без заден умисъл.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Тео. — Този тип не ми хареса, когато го видях снощи, ако е същият човек, за което съм почти сигурен. Това обаче е дяволски висока цена. Тя не може да я отхвърли.

— Мисля, че ще го направи, независимо какво ѝ говорим. — Габриел звучеше обезкуражен.

— Единственият плюс е, че я е рисувал, когато тя е била само модел. Съмнявам се, че майка ми ще се съгласи да продаде някоя от по-късните картини, когато му е била любовница или когато са били женени. Наистина, не трябва да отхвърля тази оферта. Мисля, че това е важен момент за творчеството на баща ми. Двойно повече пари от последния търг в „Кристи“? Това е огромен скок — практически заключи Тео.

— Ще ѝ го припомня — съгласи се Габриел. — Ще видя какво мога да направя.

Тео ѝ се обади веднага щом приключиха разговора с Габриел и повтори всичко отново — че това е значима цена за творчеството на баща му, че го изстрелва в стратосферата в света на изкуството и тя не може да го лиши от това. Каза, че е убеден, че баща му би искал да продаде картината. Надяваше се, че с това ще ѝ въздейства да промени мнението си. Споменаването на Лоренцо и предполагаемите му желаниа понякога оказваха влияние върху нея.

— Ще си помисля — отвърна притеснено тя. Раздялата с картина за нея беше като раздяла с дете. Сякаш отново губеше част от Лоренцо.

За изненада на Тео, след един час тя му звънна. Каза, че доста е мислила и искала онова, което самият Лоренцо би искал.

— Ако наистина смяташ, че това е повратна точка за творчеството му и той би искал това, ще го направя. — Тя почти се разплака, докато го изричаше. Тео знаеше колко ѝ е тежко. Габриел също, затова никога не я притискаше, а само се опитваше деликатно да я насърчи. Тео беше произнесъл магическите думи: „Дължиш го на папа. Той би искал точно това. Това е признание за работата му“.

— Мисля, че взе най-правилното решение, маман. Папа наистина би го искал.

Беше престъпление да се откаже подобна цена. Така биха удвоили цената на картините на Лоренцо с една-единствена продажба и дори без наддаване. Тео я поздрави за мъдрото решение и я подкани веднага да се обади на Габриел, преди купувачът да е променил решението си или тя своето. Габриел беше не по-малко впечатлен и изненадан от Тео. След разговора с майка си Тео се сети за думите на Станислас от предната вечер, че всичко си има цена. Мразеше, че се оказа прав, но в случая беше така. Запита се дали Владимир мисли същото и за хората. Подозираше, че е така, което беше още по-лошо. Ако той беше купувачът, този път спечели, както и те. Ситуацията беше взаимноизгодна.

Габриел се обади на адвоката в Лондон, който каза, че купувачът ще бъде доволен. След десет минути му върна обаждането и съобщи, че до час парите ще бъдат преведени по сметката на галерията в Париж. Купувачът искал картината да бъде доставена на моторна яхта, наречена „Принцеса Марина“, а моторна лодка ще ги чака на пристанището на хотел „Дю Кап“ в Антиб в пет часа този следобед. Това потвърждаваше първоначалното подозрение на Тео, че купувачът

е Владимир Станислас. След като преговорите бяха успешно приключени, той нямаше нищо против да разкрие самоличността си. Габриел веднага се обади на Тео и му каза кой е колекционерът.

— Знаех си! — каза Тео. — Снощи имаше вид на човек, който иска да я изтръгне от стената и да си тръгне с нея под мишница. Не ми е приятно, че ще я притежава, но на тази цена как можем да откажем?

— Радвам се, че не го направихте. Онова, което каза на майка си, е истина. Това е изключително важно за творчеството на баща ти. Поставя долния праг, не тавана, за следващата продажба. Това е много, много важна цена за следващия път, когато ти или майка ти решите да продадете картина, и удвоява стойността на наследството му. Това не е малко.

Тео изведнъж осъзна значението на тази продажба. Стойността на неговото наследство и това на майка му се бе удвоила с една-единствена продажба. Не харесваше мъжа, който я купи, но той им беше направил услуга.

— Той иска да доставите картината в пет часа този следобед на яхтата му. Съжалявам, че те притеснявам, но ще можеш ли ти да отидеш? Мисля, че за майка ти ще бъде твърде емоционално натоварващо. — Освен това картината беше голяма, с тежка рамка и твърде неудобна за носене.

— Разбира се — бързо се съгласи Тео, надяваше се да види Наташа. Несъмнено, за подобна сума той щеше да иска да получи картината лично.

— Ще изпратят моторница на пристанището Еден Рок на хотел „Дю Кап“. Ти трябва само да се качиш на яхтата и да предадеш картината на Станислас. Друго от теб не се иска. Казаха, че ще преведат парите по сметката на галерията до един час. Аз ще ги превода в сметката на майка ти. Щом средствата пристигнат, може да я доставиш. — Паричните преводи обикновено отнемаха повече време, но не и за Владимир.

— Ще бъда на пристанището на хотела в пет. Следобед ще помогна на майка ми да я свалим от стената. — Всички картини бяха стабилно закрепени, за да се предотврати кражба и да се спазят изискванията на застрахователите, тъй като това беше обществено място заради ресторанта. Картините в студиото на баща му не бяха

толкова здраво укрепени, но там влизаше само майка му и още преди години бяха инсталирали аларма. И двамата не си позволяваха да проявяват нехайност по отношение на картините на баща му.

— Ще ти потвърдя веднага щом парите постъпят по сметката, но не мисля, че ще има проблем. Станислас сигурно е червив от пари — каза Габриел, все още удивен от цената, която той плащаше за картината на Лоренцо. Беше ясно, че когато искаше нещо, Владимир беше готов да стигне до крайност, за да го получи.

— Така изглежда — съгласи се мрачно Тео. Дори тази невероятна продажба не можеше да го накара поне малко да хареса този човек. Всичко в личността му се струваше безвкусно за Тео. За него всичко се свеждаше до притежание на хора, бизнес, предмети. Тео се питаше как ли се чувства красивата млада жена като едно от притежанията му. Самата мисъл за това му беше противна. Днес щяха да се отнесат с него като момче за доставки и да го отпратят в мига, в който картината е в техните ръце. Това очакваше. Нямахше как да знаят, че е син на Лоренцо, а и той не искаше да знаят. Не беше тяхна работа.

Тео пристигна на уреченото място при хотела точно в пет. Картината беше грижливо увита с фина хартия, после с мек плат, с изолираща найлонова опаковка и най-накрая с дебел найлон, за да се предпази от повреди при пренасянето в лодката. Моторната лодка се приближи. Моряците от „Принцеса Марина“ веднага го забелязаха и внимателно поеха от него картината, помогнаха му да се качи, покриха картината с импрегнирано платнище и потеглиха с висока скорост към яхтата. Помолиха го да изчака в нещо като преддверие. След малко двама мъже го посрещнаха и го качиха на асансьора. Отнасяха се към него с уважение, но мисията му беше ясна и проста: да достави картината на когото трябва. За тази цена вероятно това беше самият Станислас, който щеше да си достави удоволствието да получи собствеността, за която беше платил цяло състояние.

Тео излезе на една висока палуба с огромен бар. На дивана седеше жена с къси панталони и тениска. Дългата ѝ руса коса беше прибрана на небрежен кок. Владимир не се виждаше наоколо. Наташа се изправи и се запъти към него боса.

— Благодаря, че донесохте картината. — Тя се усмихна непринудено. Веднага го позна, нищо че не беше с костюм. Той също беше с къси панталони и тениска, беше оставил обувките си в кошница

на долната палуба. — Владимир каза, че днес ще я доставите. Много мило от Ваша страна, че дойдохте. — Усещаше се руският акцент, но френският ѝ беше отличен. Наташа нямаше представа колко беше платил Владимир за картината и доколко беше в реда на нещата някой да я достави на яхтата. Предполагаше, че Тео е служител на ресторанта, който изпълнява ролята на куриер. Тя пое церемониално картината от ръцете му и я подаде на човек от охраната, за да я заключи в офиса на господин Станислас. Владимир беше изпратил имейл с инструкции за получаването. Тя прояви любезност към Тео и се обърна към него с топла усмивка:

— Предполагам, че Владимир се оказа прав, когато каза, че всичко си има цена — каза тя и погледна свенливо Тео. — Както обикновено.

— Не всичко. Но в този случай продажбата беше правилната стъпка за всички — отвърна сериозно Тео. Владимир не ги беше победил, нито пък се беше възползвал от тях — просто той предложи фантастична цена и много добра сделка, и Тео го съзнаваше, независимо дали харесваше този човек, или не.

— Той е много доволен — тихо каза тя. — А картината е красива. — Помнеше я в най-малки подробности от предната вечер и знаеше, че Владимир иска точно нея.

— Къде ще я поставите? — попита Тео. Чудеше се дали щяха да я занесат в Русия, Лондон или на друго място. Обичаше да знае къде отиват картините на баща му. Продадената преди седем години от „Кристи“ замина при много важен колекционер в Бразилия.

— Вероятно на яхтата — отговори тя. — Всичките ни любими картини са тук. Апартаментът в Москва е много модерен и изчистен. Там имаме няколко картини на Джаксън Полък и Калдер. В Лондон са старите майстори. Още нямаме много картини в къщата в Сен Жан Кап-Фера, защото рядко я използваме. Държим картините, които най-много харесваме, на лодката, за да им се любуваме по-често. — Освен това бяха на по-сигурно място под постоянно наблюдение.

Тя се замисли и реши, че сигурно ще му е приятно да го разведе наоколо.

— Искате ли да разгледате наоколо? — Ако това означаваше да се лиши от присъствието ѝ и да обикаля огромната яхта с някой моряк или помощник-капитан, не, не искаше. Предпочиташе да поговори с

нея още няколко минути, при това Владимир очевидно отсъстваше. Иначе щеше сам да получи картината. Канеше се да отклони любезната покана, когато тя предложи да го разведе лично. Приличаше на момиче, докато го водеше към вътрешността на яхтата по парадното стълбище. Тео я следваше като омагьосан. Тя беше далеч по-интересна от лодката и изобщо не забелязваше какво му причинява с красотата си.

Не можеше да откъсне очи от нея, докато тя му показваше моторното помещение, камбуза, хладилните камери за бързо замразяване, спа помещението, огромния фитнес салон, обзаведен с всички възможни уреди, както и балетното студио. Имаше фризьорски салон, игрище за ракетбол, открит и закрит плувен басейн, огромно джакузи, барове, трапезария, която побираше четирийсет души, и външна трапезария със същите размери. И още — тапицирани с кожа стени и подове, дело на „Ерме“, невероятни дървени ламперии, красиви мебели и изкуство, което те оставяше безмълвен. Тео успя да преброи шест картини на Пикасо, а сега картината на баща му щеше да е част от постоянната им колекция и той се гордееше с това.

Тео забеляза, че има поне десет приемни зали, а личните помещения на екипажа побираха седемдесет и петте души, които живееха и работеха на борда, заедно с четирима главни готвачи на пълен работен ден и двайсет помощник-готвачи. Тео се стъписа, когато видя помещението с климатизирани витрини, където работеше цветар на пълен работен ден и аранжираше цветя за всяко помещение на яхтата. Имаха собствена пожарна, огромно помещение за охраната, гигантско перално помещение и химическо чистене, багажно за куфарите и още една гардеробна за униформите на екипажа с трима служители, които отговаряха за почистването и разпределението.

Показа му киносалона за петдесет души с големи, удобни въртящи се кресла. Минаха и покрай няколко заключени стаи, вероятно там се пазеше някакво оръжие, тъй като в близост имаше охрана на пост. Струваше му се нормално влиятелен и богат мъж като Владимир да държи оръжие на яхтата. Обиколката им завърши в кабината с щурвала, където капитанът и няколко офицери разговаряха приятелски пред радарните екрани и компютрите. Електрониката беше последна дума на техниката. Капитанът беше британец, както и повечето морски офицери, но Тео забеляза, че имаше също много

руснаци в екипажа, а охраната се състоеше изцяло от руснаци. Имаше матроси от Русия, Филипините, Австралия и Нова Зеландия. Кухненският персонал беше изцяло от италианци. На яхтата се чуваше всевъзможна реч — от френски до китайски, но най-вече руски.

Наташа поздравяваше всички, сякаш лично ги познаваше, и те се държаха любезно и с респект към нея. Тя не беше просто някаква кукла или красавица, доведена да забавлява Владимир. Собственикът и господарят тук беше той, но тя беше домакинята и личеше, че всички я харесват заради деликатността ѝ. Тя не парадираше с яхтата, докато го развеждаше, държеше се естествено като съвсем обикновен човек. Предложи му шампанско в края на обиколката от същия външен бар, където го посрещна в началото. Той прие, но не знаеше какво да каже. Никога не беше виждал нещо подобно. За да обиколят огромната яхта, им трябваше цял час. Приличаше на круизен кораб като конструкция, но беше много по-красива. Всеки един детайл беше от най-високо качество — от картините и статуетките до текстила, мебелите и ценните предмети, разпръснати като част от елегантния декор. Владимир имаше око на ценител на красотата. Наташа беше едно от доказателствата за това. Тео се запита какво ли е да водиш живот от такава класа и да си част от тази бляскава машина.

— Наистина е невероятна и дори по-голяма, отколкото изглежда от брега — каза той, докато поемаше чашата шампанско.

— Така е — съгласи се тя. — Харесвате ли яхти? — полюбопитства тя и той се засмя.

— Да, но за първи път се качвам на толкова голяма. — Плавателният съд представляваше автономен свят, почти като град. Тя не му показва личните им каюти, нито офисите на Владимир, но го разведе из всички останали места. Той забеляза, че охранителите изчезнаха, щом достави картината. В ресторанта също дойдоха без охрана, което го учуди. Очакваше, че за богат човек от ранга на Владимир сигурността винаги е от първостепенна важност. — Благодаря за обиколката. — Двамата седнаха на дивана и се загледаха мълчаливо към брега. Харесваше му компанията ѝ. Изглеждаше толкова мила и когато я погледнеше в очите, тя му отвръщаше с открит поглед, сякаш проявяваше интерес към него.

Двамата поседяха без да говорят и той се почувства неустойимо привлечен от нея. За един безразсъден миг си представи как я целува и

се запита какво ли би станало. Вероятно дузина охранители щяха да го сграбчат и да го изхвърлят през борда, или пък да го убият, помисли си той развеселен и се засмя на тази безумна фантазия. Тя му се усмихна, сякаш прочете мислите му. Беше чувствена и красива жена, без капчица вулгарност или показан сексапил. Не беше виждал по-деликатна жена. Изглеждаше някак невинна, сякаш не беше част от този свят, и все пак тя беше важна част от него, живееше с мъжа, който го беше създал и можеше да плаща за него, а и за още четири други яхти и няколко също толкова приказни къщи. Искаше му се да я попита какво е да живееш по този начин, но не се осмели. Допиха в мълчание шампанското и тя се изправи. Изглеждаше спокойна, чувстваше се у дома си на голямата яхта с цяла армия от екипаж, който задоволяваше всяка нейна прищявка.

Изпрати го до долната палуба и му се усмихна за довиждане, докато той се качваше на моторницата. Моряците вече форсираха двигателите, готови да отплават. Тео се запита дали ще я види някога повече. Едва ли. Дори да дойдат отново в ресторанта, той нямаше да е там — щеше да си е в студиото и да рисува. Изведнъж тя се сети за нещо.

— Забравих да ви питам как се казвате? — Приличаше на дете, когато му се усмихна. Бяха прекарали почти два часа заедно, без да се представят един на друг.

— Тео.

— Наташа — представи се тя и произнесе името си като истинска рускиня. — Довиждане, Тео. Благодаря.

Той не знаеше, но тя му благодареше за двата часа, прекарани като нормален човек, в разговор за обикновени неща, независимо че разглеждаха яхтата на Владимир. Да прекара известно време с хора като него за нея бе истинско удоволствие. Съгласявайки се да стане любовница на Владимир, се беше отказала от шанса за нормално общуване. Сега живееше изолирана в недостижимата вселена на Владимир, далече от кошмарите на младостта си, но и от света на обикновените хора. Беше като безценно бижу, държано в сейф и рядко изваждано на показ.

Тя помахна, докато моторницата се отдалечаваше, после изтича на горната палуба. Застана на перилата и проследи с поглед моторницата, която пореше водите в посока към хотела. Той се обърна и я видя —

малка точица на перилата с развята от бриза коса. После тя се скри, вече не я виждаше. Остана му само спомена за времето, прекарано в нейната компания — спомен, който щеше да запази завинаги.

Докато шофираше към студиото, след като увери Габриел и майка си, че картината е доставена, Тео реши да се отбие при Клои. Дълбоко в себе си не искаше да се вижда с никого след двата часа, прекарани с Наташа. Не искаше нищо да разваля впечатлението от тях, нито да откъсва мислите му от нея. Част от него обаче искаше да се върне в реалността и да стъпи здраво с двата крака на земята. Майка му до известна степен имаше право — фаталните жени като Наташа бяха и недостъпни. Имаше нужда да докосне истинска жена. Жена, която не беше извън досега му. Клои изглеждаше като най-лесното разрешение на проблема.

Отби пред къщата ѝ и влезе в нейното студио. Тя беше приключила работата за деня — довършваше няколко поръчкови платна за козметичен магазин в Сен Тропе и пиеше чаша вино. Обърна се изненадана, когато го видя да влиза.

— Ти какво правиш тук? — Не прозвуча гостоприемно, все още беше ядосана заради снощното му обаждане.

— Току-що доставих една от картините на баща ми на една голяма руска яхта.

— Мислех, че майка ти не ги продава. — Тя го покани с жест да седне, но не го целуна.

— По принцип да, но за тази направи изключение. — Клои лесно можеше да се досети, че руснаците бяха платили цяло състояние, в противен случай майка му не би я продала. Имаше моменти, когато Клои се дразнеше от пълната му незаинтересованост към материалните удобства. Всъщност не беше необходимо — баща му му беше оставил огромно състояние, докато тя от години се бореше да свърже двата края и това я изтощаваше. Беше готова да създаде семейство, да престане да работи и да остави някой друг да плаща сметките. Неговото нежелание обаче да се обвърже я вбесяваше. От няколко месеца изпитваше силно неудовлетворение от развитието на връзката им.

— Винаги съм се удивявала на жените, които се въртят около тези руснаци. Сигурно са истински професионалистки в леглото, за да ги накарат да пръскат всичките тези пари по тях. Дрехи от висшата мода, невероятни бижута, кожи, произведения на изкуството. Често го наблюдавам при търговете в „Друо“ в Париж. Тези девойки знаят как да обработят един мъж и как да използват тялото си. — Той изпита отвращение от думите ѝ и се замисли за Наташа, която беше различна. Не я виждаше в тази светлина и не искаше да си я представя по този начин.

— Мисля, че има голяма разлика между проститутките, които наемат, и жените, с които живеят — техните любовници — тихо поясни в нейна защита Тео.

— Не мисля — убедено каза Клои. — Може би любовниците са по-умели. Те са елитът, но със сигурност знаят как да накарат един мъж да развърже кесията. — Думите ѝ го вбесиха — сякаш срещу него седеше някаква непозната, неприятна личност.

— Това ли е всичко според теб? Да накараш един мъж да развърже кесията? Извинявай, може би съм идеалист, но къде се вписва любовта в тази картинка?

Родителите му се обожаваха един друг, а любовта им се бе зародила, когато баща му е бил неизвестен, беден художник. Това му допаднаше далеч повече от описаното от нея, към което тя очевидно се стремеше. Напоследък беше станала пряма и не прикриваше целите си.

— Вероятно никъде за тези момичета. Нека си го признаем — бракът може би е малко по-добрата версия на тази идея. Отдаваш живота си на един мъж, обслужваш го цяла вечност, докато не дойде моментът, когато не можете да се понасяте физически, а в замяна той се грижи за теб. Какво лошо има в това? Аз поне не съм лицемерна. Такива са и тези рускини, а мъжете, с които са те, знаят какво купуват. Играеш си и плащаш, а ако момичето си знае работата, получава повече. Вгледай се в тези жени. Те знаят какво правят.

Тео имаше чувството, че тя обижда лично Наташа с тези думи, а у нея имаше нещо толкова чисто. Владимир сигурно я издържаше, несъмнено беше така, но тя изглеждаше като жена със сърце и душа. Клои представяше отношенията между мъжете и жените като проституция. Той стана, защото повече не можеше да слуша

приказките ѝ. Отби се при нея с намерение да я заведе на вечеря, а после, надяваше се, и в леглото, но изведнъж това беше последното нещо, което искаше. Внезапно му се прииска да избяга.

— Имаш много материалистични възгледи за брака — каза той, докато я гледаше как държи чашата с вино, седнала на дивана. Имаше хубаво тяло и знаеше как да го използва, и сега той проумя мотивите ѝ. Използваше го като разменна монета, надявайки се той да се ожени за нея и да я осигури финансово. За първи път тя го признаваше толкова открито.

— Моят баща не ми е оставил купища пари като твоя — без заобикалки заяви тя. — Не мога да се скрия в кулата си от слонова кост, за да усъвършенствам рисунъка си. Налага ми се да съм практична. И ако тялото ми е като арфа, свиренето на която ще те накара да се ожениш за мен и да ме издържаш, какво лошо има в това? — Тя нямаше представа как прозвучаха думите ѝ, не ѝ пукаше.

— Вероятно няма нищо лошо, но свиренето на тази арфа не ми е достатъчно — честно отговори той.

— Снощи, когато ми се обади за секс, не мислеше така.

Той не си спомняше някога да е била толкова открито користолобива. Не беше влюбен в нея, не искаше да се женят и никога нямаше да пожелае, а тя беше ядосана, че нещата не са се подредили според плановете ѝ. Още откакто беше разбрала кой беше баща му, реши, че е намерила златна мина, но вместо това той искаше да живее като беден художник и да стане известен като баща си, а тя не ставаше по-млада. В крайна сметка тя се оказа точно от онези жени, от които той бягаше като дявол от тамян.

— Аз все още храня идеалистичната представа, че искам да се влюбя в някого, преди да прекарам остатъка от живота си с този човек и да го издържам, както ти се изрази. Не знаех, че издръжката е такава съществена част от сделката. Предпочитам да мисля, че жената ще се влюби първо в мен, преди да си падне по портфейла ми.

— Говорим за едно и също — цинично изрече Клои.

— Тогава защо не си с някой от онези червиви с пари руснаци? Не е като да ги няма наоколо — каза той ядосано.

— Те се хващат само със своите. Да си виждал някой богат руснак с френска любовница? Или дори само да отиде на вечеря с францужойка? Те излизат само с рускини. Карат само с познатото. —

Той не беше се замислял досега за това, но тя беше права. Руснаците, които идваха в ресторанта на майка му, винаги бяха придружавани от сънароднички. Наташа само потвърждаваше правилото. — Тези момичета явно знаят нещо, което ние не знаем.

— Може би трябва да вземаш уроци при тях — изрече той с разочарование. Не успя да се влюби в нея, но я харесваше, а сега не можеше повече да търпи приказките ѝ.

— Може би имам нужда от практика — усмихна се тя. Той също я беше разочаровал. Не прекарваше достатъчно време с нея, нито искаше да се обвърже, но тя беше готова да си затвори очите за това, поне тази вечер. — Искаш ли да си легнем? — попита тя с цялата романтика и прелъстителност, на която беше способна.

— Всъщност, не, не искам. Мисля, че ти много добре го обобщи. Търсиш мъж, който да те издържа за постоянно в замяна на секс и други твои таланти. Аз не търся брак, но все още храня детински илюзии, че трябва да съм влюбен в жената до мен, ако планираме да останем заедно. Мисля, че нещата между нас се изчерпаха и двамата трябва да продължим с живота си. — Тя изглеждаше изненадана от думите му. Той тръгна към вратата, после се спря на прага и се обърна. — Желая ти късмет, Клои. Сигурен съм, че ще срещнеш мъжа, когото търсиш.

— За кратко си помислих, че този мъж може да си ти — тихо изрече тя и вдигна рамене.

— Не съм. — Тео изглеждаше облекчен, когато прекрачи прага.

— Знам. И сама се досетих — студено каза тя.

— Уроци по руски тогава? — с леко циничен тон подхвърли той. Тя притежаваше всички черти на типична златотърсачка и най-накрая разкри картите си. В началото играеше ролята си много по-добре.

Тя не отговори. Докато го изпращаше с поглед, виждаше единствено как златната мина, която той представляваше, се изплъзва от пръстите ѝ. Отново. Не можеше да проумее причината, но винаги нещо се объркваше. Замери стената с чашата и когато тя се разби на парченца, Клои избухна в плач.

Тео искаше само да се прибере. Тя го накара да се почувства някак омърсен, сякаш всичко се свеждаше до размяна на секс срещу пари. Трябваше да има нещо по-смислено от това. Сети се за Наташа, която беше точно това, за което говореше и към което се стремеше

Клои, но Наташа не беше вулгарна, нито евтина и не приличаше на златотърсачка, въпреки че живееше като държанка.

Щом се прибра, той влезе направо в студиото и застана неподвижен, сякаш разколебан. Знаеше какво трябва да направи и го искаше, макар да съзнаваше, че не бива. Не можеше да се въздържи — беше по-силно от него. Взе платното, което беше извадил предната вечер, и го закрепил на статива. Знаеше, че единственият начин да я прогони от мислите си, беше да я нарисова. Дори не я екипира, преди да започне да я рисува с маслени бои. Не беше необходимо. Образът ѝ беше врязан в паметта му, виждаше лицето ѝ все едно че тя стоеше пред него. Представи си смеха ѝ и тъгата в усмивката ѝ, когато моторницата се отдалечаваше от яхтата. Чуваше начина, по който произнесе името си. Наташа... Наташа... Виждаше полюшването на ханша ѝ, когато я следваше по стълбището, развятата ѝ на вятъра коса, когато го изпращаше с поглед на перилата... Докато я рисуваше, тя изпълваше ума му и наелектризираще тялото му, и не след дълго образът ѝ на платното стана реален... Наташа. Беше омагьосала тялото и душата му. Чувстваше се като обладан и продължи трескаво да рисува до зазоряване. Не се интересуваше колко време беше минало, искаше само да е близо до нея. Очите ѝ вече се взираха дълбоко в неговите.

4

Владимир кацна на яхтата три дни след като Тео беше доставил картината. Поиска да я види почти веднага след като стъпи на борда и изпрати един от охранителите са я донесе от офиса му. Той разви внимателно опаковката и бавно я отстрани. Не попита кой я е доставил, беше маловажно, дори не му хрумна да се поинтересува, така че не се налагаше Наташа да дава обяснения. Тя никога не посрещаше гости на яхтата, затова прекараното с Тео време беше необичайно, но нищо нередно не беше се случило. Просто мигове „нормален“ живот, какъвто отдавна не беше имала и вероятно нямаше да има, защото се отказа от него преди много време. Забавно беше да вкуси за кратко от него, да поговори с човек на нейната възраст, който не искаше нищо от нея. Контакти с хора извън света на Владимир се случваха много рядко. Вместо приятели имаше Владимир. Не съжеляваше за нищо. Беше приятно да поговори с Тео за изкуство и за нещата от живота, да му покаже яхтата — сякаш бяха деца, които разглеждаха домовете си, макар да знаеше, че на Владимир не би му харесало. Той не виждаше причина тя да говори с друг освен него. Замисли се къде и как ли живееше Тео — вероятно в малък апартамент или стая, с неговата работа в ресторанта. Тя не познаваше хора като него. Тео всъщност беше първият мъж, с когото беше говорила насаме от години. Владимир винаги беше наоколо и я наблюдаваше отблизо. С него водеха разговори само когато той беше в настроение и на теми, които той избираше. Разговорът ѝ с Тео беше някак открит и непринуден, въпреки че не знаеше нищо за него.

Картината беше още по-красива, отколкото Владимир и Наташа си спомняха, и той беше доволен от покупката. Знаеше, че творбите на Лоренцо Лука са изключителна рядкост. Наташа не се учудваше. Той можеше да убеди всеки във всичко, ако искаше нещо. Никога не се отказваше, докато не се сдобиеше с желаното, а сега го имаше. По същия упорит начин беше преследвал и нея и накрая я спечели. Това беше неговият начин.

Вечеряха на палубата и му личеше, че е доволен от пътуването си. Беше в добро настроение. Двамата избраха място за картината в тяхната спалня и преместиха един Пикасо в коридора, след което се върнаха на палубата. Тази нощ щяха да отплават с яхтата. Капитанът получи нареждания да поеме към Сен Тропе.

— Можеш да излезеш на пазар през деня. Мисля да отидем в Сардиния след това, отдавна не сме ходили. В края на седмицата започва да духа мистралът. Може да го изпреварим, преди да е достигнал до онези места.

Веднага след Порто Черво имаше място, където Владимир обичаше да хвърлят котва. Размерите на яхтата не позволяваха да влязат в пристанището — така беше навсякъде. Освен това знаеше, че Наташа обича да се отбиват в Портофино. За двамата това бяха познати места. Понякога отиваха до Хърватска, Турция и Гърция, в Капри също. Венеция беше едно от любимите им места, с достатъчно голямо пристанище, за да пуснат безпроблемно котва, със страхотна гледка към църквите и площада. Тя нямаше търпение да отиде в Сен Тропе и Сардиния и с готовност щеше да изтърпи по-бурните води по пътя към острова. Наташа имаше опит в плаванията и неведнъж беше преживявала бури. Никога не страдаше от морска болест и беше по-стабилна на палубата от мнозина моряци.

Отплаваха към два часа призори, когато с Владимир вече спяха, след като се бяха любили. Когато се събудиха на сутринта, яхтата беше пуснала котва край пристанището на Сен Тропе. След закуска тя излезе по магазините с двама матроси, които да ѝ помагат с носенето на покупките, а после се срещнаха с Владимир в любимия ѝ „Клуб 55“. Купи си няколко бански костюма от „Ерес“ и бяла лятна чанта от „Ерме“. Доставяше ѝ удоволствие да обикаля магазините и да разглежда, без да бърза.

По улиците имаше много хора. Беше уикенд и макар че беше началото на юни, сезонът вече беше започнал. През юли и август тълпите ставаха непоносими, но сега разходката все още беше приятна. След обяда с Владимир се разходиха из града, а после преместиха яхтата навътре в морето, за да могат да плуват. Потеглиха на зазоряване. Сутринта щяха да се отбият в Портофино за още малко пазаруване, след което да се отправят на юг към Корсика, а след това към Сардиния. Маршрутът им беше добре познат.

Наташа се излегна на палубата след плуването. Яхтата набираше скорост и докато гледаше дирята ѝ в морето и заспалия на слънцето Владимир, тя благодари на Господ за живота си. Живееше сякаш в сапунен мехур, сама с него и по неговите правила, но той я караше да се чувства в безопасност. Знаеше за рисковете, свързани с работата му — неслучайно имаха толкова охрана, но той я държеше настрана от подобни грижи. Наташа беше като невинно дете в сянката му. В нея нямаше нищо престорено, нищо манипулативно. Тя просто съществуваше като ярко цвете, за да създава добро настроение на Владимир, когато той имаше желание да разговаря с нея, да я люби или да се перчи с красотата ѝ.

Липсваше ѝ само възможността да се образова повече. С удоволствие би посещавала университет или курсове по история на изкуството в някой музей, ала с начина им на живот това беше невъзможно. Владимир непрекъснато пътуваше, понякога я взимаше със себе си според прищевките си. Често заминаваха за някоя от къщите му или на яхтата. И винаги възразяваше при споменаването за курсове, казваше ѝ, че за него тя вече знае всичко необходимо. Не виждаше смисъл тя да се образова допълнително, според него четенето на книги и търсенето на информация в интернет бяха достатъчни. Самият той нямаше университетска диплома и почти не беше ходил на училище. Образованието за него беше нещо излишно, особено пък що се отнасяше до нея. Работата ѝ беше да го забавлява, в което тя така или иначе вече беше постигнала съвършенство. Гейша, но без ограниченията на старомодните традиции. По някакъв свой начин тя се гордееше, че след толкова време продължава да го прави щастлив, да предизвиква интереса му и да го задоволява. Владимир пък смяташе, че единственото ѝ задължение е да му доставя удоволствие. А за това не ѝ беше нужна диплома.

Приятно беше да вечерят на лекия бриз, докато двете стюардеси и главният стюард им сервираха храната. Изненадващо той я попита:

— Защо си развела куриера на картината из яхтата? — Изглежда я втренчено с пронизващ поглед и сърцето ѝ пропусна един удар. Изведнъж се почувства виновна, въпреки че не беше сторила нищо нередно. Компанията на Тео ѝ беше доставила истинско удоволствие. Запита се дали знае и за това, както и че му беше предложила

шампанско. Нищо не можеше да се скрие от Владимир. Когато му отговори, красивото ѝ лице беше олицетворение на невинността.

— Не беше куриер. Управителят на онзи ресторант я достави. Остана поразен от яхтата, затова му я показах, преди да си тръгне.

— Да не би да се страхуваше да ми кажеш? — Очите му я пронизваха, но тя не трепна, въпреки че сърцето ѝ заби учестено. Той беше постигнал целта си. Беше в течение на всичко, което тя прави, на всичко, което се случва. Упражняваше пълен контрол.

— Не, разбира се. Не го сметнах за важно. Просто показах любезност. Мисля, че той се надяваше да види теб. — Наташа винаги знаеше какво да каже, за да го накара да свали гарда. По всичко изглеждаше, че темата не я вълнува.

— Ако е искал да разгледа яхтата, е трябвало да прехвърлиш на домакина тази задача — търпеливо я поправи Владимир.

— Мисля, че беше слязъл на сушата. Нямахме какво да правя и се вълнувах заради картината. — Тя му се усмихна, а той се наведе и я целуна силно по устните. Повече нищо не спомена за това — беше казал каквото беше необходимо, а с целувката ѝ напомни, че я притежава. Наташа разбра предупреждението. Винаги се съобразяваше с правилата му и живееше според тях. Двата часа с Тео бяха мимолетно залитане, което тя нямаше да си позволи повторно. Не би си позволила да ядоса Владимир.

Тео работеше по портрета на Наташа от дни, като прекъсваше за кратко само за да хапне и да поспи. Беше обсебен и нямаше да се успокои, преди да я види отново на платното, което се оказа по-трудно, отколкото мислеше. В нея имаше нещо неуловимо, което му се изплъзваше, и накрая осъзна, че трудността идва от очите ѝ. Познаваше я толкова бегло, а тя беше успяла да стигне до сърцето му. Нямахме човек, на когото да се осмели да го признае. Боеше се, че ще го сметната за луд, допуснал да бъде обсебен от любовницата на друг мъж. Нещо по-лошо — от любовницата на Владимир Станислас. Не можеше да се сравнява с него, а и Наташа едва ли би го допуснала. Тя изглеждаше доволна от положението си.

Седеше в кухнята, потънал в мисли за картината, и дъвчеше стар сандвич — първата му храна от два дни. Имаше вид на луд — с набола

брада, разрошена коса и отнесен поглед. Дори не чу кога Марк е влязъл. Бяха посещавали заедно Училището по изящни изкуства и се познаваха от деца. Марк беше скулптор и наскоро беше се върнал от Италия — беше отишъл там, за да поработи в мраморна кариера, за да опознае по-добре камъка. Имаше талант, но едва свързваше двата края. Когато останеше без никакви пари, се хващаше с надгробни камъни в една фирма.

— Мили боже, какво е станало с теб? Имаш вид на корабкрушенец. Да не си болен?

Марк имаше огненочервена коса и лунички по цялото лице. Беше висок и слаб, приличаше на шестнайсетгодишен, въпреки че беше на трийсет и една — с година по-голям от Тео. Имаше фатална слабост към безпомощни жени и все им даваше последните си пари, затова и често оставаше без пари, макар да не му пукаше.

— Да, или съм болен — отговори Тео, — или може би съм си изгубил ума.

Марк седна на стола до кухненската маса срещу него, отхапа от другата половина на сандвича и се намръщи.

— Къде го намери това? От някои археологически разкопки? Вероятно датира от времето на Тутанкамон. Няма ли нищо свястно за ядене тук?

Тео поклати глава и се ухили.

— Не съм си помислил за ядене.

— Нищо чудно, че си превъртял. Да не си свършил парите? Да ти дам назаем? — Въпреки че от всички той имаше най-голяма нужда от пари, Марк беше единственият му приятел, който никога не вземаше пари назаем от него. Изкарваше колкото да свърже двата края, но приятелството им се основаваше на детската дружба, а не на това кой беше Тео. — Върху какво работиш, че си се докарал до този вид?

— Върху портрета на една жена. Не мога да си я избия от ума.

— Нова любов? — Марк изглеждаше заинтригуван. — Какво стана с Клои?

— Скъсахме. Разбирането ѝ за любовта се свежда до мъж, който да ѝ плаща сметките. За мен това е депресиращо. Искане да използва тялото си за разменна монета срещу покриването на наема.

Марк се замисли върху думите на Тео.

— Тялото ѝ беше един път. Колко ѝ е наемът?

— Остави... Трябва ми жена със сърце, а не одушевен калкулатор, с когото да правя секс. Не е забавна, освен това непрекъснато се оплаква. — Откакто беше затворил вратата ѝ, не беше почувствал дори за миг липсата ѝ.

— Е, коя е новата гореща мацка?

— Няма такава. Тя е жена от фантазиите ми, която ме тегли през ада.

— Нищо чудно, че не приличаш на човек. Плод на въображението ти?

— Нещо подобно. Има я, но принадлежи на друг. Любовница е на един руснак, видях я в ресторанта на майка ми. Красиво момиче. Води живот на робиня с мъж, който е двойно по-стар от нея и я държи заключена на яхтата си.

— Богат руснак? — попита с любопитство Марк. Познаваше всички жени от местните барове. Жената от фантазиите на Тео изглеждаше много по-екзотична и недостъпна.

— Много богат руснак... Най-богатият или един от най-богатите. Вероятно притежава Русия. Яхтата му има екипаж от седемдесет и пет души.

Марк подсвирна изненадан.

— Спиш ли с нея? Мъж, който притежава Русия, може да те убие за нещо подобно.

Тео се засмя.

— Не се и съмнявам. Виждал съм я само два пъти и вероятно няма да я зърна никога повече. Знам само как се казва.

— Влюбен ли си в нея?

— Не знам какво точно изпитвам. Обсебен съм. Опитвам се да я нарисувам, но нещо все ми бяга.

— Защо изобщо се опитваш? Използвай въображението си.

— Вероятно никога повече няма да я видя, освен на портрета, който рисувам. Чувствам се длъжен да я нарисувам. Не мога да я изкарам от ума си.

— Тази работа хич не ми харесва. Тя също ли си е паднала по теб?

— Не, разбира се. Щастлива и доволна е със своя руснак. Че защо да не бъде? Между другото, тя също е рускиня.

— Прецакан си. По всичко личи, че нямаш никакъв шанс. Но пък винаги можеш да я отвлечеш или да се промъкнеш тайно на лодката. — И двамата се засмяха. — Какво у нея те побърка?

— Не знам. Може би това, че е недостижима. Тя е дяволски мила, но когато е с него, има вид на затворник. Той я притежава като предмет, с който се перчи.

— Изглежда ли нещастна с него?

— Не — отговори честно Тео. — Струва ми се лудост да мисля изобщо за нея.

— Сложна ситуация. Може ли да видя картината?

— Не прилича на нищо, очите не са както трябва. Работя върху тях от два дни.

Марк влезе в студиото, огледа се за картината и замръзна, втренчил поглед като омагьосан в платното на статива.

— Виждаш ли за какво ти говоря? — каза Тео зад гърба му и Марк се обърна рязко към него.

— Това е най-хубавата ти картина досега! Нещо в нея ми бърка в душата и стиска сърцето ми. Не съм виждал по-красива жена. — Портретът не беше довършен, но най-важните елементи бяха на мястото си. Жената от картината имаше душа и Марк го виждаше. — Сигурен ли си, че няма начин да се добереш до нея? Може пък и тя да е обсебена от теб.

— Едва ли... Не знае нищо за мен — кой съм, нито дори, че съм художник. Мисли, че съм главен сервитьор в ресторанта на майка ми или нещо като момче за поръчки. Доставих ѝ една картина. Говорихме си два часа, обиколих яхтата им и си тръгнах.

— Някоя твоя картина ли? — любопитства Марк.

— Не, на баща ми. Майка ми я продаде на приятеля ѝ. Аз само им я занесох. Него го нямаше и можахме да поговорим, докато ми показваше яхтата.

— Няма да питам за сумата, която сте получили. Не мога да повярвам, че майка ти е продала картина. Сигурно е платил цяло състояние.

— Така е — потвърди Тео.

— Е, няма значение дали ще я видиш отново някога. Трябва да довършиш платното, в него има нещо уникално. Наистина смятам, че това е най-добрата ти творба до момента. Не щади емоции, струва си.

— Благодаря ти.

— Искаш ли да ти донеса нещо за ядене?

Тео поклати глава.

— Мисля да се връщам пред статива. Ти ме насърчи да не се отказвам.

След малко Марк си тръгна, а след половин час се върна с хляб и сирене, две праскови и една ябълка. Такъв приятел беше Марк. Двамата никога не спестяваха критиката си за онова, което не им харесваше в работата на другия. Бяха болезнено честни един с друг, затова похвалата, че картината е най-доброто, което Тео е рисувал досега, означаваше много. Той продължи да рисува портрета до сутринта. Заспа, когато слънцето започна да се издига на небосвода, легнал на пода на студиото, откъдето се любуваше на резултата от труда си. Усмиваше се. Най-после беше разгадал магията и Наташа също му се усмиваше. Точно това лъчезарно лице си спомняше кристално ясно, докато моторницата се отдалечаваше.

Мистралът, неумолимият северен средиземноморски вятър, който обикновено не стихваше поне три дни, удари „Принцеса Марина“, когато се спусна надолу край бреговете на Корсика и мина през пролива Бонифачо. Дори огромната яхта се мяташе в бурните води. Наташа винаги казваше, че обича вълнението на морето и се чувства като бебе в люлката. Събуди се от силното вълнение, което вече беше докарало морска болест на част от екипажа. Бурните води утихнаха, когато приближиха Порто Черво и хвърлиха котва възможно най-близо до пристанището. Наташа знаеше от опит, че вятърът няма да стихне поне няколко дни, но това не я притесняваше. Все още не се беше отказала да отиде до пристанището с моторницата и да се разгледа наоколо. Обичаше да пазарува там, харесваше галериите, някои от бижутерийните магазини, бутиците с най-известните италиански дизайнерски марки и един магазин за кожени палта, в който продаваха модели, които беше харесала предния път.

— Сигурна ли си, че ти се ходи точно сега? — попита я Владимир, докато тя се приготвяше. Морето беше бурно и моторницата щеше да се люшка през цялото време на краткото пътуване до пристанището, а тя щеше да се измокри до кости. Наташа

не се плашеше от лошо време и бурни води, освен това знаеше, че е в безопасност с моторницата и не се притесняваше, ако се поизмокри.

— Всичко ще е наред — увери тя Владимир и когато се качи на лодката, там вече я чакаха трима от моряците. Владимир не я придружи, защото имаше работа и не обичаше обикалянето по магазините колкото нея. Присъствието му не беше необходимо при покупката на чанта „Прада“ или сандали, а и тя имаше своя кредитна карта. Той не се интересуваше колко харчи, а тя се разпростираше в рамките на разумното, когато беше сама. Владимир харчеше много повече пари за нея, отколкото за себе си.

Лодката се мятеше като коркова тапа във водата и Наташа бързо скочи на кея. Придружи я един матрос от екипажа, в случай че има нужда от помощ за носенето на покупките на връщане. Беше обиколила няколко бутика и пробваше яркорозово кожено палто в магазина, когато се появи първият офицер от лодката, придружен от трима души от охраната.

— Господин Станислас иска да се върнете на лодката — каза първият офицер със сериозно изражение и Наташа го погледна изненадано.

— Сега ли? Случило ли се е нещо? Да не е болен? Още не съм свършила с покупките. — Не искаше да се връща още на яхтата. Забавляваше се. На борда нямаше какво да прави, а не можеха да плуват заради вълнението на морето.

— Изглежда добре — сковано изрече офицерът. Получаваше заповеди пряко от Владимир и не му се щеше да се налага да му обяснява, че Наташа е отказала да се прибере. Тя обаче не разбираше защо е това бързане.

— Кажи му, че ще се върна до час — каза тя с усмивка. Беше облякла розовото кожено палто и искаше да го огледа добре, преди да реши дали да го купи.

— Мисля, че господин Станислас иска да се върнете *сега* — изрече натъртено той, личеше му, че е притеснен.

— Няма да се бавя. — Тя се усмихна и се обърна отново към огледалото. Смяташе, че палтото е твърде ярко и Владимир може да не го хареса, но цветът беше жизнерадостен и тя си представяше как го носи с джинси или върху черна рокля. Съблече го и пробва друго, по-традиционно. Забеляза през прозореца, че офицерът говореше с яхтата

по радиостанцията. Минута по-късно той отново влезе в магазина и ѝ подаде мобилния си телефон с думите, че господин Станислас иска да говори с нея. Тя го взе с усмивка и се пошегува:

— Обещавам, че няма да похарча всичките ти пари. Исках само още малко да поразгледам. Магазините тук са толкова интересни, много по-добри от тези в Сен Тропе.

— Връщай се *веднага*! Ще се подчиняваш на заповедите ми, когато ти наредя! — Досега не беше ѝ говорил по този начин и тя се вцепени.

— Какво се е случило? Защо си разтревожен?

— Не ти дължа обяснения! Тръгвай веднага към моторницата или ще ги накарам да те изнесат насила от магазина! — Наташа благодари на продавачката и си тръгна. Забеляза, че бодигардовете вървяха необичайно близо до нея, а първият офицер — директно пред нея. Очевидно нещо ставаше, но тя нямаше представа какво. Владимир никога досега не ѝ беше държал такъв тон.

След минути вече беше на моторницата, където я чакаха още четирима души от охраната. Сега лодката беше по-тежка и когато пристигнаха, Наташа, подгизнала до кости, се качи по люшкащата се стълба на палубата. Покрай перилата имаше шпалир от охрана, а петима от тях я последваха вътре. Явно бяха в пълнен състав. В офиса на Владимир завари още четирима. Той говореше по телефона, но веднага затвори, щом тя влезе. От нея се стичаше вода по красивия персийски килим. Той кимна и охраната излезе.

— Какво става? — попита тя и се опита да го целуне, но той я отблъсна. Изглеждаше разсеян и разтревожен.

Поколеба се за миг, после я погледна. В очите му се четеше каменна студенина и ярост. Беше виждала този поглед веднъж или два пъти, но никога заради нея.

— Няма да се впускам в подробности, но миналата седмица в Москва сключих изключително голяма сделка. Свързана е със сегмент от рудодобивната индустрия и много важен участък, който ми бе отпуснат от руския президент. Бяхме трима кандидати за земята, която ми позволиха да купя, аз и още двама други. Спечелих земята и правата за добив на руда честно, като платих солидна сума. Двамата ми конкуренти в тази сделка са били убити тази сутрин заедно с приятелките им, както ѝ най-големия син на единия, който работел с

баща си. Освен това преди половин час е направен опит за покушение върху президента. Който и да е недоволен от сделката, не си играе игрички. Мисля, че знаем кой е. Прилича на случаен терористичен акт, но тук има нещо повече. Ти си в опасност заради мен, Наташа. — Той го каза направо и без шикалкавене. Досега никога не беше разказвал такива подробности за бизнеса си. — На яхтата имаме защитна система, необходимото въоръжение и човешка сила, за да сме в безопасност, но в момента не искам да излизаш навън, дори на палубата, нито да слизаш на брега. Щом вятърът стихне, вдигаме котва и отплаваме. Сега обаче искам да изпълняваш точно каквото ти кажа.

Думите му я изплашиха. Досега не беше го виждала толкова напрегнат.

— Разбра ли?

— Да, разбрах — тихо изрече тя. През годините с него не се беше чувствала изложена на опасност. В какъвто и бизнес да беше замесен Владимир, той нямаше нищо общо с нея. Този път беше различно. Ако приятелките на другите двама мъже бяха убити, тя също беше мишена. За първи път осъзна, че животът ѝ беше застрашен, заради него.

— Искам да не се показваш през следващите няколко дни. Местим се във вътрешната каюта, за да няма люкове. За съжаление електронните устройства вече са толкова усъвършенствани, че могат да те намерят почти навсякъде. Да се надяваме, че службите на руското разузнаване скоро ще ги открият. — Погледът му беше леденостуден и нямаше съмнение, че е решен на всичко. Тя се запита дали и той се страхуваше. Изглеждаше повече ядосан, отколкото уплашен.

През следващите няколко дни останаха скрити във вътрешната каюта и почти не се движеха из яхтата. В помещението през цялото време стояха на пост двама бодигардове, други образуваха кордон в коридора, а на палубата имаше цял отряд. Хеликоптерите бяха защитени, а Наташа чу, че ракетната им система е в бойна готовност. Охраната носеше картечници. Имаше чувството, че се намира във военна зона.

Наташа прекарваше времето в каютата в четене на книги. Владимир поддържаше постоянна връзка с руското разузнаване и с антитерористичните части и след три дни, призори, в четири часа най-накрая му се обади. Той само слушаше, после заговори на руски.

Въпросите му и отговорите бяха лаконични, но Наташа се досети какво става.

— Колко души?... Смятате ли, че са всички?... Отговорът е ясен... убийте ги. Сега. Не чакайте. — Той мълчаливо изслуша отсрещната страна и затвори. Наташа не се осмели нищо да го попита. На слабата светлина на нощната лампа Владимир ѝ изглеждаше като човек, способен на убийство. На сутринта вятърът най-последно беше утихнал и тя усети, че се движат.

— Къде отиваме? — попита тя, когато той влезе в каютата. Беше буден от часове. Имаше по-умиротворен вид от предната нощ, но Наташа не можеше да избие от главата си разговора, който чу. Той даде нареждане да убият хора, вероятно онези, които искаха смъртта им, но независимо от всичко мисълта за това я разстройваше. За първи път го виждаше в тази светлина.

— Връщаме се в Корсика, за да прекараме малко време далече от събитията, докато нещата се уталожат. Проблемът е решен — тихо добави той. — Всичко приключи преди половин час, но няма лошо да се презастраховаме. После, ако решим, може да отпътуваме към Гърция, Хърватска или Турция.

Той ѝ се усмихна и отново се превърна в мъжа, когото тя познаваше, а не в плашещия непознат от последните няколко дни.

— Известно време няма да има обиколки по магазините. Искам да стоиш на яхтата.

Тя кимна и стана, за да се облече. Сложи си джинси, бяла тениска и едно от непромокаемите якета с надпис „Принцеса Марина“ на гърба. Изминалите няколко дни бяха напрегнати. Наташа проумя със страшна сила колко висок беше залогът в новата му сделка и се запита каква беше вероятността подобна заплаха да се повтори, но не посмя да го попита. Не искаше повече да го разстройва.

През петте дни, които прекараха в Корсика, положението се нормализира. Моряците излизаха за риба навътре в морето и я вземаха със себе си, а всеки ден по няколко пъти тя излизаше да плува. Владимир я оставяше да се прилича на палубата сама, а той по-често беше в офиса, в постоянна връзка с разузнавателните служби и с президента на Русия. Седмица след събитията проблемът изглеждаше решен.

Владимир я придружи в Портофино, където обиколиха магазините, после я заведе на вечеря на брега в един простичък ресторант, който тя много харесваше. За всеки случай шестима души от охраната бяха постоянно с тях. Наташа знаеше, че са въоръжени. Преместиха се отново в каютата си и всичко изглеждаше нормално, с тази разлика, че охраната на борда все още носеше картечници — „за всеки случай“, както ѝ обясни Владимир. „Вече сме извън опасност.“ От дочутото тя вече знаеше, че в Русия петима души са били убити.

Няколко дни плаваха около Портофино и всички сведения, които получаваше Владимир, бяха добри, затова се върнаха в Южна Франция. За няколко дни десет души бяха си отишли от насилствена смърт — пет жертви и петима нападатели. Наташа беше благодарна, че двамата с Владимир не са сред тях, но знаеше, че никога повече няма да се почувства напълно в безопасност.

5

Когато Габриел се върна в Южна Франция, той имаше изненада за Мейлис. Беше планирал кратко пътешествие до един от любимите им градове. Искаше да я заведе във Флоренция за една седмица преди работата в ресторанта да се увеличи в разгара на летния сезон и преди да е станало твърде горещо в Италия. Юни му се струваше идеалният месец за пътуване. Единственият проблем беше тя да успее да убеди Тео да я замести в „Лоренцо“, а той напоследък работеше все по-усилено. Тя едва му виждаше очите.

Обади се на Тео веднага след като Габриел ѝ каза за пътуването и го остави той да реши.

— Съвестно ми е да ти го причинявам — знам колко мразиш да ме заместващ, но как да кажа на Габриел, че не можем да заминем? Пътешествията ни заедно означават толкова много за него.

— Би трябвало да означават много и за теб — скара ѝ се Тео и по изключение не се оплака, че се налага да работи в ресторанта цяла седмица. Тайно се надяваше Владимир и Наташа да ги посетят отново. Нищо не каза пред майка си, но веднага прие. Единственото му притеснение беше, че излагаше две от картините си от името на нюйоркската галерия на Лондонското изложение на шедьоврите в края на юни. От галерията искаха да включат негови платна в изложбата, въпреки че не го представляваха, което не беше изключено за в бъдеще. Той искаше да присъства, за да разгледа панаира и да се увери, че картините му са представени както трябва. Галерията беше нова за него. Нямахше подписан договор, но се радваше, че ще работи с тях.

— Обещавам да се върнем навреме — увери го Мейлис, благодарна, че той се съгласи да поеме задълженията ѝ. Когато чу добрата новина, Габриел също побърза да му се обади и лично да изкаже признателността си.

Мейлис купи на Габриел красив златен часовник от „Картие“ в знак на благодарност за посредничеството при продажбата на картината и той много го хареса. Харесваше всичко, което Мейлис му

подаряваше. Въпреки че понякога не се усещаше и прекаляваше с хвалебствията за Лоренцо, независимо от всичко тя винаги беше много щедра към него. Той никога не се оплакваше, когато Мейлис говореше за покойния си съпруг, защото също го беше обичал.

Габриел мина през студиото на Тео и веднага забеляза портрета на статива. Беше почти завършен, имаше нужда само от някои финални щрихи. Картината беше забележителна и Габриел изрази същото мнение като Марк, че това е едно от най-добрите му платна.

— Мисля, че си готов за изложба в Париж — сериозно каза Габриел. — През септември искам да отидеш и да видиш галериите, които ти препоръчах. Нямах причина да чакаш повече.

Тео не беше сигурен, но обеща да си помисли. Искаше първо да види как ще се приемат картините му на Лондонското арт изложение.

— Следващата година трябва да участваш в биеналето във Венеция — насърчи го Габриел, както беше направил с баща му преди години. — Не може вечно да се криеш. Светът има нужда от художници като теб, Тео. Не лишавай хората от творбите си.

Похвалата, изречена от устата на експерт в света на изкуството като Габриел, значеше много. Той беше много по-мил и внимателен човек от Лоренцо. Тео често напомняше на майка си какъв късмет имаха Габриел да е част от живота им и тя се съгласяваше с него. Това обаче не я спираше да говори за добродетелите на съпруга си. Лоренцо беше голям художник, но за характера му не можеше да се каже същото. Тео си спомняше всичко много добре, а Габриел никога не си позволи и една критична дума за него. Не искаше да разбива илюзиите на Мейлис за Лоренцо. С нея беше щастлив и като изключеше факта, че тя го караше да се чувства винаги на второ място, отношението ѝ към него беше много добро.

Заминаха за Флоренция в страхотно настроение, а Тео зае мястото ѝ в ресторанта. Посрещаше гостите, придружаваше ги до масите, след което ги оставяше в ръцете на управителя. Всяка вечер проверяваше книгата с резервации за името на Владимир, но седмицата отлетя, а той и Наташа не се появиха. Питаше се дали са на яхтата или някъде другаде, но нямаше как да разбере. Опасяваше се, че е бил прав, когато си помисли, че я вижда за последно. Портретът беше почти завършен — погледът имаше онова нежно изражение, което така ясно помнеше. А устните ѝ изглеждаха така, сякаш всеки

момент ще проговори. Това бяха думи на Марк. Тео не призна, че е влюбен, но потвърди, че изцяло е обсебен от нея, което според него беше дори по-неудобно от любовта. Никой друг освен стария му приятел не знаеше за това. Не смееше да признае пред майка си, защото знаеше какво ще последва — предупреждения за опасностите от залитането по държанките на червиви с пари руснаци.

Тео с удоволствие се освободи от задълженията си в ресторанта, когато майка му и Габриел се завърнаха. Поработи още няколко дни върху портрета, преди да замине за Лондон. По същото време вървяха няколко арт изложения и бутиковия хотел, в който отседна, беше пълен с художници и търговци на картини, а всеки разговор наоколо, дочут в хотела, на улицата или на изложението, беше свързан по някакъв начин с изкуството. Той с удоволствие се срещна със собствениците на нюйоркската галерия, с които досега само си пишеше по имейла. Двете негови картини бяха изложени на видно място на щанда им и макар че на него не му харесваше, в биографията му беше споменато, че е син на Лоренцо Лука. Не искаше да яхва славата на баща си, но те бяха в бизнеса с картини, а произходът му беше страхотна реклама и искаха да се възползват максимално от това. Независимо чий син беше, работата му говореше сама за себе си.

Вечерта на откриването стоеше край щанда, когато край него мина мъж, който му се стори познат. Тео веднага го разпозна. Беше Владимир, а Наташа вървеше непосредствено зад него в къса черна кожена пола и сив пуловер. Черните обувки на висок ток подчертаваха дългите ѝ крака. Изглеждаше зашеметяващо с вдигната на кок коса и няколкото руси кичура покрай лицето. Тя веднага позна Тео и се изненада, че го среща. Владимир го беше подминал, без да го разпознае.

— Какво правите тук? — попита тя и се смути, когато Владимир се обърна, за да се увери, че е до него. Нямаше представа с кого говори тя. — Художник ли сте, или разглеждате изложението?

Тео отговори притеснено:

— Имам малко работа тук. — Той не посочи двете картини, които се виждаха зад гърба му.

— Много интересно — каза Наташа. Владимир я повика и тя се сбогува: — Радвам се, че се видяхме.

Тя побърза да настигне Владимир, който беше харесал картина от щанд по-надолу.

Сърцето на Тео заби силно, докато я гледаше как се отдалечава. Не можеше да повярва, но тя обръщаше света му с главата надолу всеки път, когато я видеше, сякаш го удряше ток.

По-късно отново я зърна в края на същата редица. Тя не го забеляза. Владимир носеше картината, която бяха купили, и вървяха към изхода. Тео изпита облекчение, че не го забелязаха и не видяха биографията му, от която щяха да разберат кой е баща му. Щеше да е неловко, защото той се представяше за служител в ресторанта, без да споменава, че е син на Лоренцо. Сега поне тя знаеше, че е художник. Нямахме как да знае, че откакто се срещнаха, той я рисуваше денонощно. Вероятно би го помислила за откачен или за перверзен тип, от онези, които причакват жените. Нямахме как да обясни, че е изцяло погълнат и мечтае за нея, че не излиза от мислите му, нито можеше да опише как се чувства в момента — все едно някой беше изтръгнал сърцето от гърдите му. Знаеше, че трябва да я забрави, но нямаше представа как. Може би времето щеше да му помогне. Тази идея беше абсурдна, но докато вървеше към хотела, продължи да мисли за нея и да си я представя с черната кожена пола.

Прекосяваше фойето с наведена глава, когато се блъсна в млада жена и едва не я събори на земята. Тя излизаше от асансьора, обути с кубинки с къса червена пола. Косата ѝ беше боядисана в розово и се усмихваше ослепително. Беше хубаво момиче, въпреки че дрехите ѝ бяха като от цирка. Тео забеляза, че на носа ѝ имаше диамантена обица.

— О, здравей! Каква гледка за уморените ми очи! Накъде отиваш? Може би към стаята ми? — изрече на един дъх тя и му се усмихна широко. Той се засмя на дързостта ѝ. Почувства се неудобно, но тя го развесели, а хората около тях се усмихваха. — Искаш ли да дойдеш с мен на едно парти? — попита тя, без да се замисли. — Ще има италианци, испанци и цяла група от Берлин. Ти откъде си? — Имаше аристократичен британски акцент, но каза, че живее в Ню Йорк, защото семейството ѝ било непоносимо.

— Сен Пол дьо Ванс — отговори той, все още стъписан, — в Южна Франция.

— Знам къде е, за бога! От коя планета мислиш, че съм?! — Добър въпрос, като се имаше предвид външността ѝ. — Между другото, аз съм Ема.

Тео изведнъж се сети коя е. Лейди Ема Бийчам Монтагю. Баща ѝ беше виконт. Тя притежаваше една от най-авангардните галерии в Челси, Ню Йорк. Беше чел за нея, но сега за първи път я срещаше.

— Тео. — Стиснаха си ръцете и тя го поведе със себе си. В следващия миг се озова на тротоара, после в такси с нея. Тя даде на шофьора адреса, като едновременно с това си бърбеше с Тео. Изстрелваше думите със скоростта на светлината, беше много забавна и когато дойде време да слязат от таксито, Тео вече се превиваше от смях. Представа нямаше какво прави там, но се оказа в пищна къща с препарирани животни на всеки ъгъл и особено впечатляващ лъв, който буквално трябваше да бъде прескочен, за да се влезе в дамската тоалетна. Имаше няколкостотин души, голяма част от които говореха на немски, и представители от всички европейски националности, заедно с голям контингент американци, които тя познаваше до един. Прекара вечерта да представя Тео на всички, като не се отделяше от него. След два часа прошепна в ухото му дали не иска да се върнат в хотела и да изпушат заедно един джойнт. Поканата да отидат в стаята ѝ не беше лишена от привлекателност.

Взеха такси и тя продължи да бърбри приятелски по пътя към стаята си. Отключи вратата и преди да му предложи цигара, изненадващо го целуна, ловко разкопча колана и свали ципа на панталона му, а в следващата секунда беше пред него на колене. Преди да се усети, вече бяха в леглото, правеха страстен секс и всичко останало освен Ема беше изтрито от ума му. Той успя някак да извади презерватив, преди да започне да я люби, и през следващия час правиха секс във всяка възможна поза. Накрая се отпуснаха, останали без сили на леглото сред кълбо от дрехи, а тя се усмихна като палав елф в прегръдките му. Досега не беше срещал такова изумително момиче.

— Две правила — изрече тя, преди той да си поеме дъх. — Никога не се влюбвам и няма нужда да се виждаме повече, ако не искаме. Без ангажименти, без безвкусни любовни истории, без разбити сърца. Просто ще се забавляваме, когато се видим. Освен това ти си ужасно добър в леглото — добави тя и той се засмя.

— Често ли ти се случва да си хващаш непознати мъже в хотела?
— За първи път срещаше толкова безсрамно сексуална жена.

— Колко забавно! Ти да не си непознат? Само преди малко много добре се опознахме — пошегува се тя. — Освен това си хващам само непоносимо красиви мъже като теб. Защо не сме се срещали досега? Ходиш ли в Ню Йорк?

— Отдавна не съм бил, а и това е първото ми арт изложение. — Той спомена нюйоркската галерия, която показваше картините му.

— Олеле! Сериозна работа. Сигурно си много добър. Имам щанд малко по-надолу от вашия. Трябва да дойдеш и да разгледаш. Искам да видя картините ти.

— Много са класически, може да не ти харесат — скромно каза той и тя завъртя очи.

— Моля ти се, не се подценявай, отегчително е.

Той прекара нощта с нея, а на следващия ден посети щанда ѝ. Ема излагаше странни и крайно ексцентрични творби на известни концептуални художници на високи цени и въпреки че беше признала, че неговото изкуство не е по вкуса ѝ, тя силно се впечатли от двете платна и видя безспорния му талант.

— Един ден ще бъдеш много известен — каза сериозно, после погледна биографията му и видя фамилията му. — А... това обяснява всичко. Знаеш ли, ти си по-добър от него. Техниката ти е страхотна. — После се засмя и му прошепна: — В други области също. Отличен стил.

Същата вечер отново отидоха на парти заедно, а после се любиха в стаята ѝ. На следващия ден тя отлетя за Ню Йорк. Едва ли щеше да я види някога отново — между тях нямаше преструвки и обещания, нито обвързване, само приятно прекарано време. Това беше най-доброто, което можеше да му се случи, за да го разсее от мислите за Наташа. През няколкото дни с Ема това не го вълнуваше. Тя му изпрати съобщение по телефона от таксито на път за летището, докато той напускаше хотела. „Благодаря за страхотния... секс. Ем.“ Той се усмихна, като го прочете. Артизложението беше интересно, а двете му картини се продадоха на добри цени.

Когато се прибра, той влезе в студиото, където го посрещна тя, с нежните си очи, устни и ореол от руси коси. Изглеждаше точно каквато я видя в Лондон и той завъртя наопаки статива, за да не я гледа. Имаше

нужда да си почине от силните чувства, които го владееха, а Ема беше точното лекарство. Прекара страхотно време с нея.

На следващия ден по време на обяда им заедно разказа на майка си и Габриел за изложението, но пропусна частта с приключението, наречено Ема Бийчам Монтагю. Каза им, че и двете картини са се продали, и те се зарадваха за него. На следващия ден Габриел го покани да разгледат галерия в Кан, която беше сред малкото сериозни галерии в Южна Франция. Освен това беше обещал да види творбите на един художник, който дъщеря му имаше интерес да представлява в тяхната галерия.

— Би трябвало да работя — отговори Тео, чувствайки се виновен, че ще си вземе свободен следобед, но от друга страна не му се искаше да се връща към портрета на Наташа. Още го държаха емоциите от последната им среща.

— Ще ти се отрази добре да прекараш известно време на въздух — посъветва го Габриел, който винаги се радваше на компанията му. Заминаха със стария „Морган“, който Габриел държеше в Сен Пол дьо Ванс, за да му е под ръка, когато е в града. По пътя говориха за изложението. В крайна сметка и двамата останаха разочаровани от творбите на художника, които Мари-Клод искаше да видят. Платната му бяха твърде комерсиални и по-подходящи за туристи, отколкото за сериозна галерия в Париж, но момичето, което държеше галерията, беше красива блондинка. Тео я забеляза и ѝ се усмихна, а после се спряха да побъбрят. Той ѝ взе визитката и си помисли, че може да ѝ се обади някой път, но после реши да вземе пример от Ема.

— Не съм сигурен дали бихте се съгласили да вечеряте с мен някой път? — попита той много по-предпазливо, отколкото Ема би го сторила, а тя се засмя на въпроса.

— Галерист ли сте или художник?

— Господинът е галерист — посочи той към Габриел. — Аз съм художник.

— Тогава отговорът е не — внимателно отговори тя и той я погледна развеселен. Не беше очаквал такъв отговор.

— Имате нещо против художниците?

— Да. Имам фатално привличане към тях. Дори бях омъжена за един. От опит знам, че всички са луди и пристрастени към драмата. Отказах драмата, освен това съм разведена, имам петгодишна дъщеря

и искам да се радвам на спокойствието си. Това изключва всякакви художници.

— Какъв по народност беше съпругът ви?

— Италианец — отговори тя усмихната. Харесваше Тео, изглеждаше ѝ свестен, но нямаше намерение да се влюбва в друг художник, особено пък в красавец като него.

— Това обяснява всичко — с облекчение каза Тео. — Художниците италианци са луди до един и живеят за драмата. — Той си спомни за баща си и разбра за какво говореше тя. — Художниците французи обаче са напълно нормални и са страхотни типове.

— Не и от моя опит — весело вметна тя. Нямаше да се поддаде на чара му, от който той притежаваше в изобилие. — Никакви художници. Приятелство може би да, но никакви срещи. По-скоро бих приела расото.

— Колко депресиращо — изрече той обиден, докато Габриел му се смееше. — Ще ви се обадя някой път — обеща на излизане и се запъти към колата.

— Добър опит — каза Габриел. — Тя изглежда не се шегуваше.

— Има страхотно тяло и невероятни крака — игриво отбеляза Тео. Двата дни див секс и много смях с Ема бяха оправили настроението му.

— Ще кажа на майка ти да престане да се тревожи. Тя все си мисли, че си сам.

— В Лондон не бях сам. Запознах се с една щура англичанка, която държи галерия в Ню Йорк. Много е дива.

Габриел се засмя и двамата се качиха в колата, за да се върнат в Сен Пол дьо Ванс. Остави го пред къщата му. Тео му помахаше, после се прибра и полегна на дивана, замислен за Ема, за момичето, с което се запозна в галерията (името от визитката ѝ беше Инес), и за Наташа. Трите бяха много различни и по някаква незнйна игра на съдбата той не можеше да има нито една от тях. Ема отказваше да се обвързва и не искаше да се ограничава със сериозна връзка, Инес имаше непоносимост към художници, а Наташа принадлежеше другиму. Започваше да се чуди какво му има и дали не развиваше вкус към недостъпни жени. Най-неуловима от всички беше Наташа, която без да подозира, открадна сърцето му. Животът беше повече от странен.

6

Лятото в Сен Пол дьо Ванс минаваше безгрижно и тихо. Габриел прекара там два месеца вместо един и му харесваше да остава вечер в ресторанта. Толкова интересни хора срещаша там. И обожаваше да е с нея. Сядаше на маса в ъгъла, а тя отиваше при него всеки път, когато имаше време. И макар в мислите си да бе отдадена на Лоренцо, Габриел знаеше, че тя го обича. Връзката им вървеше по-добре, отколкото би могла да бъде между нея и Лоренцо. Нямаше нужда тя да му го признава. Габриел го беше видял и харесваше онова, което споделят, макар че Лоренцо бе духът помежду им.

Габриел обичаше да посещава от време на време Тео в ателието му, просто да го види какво прави. Изпитваше бащинска гордост от работата му, макар да бе само приятел. През юли Тео завърши портрета на Наташа и спря точно в подходящия момент. Ако беше направил повече, щеше да го развали; по-малко, и щеше да изглежда незавършен. Той притежаваше онази характерна за великите художници способност да усеща кога една работа е готова и да продължи нататък. Държеше картината в ателието си и от време на време я поглеждаше и се усмихваше. Все едно тя стоеше пред него.

Имаха натоварено лято в ресторанта. Владимир и Наташа не дойдоха отново. Или поне така беше казала майка му.

— Още ли мислиш за онова момиче? — намръщено го попита тя.

— Всъщност, не. — Не лъжеше. Постепенно я преживяваше. Странно, но рисуването на портрета му бе помогнало да прогони демоните си. Сега работеше върху друго платно и Габриел го бе убедил да се свърже поне с една от галериите, които му беше препоръчал.

— Трябва да изложиш картините си в Париж, ако искаш да те вземат насериозно — беше категоричен Габриел. Тео му вярваше, вече се чувстваше готов да го направи. Възнамеряваше да пътува до Париж и да се срещне с неколцина галеристи, беше любопитен да види какво

ще му предложат. Двете продажби на Лондонския панаир на изкуствата бяха вдъхнали повече увереност в работата му.

Беше се опитал да се свърже отново с Инес в галерията в Кан. Тя винаги беше очарователна по телефона, но отказа да вечеря с него. Накрая един ден той отиде направо в галерията и я покани на обяд. Изненадана от посещението му, тя прие.

По време на обяда говориха за работата ѝ в галерията, за малкото ѝ момиченце и за годините, които беше прекарала в Рим със съпруга си. Сподели, че е скулптор и рядко посещава дъщеря си. Инес беше единствената опора на детето си и това бе огромна отговорност за нея. На бившия ѝ съпруг току-що му се бяха родили близнаци момчета от новата му приятелка, така че за дъщеря си в Южна Франция вече нямаше време.

— Просто не искаме още един луд художник да разбие сърцата ни. Справяме се чудесно и така — сериозно каза тя.

— На луд ли ти приличам? — попита Тео, като се мъчеше да изглежда напълно нормален. По принцип си беше такъв, ако не се брои краткият момент на безумство покрай Наташа, но това бе в миналото. Вече се чувстваше готов за връзка с истинска жена. Искаше това да е Инес, стига тя да се съгласеше.

— Отначало всичко изглежда наред — отвърна Инес. — А после, след като нещата потръгнат и си мислиш, че си попаднала на добър мъж, започват драмите — други жени, минали любими, които се връщат от забвението, имат нужда от помощта му и дори се настаняват в дома ви. Жени, от които има деца, но някак е забравил да го спомене.

— Доколкото знам, нямам деца, нито минали любовни истории, които да се върнат и да ме преследват, нямам бивши приятелки в нужда, които да отседат при мен. Имам няколко, с които си останахме приятели. — С изключение на Клои, която му беше пратила няколко гадни и горчиви имейла и за която предпочете да не споменава. — Животът ми е доста нормален. Баща ми, разбира се, беше малко луд и много талантлив. Италианец, на седемдесет и няколко, когато съм се родил. Ожени се за майка ми десет години по-късно, след като жена му почина.

— Точно това имам предвид — рече Инес и се усмихна, докато поръчваша кафето. Беше красива жена.

— Той беше невероятно талантлив и майка ми го обожаваше. Беше доста шантав дъртак, но знам, че ме обичаше, той ме научи да рисувам. Почина на деветдесет и една, така че имах късмета да е до мен, докато навърших осемнайсет.

— Известен ли е бил? — невинно попита тя. Той се поколеба преди да отговори, но тя имаше вид на човек, на когото може да се довери. Личеше си, че е сваятна жена, а не някоя златотърсачка, която се интересуваше единствено от парите.

— Лоренцо Лука. — Очите ѝ се разшириха, когато чу името.

— Господи, та той е един от най-големите художници на миналия век.

— Някои така смятат. Харесвам творбите му, но моят стил е много различен. Едва ли някога ще го стигна, макар че работя здравата. Той беше истински гений, което може би е причината да е бил толкова труден като характер. — Тео не ѝ каза, че баща му има още седем деца — това със сигурност щеше да я притесни. — Майка ми беше четирийсет години по-млада от него. Сега държи ресторант в Сен Пол дьо Ванс и е пазител на свещения огън. Притежава много негови картини, но рядко продава. — С изключение на много, много богати руснаци, но не спомена и за това.

— Омъжвала ли се е след това? Трябва да е била доста млада, когато той е починал.

— Беше на петдесет и една. Прекараха трийсет години заедно. Сигурно ѝ е било трудно да го преживее. А и той беше голяма личност. Тя не се омъжи повторно, но има връзка с неговия агент. Бях с него, когато се запознах с теб.

Тя кимна.

— Изглежда свестен човек.

— Такъв е. Беше ми като баща. Това прави ли ме достоен за вечеря? — Той ѝ се усмихна, докато плащаше сметката. Тя му благодари.

— Не бих казала. Все пак си оставаш художник. Но се радвам, че те познавам. — Усмихна му се лъчезарно и той се разсмя добросърдечно.

— Бива си те. Но не съм луд художник, честна дума.

— Може би, но вече не съм склонна на авантюри. Прекалено рисковано е, а трябва да мисля за дъщеря си.

Тео кимна. Права беше. А и той засега не се интересуваше от брак и чужди деца. Изглеждаше му сложно и прекалено отговорно, а той не искаше да съсипва детето на някой друг. Така че може би тя беше права. Не ѝ предложи отново да се срещнат, откара я обратно до галерията и се върна в Сен Пол дьо Ванс. Харесваше я, но животът му не зависеше от това дали ще вечеря с нея. Въпреки това обядът му беше доставил удоволствие.

Остатъкът от лятото мина бързо. Преди да замине обратно за Париж в началото на септември, Габриел даде отново на Тео списъка с галериите и два дни по-късно Тео реши да им се обади. Някои още не бяха отворили след лятото, но имаше една, към която той проявяваше особен интерес и Габриел бе обещал да им се обади и да го препоръча. Собственикът ѝ Жан Паские прие незабавно обаждането му. Галерията се намираше на улица „Бонапарт“ в Шести арондисман на левия бряг на Сена. Паские каза, че винаги се интересува от нови художници.

Тео му изпрати снимки на творбите си, а Паские му се обади на следващия ден. Искаше да се срещнат, ако има път към Париж, и да донесе една-две картини, за да види работата му с четката. Тео се съгласи да се срещнат следващата седмица и да вземе свои работи. Беше го харесал от разговора по телефона и реши да не се обажда на други преди да се срещнат. Габриел подкрепи решението му и обеща да го заведе на вечеря, когато пристигне в Париж.

Само дни след заминаването на Габриел за Париж Мейлис вече се оплакваше, но така и не замина с него. Вече го чакаше да дойде обратно в Южна Франция. Бе ѝ обещал, че ще се върне след няколко седмици.

Както се бяха разбрали, Тео отиде да се срещне с Жан Паские. Хареса го, хареса и галерията му, а Паские хареса творбите му. Намери работата му за майсторска, а темите за много интересни. И за най-голямо изумление на Тео Паские му предложи самостоятелна изложба през януари. Имаше свободно място в графика си, тъй като някакъв художник тъкмо му се обади да му каже, че няма да е готов навреме, и Жан с удоволствие отстъпи времето на Тео.

Веднага щом излезе от галерията, Тео се обади на Габриел да му разкаже и да му благодари за помощта. Същата вечер Габриел го

заведе на вечеря да отпразнуват успеха. Продажбата на две картини на панаира в Лондон беше добре за Тео, но появата му в парижка галерия бе наистина важна стъпка в кариерата му. Освен това беше запазил връзка с галерията в Ню Йорк и по-късно можеше да направи изложба и там. Но засега не беше готов да гледа в тази посока.

— Най-сетне ще направиш изложба в Париж! — усмихна се Габриел. Вечеряха в малко бистро в квартала на Габриел на левия бряг. Седнал на терасата и загледан към светлините на невероятния град, Тео си помисли, че майка му постъпи глупаво като не дойде. Все още беше в плен на старите навици от времето ѝ с Лоренцо. Габриел можеше да преобрази живота ѝ, но тя трябваше да му позволи. И му го каза.

— Знаеш каква е — топло отвърна Габриел. — Щастлив съм, че понякога пътува с мен. Посещава градове в Италия, но никога Париж.

— Голям инат е — каза Тео. — Мислиш ли, че съм готов за изложба? — Вече беше поел ангажимента и сега се тревожеше.

— Разбира се. В ателието си имаш достатъчно картини и за две изложби. — Габриел му се усмихна. И картините си ги биваше.

— Ще ми помогнеш ли да избира подходящите?

— Бих могъл да те посъветвам, ако искаш. Но Жан ще иска да ги изберете заедно. — Габриел не искаше да узурпира ролята на нов агент на Тео.

На следващия ден Тео си замина и веднага щом се прибра, отиде в ателието, за да отдели картините, които искаше да включи в изложбата през януари. Остана дълго загледан в портрета на Наташа. Не беше сигурен дали иска картината в изложбата, или не. Портретът беше много личен и не желаше да го продава. Искаше да го задържи и да я помни завинаги. Тя вече не преследваше мислите му, два месеца и половина след последната им среща той отново се чувстваше спокоен. Мечтата за недостижима жена вече не беше привлекателна — дори тя да беше момичето, отказало да вечеря с него в Кан. Тео махна и нея от ума си. Единственото, за което искаше да мисли сега, беше предстоящата изложба.

Владимир и Наташа бяха оставили яхтата и бяха заминали обратно за Лондон в края на август, след като цяло лято плаваха от

пристанище до пристанище. Той най-сетне се беше освободил от тревогите за сигурността им и на Наташа вече не ѝ се налагаше да бъде заобиколена от телохранители всеки път, когато излизаше някъде. Хората, които бяха създали проблема, вече ги нямаше и той никога повече не спомена за това пред нея. Тя също престана да се безпокои, когато видя, че и той не се тревожи.

Вечеряха в „Бара на Хари“, когато Владимир ѝ каза, че има изненада за нея.

— Ще построя нова яхта — каза той. — По-голяма от „Марина“. И ще я кръстя на теб.

Изглеждаше толкова горд, докато го казваше. Наташа знаеше колко важни са яхтите за него и колко много ги обича. И това, че иска да кръсти една на нея, беше огромен комплимент.

— Колко време ще отнеме строежът ѝ? — попита тя усмихната. Той изглеждаше толкова развълнуван.

— Ако всичко мине гладко, три или четири години. Може би повече. Ще се наложи често да ходя до Италия да се срещам със строителите, да обсъждаме плановете, да следя строежа и да решаваме проблеми в хода на работата. Да не забравяме и интериорния дизайн. Както и всички материали, които трябва да се изберат. Помниш как беше с „Принцеса Марина“. — Тъкмо я беше завършил, когато Наташа влезе в живота му. Яхтата беше изключително събитие. Лично съпругата на президента я бе кръстила. Мисълта да го направи отново беше вълнуваща. Бяха минали пет години от пускането на „Принцеса Марина“.

Вдигнаха наздравица с шампанско за новата яхта.

— Това е само половината от изненадата. Не искам да скучаеш, докато съм в Италия покрай строежа, така че съм намислил нещо и за теб. Искам да намериш апартамент в Париж, нещо към четиристотин-петстотин квадратни метра. Можеш да го обзаведеш както поискаш. Така ще има къде да отсядаме, когато сме в Париж. — Той знаеше, че тя харесва града. Четири пъти годишно посещаваше модните ателиета и магазините за дрехи и всеки път отсядаха в „Жорж V“. Сега щяха да си имат собствен дом. Очите ѝ светнаха, когато го чу.

— Сериозно? Наистина ли ще ми позволиш да го направя? — Приличаше на дете, получило мечтан подарък за Коледа.

— Разбира се. Апартаментът в Париж ще бъде твоята яхта и ще стане готов много по-бързо. Можеш веднага да започнеш да го избираш. Другата седмица заминавам за Италия за първата среща. — И двамата бяха развълнувани, а Наташа изгаряше от нетърпение да се свърже с посредник за недвижими имоти и да започне с огледите. Петстотин квадратни метра беше голям апартамент, очакваше я много работа. — Ако предпочиташ, можеш да потърсиш и къща, но според мен ще е по-лесно и по-удобно с апартамент.

Наташа напълно споделяше мнението му. Къщите означаваха много повече работа. В Лондон имаха многобройно домакинство, което да се грижи за всичко, а и къщата се нуждаеше от постоянни ремонти. Не искаше да се занимава с ремонти, по-интересно ѝ беше обзавеждането, а той ѝ даваше свободата да прави каквото пожелае.

— Кога заминаваш за Италия? — попита тя, докато го прегръщаше и целуваше. Той се радваше, че я вижда толкова щастлива.

— Следващият вторник. Ще остана там до края на седмицата.

— Веднага ще започна да звъня на агенти на недвижими имоти.

На другия ден се обади на познат агент от Лондон за координати на негови парижки колеги и същия следобед започна да им звъни. Два дни по-късно вече имаше предложение за шест апартамента и имаше уговорка следващата седмица да ги разгледат. Два от апартаментите бяха в Шестнайсети арондисман, един в Осми, което не изглеждаше толкова интересно. Имаше един на левия бряг с изглед към Сена, както и два на авеню „Монтен“, което звучеше идеално.

— Искаш ли да ги разгледаме заедно? — попита го тя на вечеря.

Той поклати глава с широка усмивка.

— Това е твой проект. Твоята „яхта“. Ще видя само онзи, който искаш да купя. Преди това ти ще трябва да свършиш черната работа.

— Очаквам го с нетърпение — възторжено рече тя и настоя да му покаже снимките в интернет. Владимир се съгласи и подхвърли, че двата на авеню „Монтен“ засега наистина изглеждат най-интересни и луксозни.

— Не прибързвай — посъветва я той. — Избери си такъв, който наистина ти харесва. Ще ти е забавно да прекараш известно време в Париж.

Владимир я изпрати със самолета в Париж в понеделник, а той щеше да отлети за Италия на следващия ден. Секретарката му беше резервирала обичайния им апартамент в „Жорж V“. Вечерта Наташа си поръча румсървис, както правеше винаги, когато беше в хотела без него. Изгаряше от нетърпение да се срещне с агента на следващия ден. Смятаха първо да огледат един апартамент на авеню „Фош“, от слънчевата страна на улицата, както ѝ бе обяснил агентът.

Когато се срещнаха на първия адрес в десет сутринта, апартаментът се оказа разочароващ. Беше слънчев, но в лошо състояние, голям и разхвърлян, и се нуждаеше от сериозен ремонт, макар че агентът не пропусна да отбележи, че таваните са високи и че от също толкова високите прозорци се открива страхотна гледка. Мястото обаче беше прекалено старомодно и Наташа не го хареса. Следващият адрес се оказа още по-зле. Апартаментът с изглед към Сена на левия бряг пък беше прекалено малък, макар и приятен. Владимир и Наташа бяха свикнали с повече пространство и въпреки изгледа и балкона, мястото ѝ се стори тясно.

Следобедът се срещна с друг агент и апартаментът в Осми арондисман, който той ѝ предложи, се оказа съвсем неподходящ. Владимир изобщо не би го харесал. Огледаха и едно предложение на Пале Роял, което беше много атрактивно място, но жилището се оказа миниатюрно, само с една малка спалня, малка баня и нито един килер. Накрая с друг агент разгледа двата апартамента на авеню „Монтен“. Булевардът беше широк и тук се намираха всички най-добри магазини — „Диор“, „Шанел“, „Прада“ и десетки други, а за апартаментите се твърдеше, че неотдавна са били ремонтирани. Единият представляваше модерен пентхаус, а другият бе мезонет в по-стара сграда. Наташа започваше да губи надежда. Нищо от видяното дори не се доближаваше до онова, което искаха, или до онова, което би харесал Владимир. Вярно, че той ѝ бе казал да избере онова, което пожелае, но тя искаше той също да го хареса, парите бяха негови.

Пентхаусът се оказа хубав, но много студен. Всичко беше или в черен гранит, или в бял мрамор и Наташа не можеше да си представи, че може да се почувства уютно на подобно място. Беше повече за показ, отколкото жилище. А тя искаше нещо, което да излъчва топлина.

Накрая стигнаха до последното предложение и когато агентката отключи вратата, Наташа разбра, че си е у дома. Апартаментът беше възстановен и ремонтиран, но нищо не нарушаваше оригиналната му красота. Модерните системи за музика и компютри бяха вградени и невидими, имаше дори климатици, което бе необичайно за Париж, а също прекрасни ламперии и корнизи, високи тавани, чудесни френски прозорци и забележителен стар паркет. Приличаше на умалена версия на Версай. Наташа трябваше само да подбере подходящите мебели за него, както и завеси за всяка стая. Горе имаше четири спални с гардеробни, кабинет за Владимир и малка дневна до голямата спалня.

Долу имаше огромна дневна, голяма трапезария, модерна кухня и уютен кабинет. Всяка стая, дори баните, имаше камина. Апартаментът беше точно толкова голям, колкото искаше Владимир. С площ от петстотин квадратни метра приличаше повече на къща, отколкото на апартамент. И беше прекрасен. На последния етаж на сградата имаше четири стаи за прислугата, където можеха да настанят бодигардовете, когато са с тях — нещо, което не се случваше винаги. Освен това Наташа можеше да вземе прислужница, която да се грижи за апартамента. Имаше всичко, което искаше. Това беше апартаментът мечта и Наташа едва не припадна, когато чу исканата сума. Беше стоял празен цяла година заради ремонта и сега цената му беше много висока. Наташа се зачуди как ли ще реагира Владимир, когато му каже. Никога досега не беше купувала апартамент. Знаеше, че той възнамерява да похарчи половин милиард долара за новата яхта — сума, която беше невъобразима за нея и по-висока от онова, което беше платил за „Принцеса Марина“.

Каза на агентката, че ще ѝ се обади, и се върна в хотела. Не знаеше какво да каже на Владимир, дали изобщо трябва да му казва каква цена искат, или да потърси нещо друго. Чувстваше се виновна да го кара да харчи такива пари за неин „проект“, макар че и той щеше да живее там. Със сигурност щеше да им излезе по-евтино, ако останат в хотела. Владимир обикновено не го беше грижа колко харчи, но тя се чувстваше отговорна, тъй като парите не бяха нейни.

Беше му изпратила съобщение и вечерята ѝ тъкмо беше пристигнала, когато той звънна. Наташа никога не ходеше на ресторанти без него, не обичаше да се храни сама. Макар че Владимир

никога не го беше споменавал, имаше чувството, че на него няма да му хареса, ако отиде сама в някое заведение.

— Е, как мина днес? — попита я той, след като ѝ каза, че срещите му са минали добре.

— Беше интересно. Първите пет апартамента се оказаха много разочароващи. Някои бяха стари и се нуждаеха от сериозни ремонти. Пентхаусът на авеню „Монтен“ беше студен като лед, навсякъде мрамор. — Тя се поколеба за момент и той като че ли се досети.

— А шестият?

— Невъобразимо скъп. Не знам дали трябва да харчим толкова много за един апартамент. — Чувстваше се неловко да говори за това.

— Хареса ли ти? — бащински я попита той.

— Да — развълнувано призна тя. — Беше великолепен. — И усети как стомахът ѝ се преобръща, докато му казваше цената. Той се разсмя.

— Скъпа, това е по-малко и от мебелите за трапезарията в новата лодка. — Владимир не искаше да пести за новата си яхта, която щеше да е повече кораб, отколкото яхта, и най-люксовият съд, пускан на вода. Беше казал на интериорния дизайнер, че иска кувертюра от самур за новата им спалня. — Апартаментът харесва ли ти? — отново попита той.

— Много. Просто се уплаших, че е прекалено скъп. Не искам да си помислиш, че се възползвам. Бих се задоволила и с нещо много по-малко.

— Аз пък не бих. — Тогава тя му разказа за апартамента и за многото нововъведения в него, които му харесаха. Освен това нямаше нужда да се занимават с никакви ремонти. Всичко беше готово. — Искам да го купиш. Звучи идеално и се доверявам на твоята преценка и вкус. Ще им се обадя утре. — Владимир искаше да приключи бързо сделката и възнамеряваше да плати в брой, както правеше винаги. Можеше да прехвърли незабавно парите в сметката на собственика. Не искаше да чака сделката да се влачи с месеци. — Имат ли технически доклади, с които да докажат, че всичко е наред?

— Според агентката имат. — Наташа не можеше да повярва колко лесно правеше всичко той, въпреки цената.

— Аз ще се погрижа за всички детайли. Можеш да започнеш да обмисляш как ще го обзаведеш, освен ако не искаш да се заеме

специалист. — Той беше използвал дизайнер за къщата в Лондон, но Наташа смяташе, че ще е по-забавно да го направи сама, тъй като „проектът“ беше неин, а Владимир нямаше нищо против.

— Не знам какво да кажа... Толкова е красив, Владимир, много ми харесва. Кога ще можеш да дойдеш да го видиш?

— Ще се видим в Париж в петък. На следващия ден трябва да пътувам до Москва за една-две седмици. Ако искаш, можеш да останеш в Париж и да се заемеш с обзавеждането. — Наташа тръпнеше при мисълта колко забавно ще бъде. Той бе купил всичките си домове преди да се запознаят. Това бе първият, който тя щеше да създаде за тях.

Остана будна до късно през нощта, като мислеше за всички неща, които трябва да направи. Накрая заспа в четири сутринта с чувството, че е най-голямата щастливка на света и че Владимир е най-щедрият мъж. Въпреки всички рискове, които беше поела, за да бъде с него — плашещото преживяване в Сардиния през юни и изолирания живот, който водеше — те изглеждаха като малки жертви в сравнение с неговата щедрост към нея и златния живот, който имаха. Нямаше от какво да се оплаква — с всичкия комфорт и сигурност, които ѝ даваше, тя беше благословена в деня, в който го срещна. Животът ѝ с него ѝ се струваше съвършен. Често си спомняше за дома за сираци, за фабриките, за ужасните хора, които беше срещала, за майка ѝ, която я бе изоставила. Животът с Владимир беше невероятен дар. Наташа беше благодарна за него всеки ден. И сега имаха прекрасен апартамент в Париж. Тя беше едно много, много щастливо момиче. В това нямаше никакво съмнение.

Както беше обещал, Владимир пристигна в Париж в петък следобед, точно навреме да види апартамента преди да се стъмни. Той вече беше изпратил парите по швейцарската сметка. Собствениците не искаха разплащането да бъде във Франция, бяха се преместили в Швейцария миналата година. Искаха да продадат спешно имота и не можеха да повярват на късмета си, когато Владимир им предложи да плати незабавно цялата сума. С това успя да уговори по-добра цена. Агентката също остана доволна. Сделката беше приключена и предишния ден Владимир беше казал на Наташа, че апартаментът вече е техен. Това бе най-бързата сделка за агентката, която и преди бе работила с руснаци и знаеше колко бързо могат да се случат нещата с подходящите купувачи. Те имаха на разположение предостатъчно пари и с тях лесно се правеше бизнес. Знаеха точно какво искат и бяха много директни.

Агентката ги чакаше пред сградата и Наташа затаи дъх, когато влязоха с Владимир. Изведнъж я обхвана паника — ами ако не му хареса, ако не остане доволен от ламперията, прозорците или паркета? Той изглеждаше сериозен, докато оглеждаше всичко и обикаляше, а след като видя и последната стая, я прегърна с широка усмивка.

— Идеален е, Наташа. Намерила си чудесен апартамент. Ще ни хареса тук. — Тя едва не се разплака, толкова беше развълнувана, че е доволен. После му показа всички малки детайли и минаха цели два часа, преди най-сетне да си тръгнат обратно за хотела. Наташа щеше да прекара там много време, докато пазарува за апартамента, и дори „Жорж V“ вече започваше да ѝ се струва като дом.

Владимир я люби веднага щом влязоха в стаята, след което си взеха душ заедно и се приготвиха за вечеря. Отведе я в „Ла Тур д'Аржен“, един от най-модните ресторанти в Париж, за да отпразнуват новия си дом. През цялата вечер тя не спря да му благодари.

— Искане ми се да не ми се налагаше да те оставям утре — каза той. Беше поръчал хайвер и шампанско за двамата и водка за него. —

Но ти ще бъдеш заета. — Наташа знаеше, че е така, но въпреки това той ѝ липсваше, когато отсъстваше дълго. Владимир имаше много работа в Русия покрай навлизането му в бизнеса с полезни изкопаеми, бе го чула да говори и за закупуване на още нефтени находища и за сондиране в Балтийско море. Империята му продължаваше да се разраства. Човек трудно можеше да си представи докъде би могло да стигне това, но за Владимир нямаше граници и той продължаваше да се бори да я разшири още. Световната икономика беше в криза, но Владимир всеки ден сключваше все по-големи и по-големи сделки. Жаждата му за нови придобивки беше неутолима.

След вечерята се върнаха в хотела и тя отново се озова в обятията му. Беше му липсвала цяла седмица, не обичаше, когато тя не е наблизо, но рядко я вземаше в Москва със себе си. Там имаше прекалено много работа за вършене, а Наташа щеше само да го разсейва. Той знаеше, че тя не се чувства щастлива в онзи град, имаше прекалено много лоши спомени. Предпочиташе да го чака в Лондон или на яхтата, а сега щеше да си има и друг дом в Париж. Чувстваше се щастлива и се опита да сбъдне всяка негова фантазия и нужда в леглото, за да му покаже колко е благодарна за всичко, което правеше за нея. Връзката им беше нещо като взаимна размяна — тя му даваше всичко, което можеше от себе си, в замяна на всички материални облаги, които той ѝ осигуряваше.

Животът ѝ с него я караше понякога да мисли за майка си, питаше се дали не е като нея. Майка ѝ беше проститутка, продавала тялото си срещу пари. И Наташа нямаше как да не се пита дали не прави същото. Предлагаше тялото и свободата си на Владимир в замяна на охолния живот и подаръците, с които той я засипваше. Или беше по-скоро като брак, в който жената се грижи за мъжа, отдава му тялото си и ражда децата му, докато той се грижи за нея? Почтена ли бе връзката им? Понякога не можеше да реши и не беше сигурна. Той винаги бе мил и щедър към нея. Нямаха деца, той не искаше, но тя му отдаваше всяка част от себе си, всичко, което можеше да даде.

След като се любиха, той остана да лежи уморен и доволен в обятията ѝ. Наташа беше неговото средство да се освободи от напрежението, с което трябваше да се справя. И тя го приемаше в себе си всеки път, когато той пожелаеше.

На сутринта станаха в шест и поръчаха закуска. След час трябваше да тръгне. Красотата ѝ никога не преставаше да го изумява, а през последните седем години тя бе станала още по-привлекателна и деликатна.

— Започни да обзавеждаш апартамента — каза ѝ той с усмивка и я целуна. Тя стоеше гола в обятията му и му се прииска да можеше да остане. Трябваше да излети в осем за Москва, а до летище „Бурже“ имаше половин час път.

— Ще ми липсваш — тихо рече тя и го целуна.

— И ти на мен. Ще ти се обадя, когато кацнем. — Рядко ѝ казваше, че я обича, но тя знаеше, че е така. Също както знаеше, че тя го обича, или поне така смяташе. Това беше любовта, каквато я познаваше.

Още същата сутрин Наташа започна да търси неща за апартамента в антикварните магазини, които без друго посещаваше често — а сега имаше мисия. Никога през живота си не беше се забавлявала така. Един от антикварите ѝ даде телефона на жена, която изработвала невероятни завеси. През следващите две седмици Наташа не спря нито за миг. Купуваше картини, мебели, платове, купи два прекрасни килима за дневната и един за спалнята, старо легло с балдахин, като поръча да го преправят, за да стане по-голямо. Взе всичко необходимо за кухнята и нае прислужница рускиня. Искаше да купи още неща и от Лондон. Владимир ѝ се обаждаше всеки ден и преди да се срещнат в Лондон, той отиде обратно в Италия да провери как върви строежът на яхтата.

Есента беше натоварена и за двамата. През декември Наташа наглеждаше инсталирането на всичко, което бе купила, а Владимир отново беше в Москва, имаше среща с президента. Когато се срещнаха в Париж през седмицата преди Коледа, апартаментът изглеждаше така, сякаш са живели тук от години. Владимир хареса всичко, което беше избрала, и остана впечатлен от начина, по който се е справила. Решиха да посрещнат Коледа тук и на следващия ден да отлетят за Карибите, където ги очакваше „Принцеса Марина“. Яхтата беше прекосила Атлантика през ноември и Владимир възнамеряваше да я остави там до пролетта, след което да я върне отново в Южна Франция в края на май или началото на юни. Чувстваше се добре отново на борда ѝ, в позната обстановка. Щяха да се върнат в Париж в края на януари за

модните ревюта, на които той обичаше да ѝ избира дрехи. Дотогава имаха един месец за почивка, през който Владимир щеше да работи от офиса си на яхтата.

Двамата се върнаха в Париж два дни преди началото на ревютата и беше чудесно, че можеха да отседнат в свой дом.

От големите стари модни къщи присъстваха само „Диор“ и „Шанел“. Беше се появила и една нова, „Ели Сааб“, която правеше вечерни рокли по поръчка; имаше също и малка група млади дизайнери, чиято работа никога не бе възприемана за висша мода от запознатите. Въпреки това двете големи представления си оставаха забавни, а роклите и колекциите, които показваха, винаги бяха забележителни.

Първото ревю беше на „Диор“ и се състоя в специално построена палата зад Дома на инвалидите на левия бряг. Обстановката беше зрелищна, осветена театрално, навсякъде с огледала и с градинска тема, която приличаше на филмов декор и беше вдъхновена от градините на Версай. За декорите на всяко представление на висшата мода и на другите ревюта, които бяха също толкова забележителни и се провеждаха два пъти годишно, се харчеха милиони. Представленията на прет-а-порте, които бяха голям бизнес и се провеждаха в четири града, за да покажат на клиентите по цял свят какво да очакват за следващия сезон, привличаха множество знаменитости. Представленията на висшата мода бяха нещо различно и се случваха единствено в Париж. Те бяха последните оцелели от едно умиращо изкуство, като през годините клиентите им бяха намалели и ставаха все по-скъпоценни.

При дрехи, струващи между петдесет и петстотин хиляди долара, изработени изцяло ръчно, до последния бод, всяка една по индивидуална поръчка и никога с дубликат в един и същи град, социален кръг или събитие, в модерния свят вече почти нямаше ценители на висшата мода. В миналото богати светски жени, облечени по последна мода, се събирали два пъти годишно от целия свят, за да обновят гардеробите си. Но когато големите модни къщи започнали да затварят една след друга и цената на висшата мода скочила до небето, всичко се беше променило. Днес имаше само шепа млади жени, любовници на свръхбогаташи, които можеха да си я позволят. Стилът вече не подходеше на по-възрастните жени, които можеха да имат

тоалетите, а младите момичета, за които бяха предназначени, не биха могли да си ги купят сами.

Представленията вече бяха повече реклама и зрелище, а за дрехите на малкото момичета, които имаха късмета да ги притежават, плащаха много по-стари от тях мъже, които ги издържаха и искаха да се изфукат с тях като трофеи и символ на огромното им богатство, влияние, мъжественост и успех в бизнеса. Висшата мода не беше замислена за подобни неща — да обслужва изтънчени и добре облечени жени. До голяма степен тя се беше превърнала в пародия на самата себе си, достъпна единствено за шепа богаташи. И в много случаи тоалетите, които се виждаха на пътеката, никога не се изработваха и продаваха, а ставаха просто демонстрация на изящното майсторство, което някога бе върхът на френската мода, а сега попадеше у сексапилни момичета, които не оценяваха уникалността и качеството на онова, което носеха.

Януарското шоу представяше летните дрехи, а зимните се представяха през юли, за да могат да бъдат поръчани предварително и да има време за ръчната изработка на често сложните тоалети. Наташа щеше да избере гардероба си за следващото лято. Владимир винаги обичаше да отива с нея на представленията и внимателно отбелязваше какво би искал тя да носи, докато момичетата дефилираха по пътеката. Винаги избираше най-скъпите тоалети. Подобно на колите и яхтите, външността, бижутата и тоалетите на Наташа бяха символи на огромното му богатство. У дома Наташа носеше джинси и всекидневни дрехи, но Владимир винаги предпочиташе да я вижда облечена екстравагантно или поне скъпо, когато излизаха — а и дори у дома. „Джинсите са за селяците“ — казваше той, макар че сам ги носеше. Искаше всички да се обръщат, когато Наташа влезе някъде, затова всеки от тоалетите ѝ струваше колкото луксозна кола или малък апартамент.

Тя не искаше да спори с него или да изглежда неблагодарна, но винаги се опитваше да го насочи към по-прости модели на ревютата на висша мода, особено за лятото, когато прекарваха по-голяма част от времето на яхтата. Той обаче никога не я слушаше. Обичаше да я вижда във вечерна рокля дори когато бяха сами у дома. Никога не би ѝ купил евтини или обикновени дрехи, както не би се спрял на евтино изкуство. Искаше всичко, за което плаща, да показва недвусмислено

колко далеч е стигнал. И макар че обичаше представленията, Наташа винаги очакваше с ужас какво ще хареса той. Владимир я оставяше да избира и сама, но по-често решаваше той и тя не спореше с него. Не ѝ харесваше да го ядосва. Беше го правила на няколко пъти и очите и резкият му глас бяха достатъчни, за да я държат на мястото ѝ. Всеки път, когато някой му се изпречваше, възразяваше на мнението му или не се подчиняваше, нещата не се развиваха добре. Ако човек правеше онова, което той каже и очаква, Владимир бе мил и възпитан. Под повърхността обаче се таеше вулкан. Наташа бе виждала как той изригва и правеше всичко по силите си да избягва да го провокира. Най-малко можеше да рискува да си навлече гнева му заради онова, което е облякла. Беше благодарна за щедростта му, а и как можеше да се оплаква за онова, което ѝ беше дал? Всяка година той харчеше милиони за дрехи и всичко, което купуваше, ѝ стоеше прекрасно.

За представянето на лятната висша мода на „Диор“ навсякъде имаше цветя и тежкият аромат на туберози и момини сълзи изпълваше въздуха. Дрехите бяха ефирни и секси, полите къси, материите прозрачни, голите гърди бяха честа гледка. Токчетата бяха толкова високи, че почти не можеше да се стои на тях. Много от летните тоалети бяха без гръб. Всички щяха да ѝ стоят добре, макар че тя копнееше за няколко по-семпли неща и си избра две по-обикновени памучни рокли с безупречна кройка. Владимир избираше вълнуващи тоалети, които показваха тялото ѝ, но можеха да се носят само при специални случаи, а не ежедневно. Имаше множество малки пайети, зашита върху мрежа с цвят на кожа. Имаше клинове и бодита, общити изцяло с малки мъниста, образуващи цветни мотиви. Струваха по двеста хиляди долара заради бродерията и мънистата и Владимир ѝ поръча три от тях, както и четвърти тоалет в блестящо розово. Казваше ѝ, че една невероятно красива жена не може да се облича в парцали, каквито бяха за него по-обикновените дрехи, дори да минаваха за висша мода. През зимата я обличаше в кожи, за предпочитане самур или норка, чинчила и хермелин, в екзотични цветове и с невероятни шапки към тях, в клинове от алигатор, кожени ботуши до коленете и покрити с тежки бродерии палта. Купуваше ѝ дрехи, в които да бъде забелязвана, а не просто да носи, защото са модни или удобни. Понякога Наташа се питаше какво ли е да носиш обикновени дрехи другаде, освен на яхтата. Не го беше правила, откакто напусна Москва

с него преди години. Веднага след това се чувстваше виновна заради неблагодарните си мисли. Знаеше каква щастливка е да има до себе си такъв мъж.

Владимир ѝ поръча седем тоалета от представлението на „Диор“, още шест от „Шанел“ и три летни вечерни рокли от „Ели Сааб“, всички с дълбоки деколтета и цепки отстрани, достигащи до ханша. Дрехите ѝ стояха умопомрачително, а модните къщи обожаваха да я обличат. След като виждаше Наташа в дрехите, които си е набелязал, Владимир вземаше решенията си бързо. Той знаеше как иска да изглежда тя. И Наташа винаги му благодареше на излизане от всяка модна къща. След това се върнаха в апартамента и се любиха пред камината в спалнята. Той беше много доволен от дрехите, които ѝ бе купил, и с нетърпение очакваше да я види в тях следващото лято. Преди да бъде доставен, всеки тоалет щеше да се пробва по три пъти, за да е сигурно, че ѝ стои съвършено. Немислимо беше върху подобни произведения на висшата мода да има и една гънка или объркан шев. Всичко трябваше да е безупречно, като жената, която ги носеше.

Представлението на „Шанел“ беше по-зрелищно и от това на „Диор“. Всеки сезон то се провеждаше във внушителната стъклена сграда Гран Пале. Веднъж дори поставиха айсберг в средата за представянето на зимната колекция. Беше внесен от Швеция и върнат на следващия ден. Този път бяха създали тропически плаж за лятната колекция, с тонове пясък и издигната пътека за петдесетте модела, които представяха тоалетите. Наташа много хареса атмосферата на шоуто и дрехите, които не бяха така разгопени като онези на „Диор“, които Владимир предпочиташе.

Нямаше спор, че която и модна къща да я обличаше, тя щеше да изглежда зашеметяващо във всичко, което Владимир беше поръчал. Той се съветваше с нея за тоалетите, но накрая окончателният избор бе негов и се отнасяше към мнението ѝ като към мнение на дете. За Наташа винаги бе малко унижително, когато той ясно даваше да се разбере, че тя няма правото да решава, но управителите на модните къщи бяха свикнали с това. Владимир не се различаваше от другите им клиенти, влиятелни и с много пари. Мъже като Владимир не можеха просто да останат на заден план и да оставят другите да решават каквото и да било, дори за мода или как да обличат жените си. И Наташа си знаеше мястото. Работата ѝ беше да кара другите да му

завиждат заради жената до него. Тя беше фарът, който можеше да се види от всички. Принадлежеше на Владимир Станислас по същия начин като яхтата му, която беше най-забележителната и будеше завист у всеки. А новата, която замисляше, щеше да засенчи дори нея.

Владимир ѝ разказа за плановете си за яхтата, докато вечеряха в апартамента. Валеше сняг и бяха отменили резервациите в „Ален Дюкас“ на Плаза, решиха да останат у дома. Навън беше много студено. Владимир поработи, а Наташа се зачете в една нова книга за импресионистите, която бе харесала.

Беше купила и много книги за интериорен дизайн, за да открадне идеи за апартамента, и сега той изглеждаше великолепно. Завесите бяха поставени, докато двамата бяха на яхтата, и Владимир много ги хареса. Той имаше око за красивото, винаги забелязваше какво е направила в апартамента и коментираше, когато му харесваше. Беше доволен от постигнатото от нея и Наташа беше радостна, че прекарва повече време в Париж. Апартаментът беше по-топъл и приветлив от пищната му къща в Лондон, обзаведена от прочут дизайнер. Когато стана готова, къщата бе снимана за няколко списания за дизайн, но Наташа така и не я хареса. Парижкият апартамент беше повече като дом, също като яхтата. Тя се надяваше, че новата също ще бъде хубава — плановете му за нея звучаха грандиозно, но нейните предпочитания винаги бяха далеч по-семпли от неговите. Той се опитваше да я „образова“ да бъде по-дръзка във вкусовете си.

След модните ревюта Владимир прекара уикенда в Париж с нея, след което се върна в Москва. Оказа се, че новият му бизнес с полезни изкопаеми и управлението му изискваше повече време от очакваното и той ѝ каза, че в Москва ще бъде прекалено студено за нея, а той ще бъде твърде зает и ще му се наложи да пътува до доста неприятни места в Русия. Искаше тя да остане в Париж и да се срещнат в Куршевел след три седмици, в средата на февруари. Куршевел се беше превърнал в любимия ски курорт за всички руснаци и Владимир бе наел къща с персонал за една седмица. Той беше запален скиор, обичаше да кара ски, когато имаше време, и винаги наемаше инструктори. Наташа също караше ски, макар че не можеше да се сравнява с него. Двамата винаги си прекарваха чудесно по снежните склонове и тя очакваше с нетърпение заминаването в Куршевел.

Апартаментът сякаш опустя, когато той замина. През цялата седмица в Париж валя сняг и Наташа прекара повечето време в леглото с книга, седнала до камината в уютния кабинет, и в обикаляне на антикварните магазини в търсене на съкровища. Винаги успяваше да намери нещо ново за апартаментата — тази седмица попадна на две бронзови скари за камина в стил Луи XV, върху които се поставяха дървата. Бяха украсени с листа и херувими и Наташа ги сложи в спалнята.

Посети и няколко галерии в търсене на картини за апартаментата и винаги получаваше покани за откриването на изложби. Една от тях привлече вниманието ѝ. Беше за четвъртък вечерта, на левия бряг, в галерия, от която два месеца преди това бе купила малка, хубава картина. Обеща си, че ако не вали сняг, ще отиде на откриването. Понякога обичаше да се появява преди началото, за да си заплюе нещо преди останалите, но този ден нямаше време да го направи. Щяха да идват майстори да монтират нови лавици в кухнята и тя искаше да наглежда лично работата им.

Един час след началото на откриването тя се качи в наетото от Владимир бентли. Наташа никога не шофираше сама в Париж, големият трафик и еднопосочните улици я плашеха, макар че понякога сядаше зад волана в Южна Франция. Владимир държеше едно спортно бентли за нея на яхтата, но в Париж тя предпочиташе да използва шофьор. Владимир също си имаше шофьор и когато беше в града, използваше ролс-ройс. Минаха по моста Александър III към левия бряг и Шести арондисман, където се намираше мястото.

Галерията беше малка, но добре подредена и пълна с хора, които пиеха вино и разговаряха. Средата беше разнородна — и много млади, и по-възрастни посетители, обичайните артистични типове, а също и мастити представители на художествения свят. Наташа обиколи, за да разгледа творбите. Бяха красиви произведения, съчетаващи странно стил, напomniaщ старите майстори, и по-светлите цветове и теми на импресионистите. Художникът определено имаше собствен стил, а тя не беше обърнала внимание на името в поканата, просто картините ѝ бяха харесали. Взе реклама с биографията на художника и продължи да обикаля. Когато стигна дъното на галерията, спря като закована, когато се озова пред собственото си лице в една от картините. Наташа бе шокирана.

Докато стоеше и се взираше невярващо в самата себе си, Тео инстинктивно вдигна очи в другия край на галерията, видя я и сърцето му едва не спря. Никога не можеше да предположи, че тя може да се появи тук и да види портрета.

— Какво има? Станало ли е нещо? Изглеждаш така, сякаш са те гръмнали. — Инес беше с него. Тео беше решил да опита още веднъж и я покани на вечеря малко преди Коледа. Излизаха от месец и тя все още се отнасяше подозрително към връзката им, но засега помежду им вървеше добре. Беше ѝ доказал, че не е луд, макар и да е художник. Дори хареса малкото ѝ момиче Камил. Не беше влюбен в Инес, но харесваше компанията ѝ. Тя беше интелигентна, отговорна и разумна жена, способна да се грижи за себе си и за детето си. Не очакваше да бъде „спасена“ или поддържана. Не се интересуваше от брак и предпочиташе да остане сама, отколкото да бъде с неподходящия мъж. Засега всичко в нея му харесваше. Бе дошла в Париж с него за откриването на изложбата, а нейна приятелка гледаше детето ѝ.

Двамата бяха отседнали в малък хотел на левия бряг, недалеч от галерията. Връзката им още беше в началото. Инес го видя как пребледня като мъртвец, когато забеляза Наташа в дъното на галерията, вперила поглед в собствения си портрет. Беше замръзнала като статуя.

— Не, няма нищо, добре съм — отвърна той и ѝ се усмихна. Измъкна се незабелязано и тръгна към Наташа. Изглеждаше зашеметяващо, красива както винаги, в кожух, джинси и ботуши с високи токчета.

— Вие ли нарисовахте това? — попита тя с широко отворени очи, сякаш го обвиняваше, че я е съблякъл гола на публично място. Тео не можеше да отрече, а картината беше толкова завладяваща, така наситена и очевидно лична, че сякаш загатваше, че я е познавал добре и дори я е обичал.

— Аз... да... нарисовах я... след като ви видях миналото лято. Лицето ви просто е създадено, за да бъде нарисувано — каза той, но думите му прозвучаха като нелепо извинение дори за самия него. Картината беше толкова дълбока, че и за двамата беше очевидно, че причината не е само тази.

Очите ѝ се впиваха в неговите с цялата онази чувствителност, типична за много руснаци — те имаха усет за трагедията и мъката,

толкова характерна за тяхната литература, музика и изобразително изкуство.

— Нямах представа, че сте толкова талантлив художник — меко рече тя.

— Благодаря за милите думи. — Той ѝ се усмихна. Беше смутен, сякаш го е хванала на местопрестъплението.

Тео беше се справил с лудото си увлечение, но портретът недвусмислено показваше колко е бил влюбен в нея. Тя не беше просто случайна тема, модел или интересно лице. Тя бе жена, в която е бил влюбен тогава. Всичко, което бе изпитвал, беше в картината, бе вложил себе си в нея, затова Габриел и Марк смятаха, че е най-доброто му произведение. Габриел присъстваше на откриването, но Марк в момента не можеше да си позволи да пътува до Париж и беше отказал предложените му от Тео пари. Имаше планове да дойде по-късно, но не и за откриването.

— Беше чудесно да ви рисувам — рече Тео, който не знаеше какво да ѝ каже, как да се извини, че е навлязъл в личното ѝ пространство и я е изложил на показ. — Макар че ми беше трудно с очите. — Чувстваше се като кръгъл идиот, който стои и дрънка глупости. Гледаше я и усещаше как сърцето му сякаш е стиснато от менгеме, а стомахът му започва да се свива. Сякаш го омагьосваше всеки път, когато я видеше. Рисуването на портрета ѝ месеци наред се беше превърнало в негова страст и същевременно в нов етап от работата и техниката му.

— Бих искала да я купя — рече тя. — И очите са свършени. — Той също го знаеше. Беше го усетил, когато най-сетне се получи. И го виждаше сега, докато я гледаше. Беше уловил перфектно изражението ѝ.

Не беше видял Владимир наоколо, така че той не можеше да настоява да купи картината на каквато и да било цена. Изкушаваше се да ѝ каже, че не е за продан, но не го направи.

— Съжалявам, вече е продадена. — До картината нямаше червена точка, която да показва, че е купена, и Наташа го погледна въпросително. — Току-що я продадохме. Още не са сложили червената точка. — Тя изглеждаше изненадана и разочарована от думите му. Не искаше да бъде в дома на някакъв непознат. Той също.

— Платена ли е вече? Не искам да попада у някой друг. Ще платя повече. — Наташа беше научила някои от триковете на Владимир, които обикновено работеха. Малцина търговци оставаха лоялни към клиентите си, ако някой им предложи по-добра цена. И като гледаше разочарованието и тъгата на лицето ѝ, Тео осъзна, че трябваше да ѝ предложи картината, но искаше да я задържи за себе си. Просто не беше устоял да не я включи в изложбата. Когато я видя, Жан също настоя да бъде показана поне на откриването, за да демонстрира таланта на Тео.

— Платиха преди малко. Наистина съжалявам — извинително рече Тео, като я гледаше в очите и копнееше да я вземе в обятията си. Наташа беше висока, но въпреки това изглеждаше уязвима и крехка. Беше от онези жени, които ти се иска да защитиш и да си сигурен, че никой не ще ги нарани. Никога досега не бе изпитвал подобно чувство към друга. — На посещение ли сте в Париж? — попита той в опит да смени темата. Почувства се пълен кретен, че не ѝ е предложил портрета насаме преди изложбата.

— Не. — Тя му се усмихна тъжно. Съжаляваше, че е изгубила картината. — Имам апартамент тук. Имаме. На авеню „Монтен“. Беше забавно да го обзавеждам и още търся картини за него. — Тя погледна отново портрета си. — Тази щеше да е идеална. Но ще разгледам и други ваши творби.

— Бих могъл да дойда и да погледна местата и светлината, за да изберем заедно нещо — предложи с надежда той, без да знае защо го казва. Като се имаше предвид колекцията на Владимир, той едва ли се нуждаеше от съветите му. Запита се къде ли е той. — Къде се намира апартаментът?

— На номер петнайсет. Ще се свържа с вас през галерията — отвърна просто тя. — Ще бъда тук още две седмици. Вие ще останете ли?

— За още един-два дни, но ще намеря време. — Би долетял на мига при нея, но се съмняваше, че тя ще му се обади.

— Изложбата е чудесна! — похвали го тя. Беше забелязала червените точки на някои от картините. Усмихна му се. — Благодаря, че сте ме нарисували. Това е огромен комплимент — любезно рече тя, сякаш прощавайки му, че е продал портрета ѝ на непознат, без дори да ѝ го предложи. Тео едва не ѝ призна истината, че не иска да се разделя

с него. Да ѝ го даде, щеше да означава да я изгуби, макар че никога не я е имал и знаеше, че никога няма да я има.

Наташа продължи да разглежда изложбата и когато той я потърси няколко минути по-късно, тя вече си беше отишла. Той се върна при Инес и останалите, като се опитваше да изглежда спокоен. Инес му хвърли леден и подозрителен поглед и го попита веднага щом останаха сами.

— Не съм сляпа, между другото. Видях те с жената от портрета. Каза ми, че не я познаваш.

— Наистина не я познавам — каза той — почти честно, но не съвсем. Искаше му се да я познава. — Виждам съм я три пъти през живота си... четири, ако броим и сега. В ресторанта на майка ми с приятеля ѝ миналото лято, веднъж, когато ѝ занесох една картина, за две минути на панаира в Лондон и сега. И не съм я канил на изложбата. Не знам защо дойде. Явно е в списъка на клиентите на галерията. Има лице, което исках да нарисувам, това е.

— Портретът ѝ е съвършен. Веднага я познах. — Изненада го със следващия си въпрос: — Влюбен ли си в нея?

— Разбира се, че не съм, не я познавам.

— Художниците не рисуват непознати жени, освен ако не са обсебени по някакъв начин от тях или не са студийни модели. — А портретът съдържаше обсебена, която се усещаше. Любовно писмо до жена, която той жадуваше да познава по-добре. Инес беше права. Но това беше преди половин година. Мислеше си, че всичко е минало, докато не се почувства така, сякаш някой е изтръгнал отново сърцето му в мига, в който я видя тази вечер. Всичко започваше отначало. Тя притежаваше някаква магическа сила, на която той не можеше да устои.

— Не съм обсебен — каза той, мъчейки се да убеди колкото себе си, толкова и Инес, която изглеждаше тъжна. Вече беше видяла Наташа на живо и ако той беше влюбен в нея, конкуренцията щеше да е жестока.

— Защо долавям някаква драма? — попита тя, като се взираше изпитателно в него. — Казах ти, не обичам драмите. Ако е това, ще избягам преди да се усетиш какво е станало.

— Няма защо да се безпокоиш — каза той и я прегърна през раменете, но се чувстваше като долен лъжец и измамник. Беше

откраднал лицето на Наташа, за да нарисува портрета ѝ, а сега лъжеше Инес. След минути отиде при Жан Паские, взе една червена точка и я сложи на стената до портрета на Наташа. Можеше да направи поне това за нея, така че никой да не купи картината.

Откриването на изложбата мина добре, и Тео, и Жан Паские останаха доволни. Габриел го поздрави, преди да си тръгне. И двамата съжаляваха, че майка му не е дошла. Тя беше заета с преустройство и ремонт на ресторанта и бе заявила, че не може да пътува. Но и двамата знаеха, че мрази Париж и предпочита своя безопасен и познат малък свят в Сен Пол дьо Ванс. Тео я разбираше и не го приемаше лично.

— Ще ѝ кажа колко успешна е била изложбата — обеща Габриел.

Тео и Инес се върнаха в хотела, когато и последните гости си тръгнаха. На сутринта той имаше среща с Паские да прегледат продажбите и списъка с клиентите, които бяха проявили интерес към творбите му и очакваха снимки.

По пътя към хотела двамата бяха мълчаливи, потънали в своите мисли. Когато стигнаха до стаята, Инес отново подхвана темата.

— Защо не ти вярвам, когато казваш, че не си влюбен в онова момиче? — Тя седеше на леглото и се взираше в него, сякаш търсеше отговора в очите, а не в думите му.

— Тя принадлежи на най-богатия мъж в Русия — отвърна той, сякаш Наташа беше някакъв предмет. Никак не му харесаха собствените му думи, но в известен смисъл бе вярно. Владимир я смяташе за своя собственост и така се отнасяше към нея.

— А ако не му „принадлежеше“, щеше ли да я пожелаеш? — продължи тя.

— Въпросът е нелеп — отвърна той и закрачи нервно напред-назад, чувствайки се неудобно в собствената си кожа. — Все едно да ме питаш дали искам да притежавам Айфеловата кула или „Мона Лиза“. Те не се продават.

— Всичко си има цена, стига да си готов да я платиш — хладно рече Инес, повтаряйки дословно думите на Владимир, от което Тео потръпна. Не искаше това да е вярно. И в случая с Наташа не беше вярно. Майка му беше права, не можеше да си я позволи. — И ти не си бедняк — напомни му Инес. — Дори да се преструваш на такъв. Може да не си богат колкото руския ѝ приятел, но тя едва ли би гладувала с

теб. — На Инес не ѝ пукаше за парите на Тео, но в артистичния свят не беше тайна кой е баща му и какво му е оставил.

— Жените като нея са различни — каза Тео и се отпусна на стола. — И аз не се опитвам да купя някого на търг във война на наддаване. При нея това не е проблем. Тя е негова любовница, има чудесен живот, поне материален, и изглежда щастлива с него. А и без това нямам представа какво бих правил с подобна жена. Край на историята.

— А може би не... — каза Инес. — Може да е само началото.

— Ако беше така, щеше да е станало преди седем месеца, когато я срещнах. Нарисувах портрета ѝ, защото лицето ѝ е красиво. Това е.

Но и двамата не се чувстваха сигурни, когато си легнаха. Инес не му вярваше. И Тео знаеше, че се случва отново. Лежеше в леглото с нея, но Наташа отново беше в мислите му.

Всеки път, когато срещаше Наташа, тя влизаше под кожата му и той не можеше да мисли за друго. Чувстваше се объркан и дезориентиран, губеше съня си за дълго време. И сега с Инес лежах в двата края на леглото, вече разочаровани от случващото се. Пространството помежду им беше достатъчно да побере момичето, което го омагьосваше. И двамата усещаха силното ѝ присъствие в стаята.

А в апартамента на авеню „Монтен“ Наташа лежеше в своето легло и мислеше за Тео. В него имаше нещо толкова характерно и различно, макар че не разбираше какво точно. Харесваше ѝ да разговаря с него. Тя извади листа от чантата си да прочете биографията му — беше ѝ любопитно къде е учил. Отначало фамилията му не ѝ говореше нищо, но после прочете третия абзац, в който се споменаваше чий син е и че се е учил от баща си. Остана шокирана, когато разбра, че той е Тео Лука, синът на Лоренцо Лука. Никога не беше споменавал за това в ресторанта, нито когато донесе картината на яхтата. Беше скромен, държеше се тогава като служител от ресторанта и нищо повече.

Прочете биографията му няколко пъти. Израснал в Сен Пол дьо Ванс... родил се в ателието на баща си... и започнал да се учи на коляното му от петгодишен... Школата за изящни изкуства в Париж... вторият най-голям колекционер в света на творби на баща си... самият той талантлив художник... първа изложба в галерия... И тя

присъстваше в нея. Беше очевидно, че е работил усилено върху портрета ѝ, но тя не можеше да разбере защо. Защо я беше нарисувал и как беше видял толкова много неща в очите ѝ? Беше видял цялата болка от детството ѝ... ужасите на дома за сираци... покрусата, след като майка ѝ я изостави... всичко. Всичко беше в картината и тя сякаш можеше да го почувства в себе си, в душата си. Беше се промъкнал в нея незабелязано и тя чувстваше, че още е там — мълчалив, очакващ, познаващ я, а тя не знаеше дали да бяга от него, или не. Но той нямаше място в живота ѝ. Тя принадлежеше на Владимир. Усецаше, че Тео Лука е опасен за нея, излагаше на риск целия ѝ живот.

8

На сутринта Тео и Инес не споменаха повече Наташа, бяха изчерпали темата. Закусиха кафе с мляко и кроасани в едно близко кафе. Трябваше да отиде в галерията за срещата с Жан Паские, за да обсъдят как е минало откриването, какви са отзивите и продажбите, а след това щеше да ѝ се обади да се видят. Беше продал шест картини, което според Жан беше страхотно начало. Във „Фигаро“ бяха публикували много добър отзив за изложбата, който напомни на Тео какво искаше да каже на Жан, тъй като критикът беше особено впечатлен от портрета на Наташа.

— Между другото, изваждам портрета от изложбата — тихо рече той. — Изобщо не трябваше да го включвам без разрешението ѝ.

— Тя беше тук снощи — каза Жан. — Видях я. Уловил си я съвършено. Защо изглеждаше толкова разстроена?

— Мисля, че беше изненадана. Почувствах се зле, че не съм ѝ казал за картината.

— Ти си художник. Можеш да рисуваш когото и каквото си поискаш. — Тео не му каза, че Наташа бе предложила да купи портрета. Не искаше да попада у нея, а подозираше, че галеристът би го продал. В края на краищата това беше бизнес. Но и двамата бяха на мнение, че като за първа изложба всичко беше минало отлично.

— Ще взема портрета сега и утре ще го върна в ателието — каза Тео, като се мъчеше да говори небрежно.

— Мога да ти го пратя, ако предпочиташ — предложи Жан, но Тео поклати глава.

— Аз ще го взема. Не искам да се изгуби някъде. — Обяснението беше логично, художниците бяха прословути параноици относно творбите си.

Разговаряха за изложбата около час, Тео му благодари за чудесната организация и възможността за първата му изложба в галерия. Накрая си тръгна с портрета на Наташа, отиде до булевард „Сен Жермен“ и спря такси. Даде на шофьора адреса на авеню

„Монтен“, който беше запомнил. Знаеше, че не може просто да звънне неканен на вратата ѝ, но сградата със сигурност имаше портиер и се надяваше, че ще може да ѝ се обади и да ѝ даде картината. Запита се дали Владимир ще е там.

Сградата се оказа толкова луксозна, колкото можеше да се очаква в този район и особено на тази улица — малка, с по един апартамент на всеки етаж. Общо етажите бяха шест. Долу освен портиер имаше и охрана, както и домофон за всеки апартамент. Тео натисна копчето с надпис „ВС“ и му отговориха на руски. Той попита за Наташа и не след дълго чу гласа ѝ.

— Здравейте, Тео е. Дойдох да ви оставя нещо.

Тя дълго се колеба. После отново чу гласа ѝ.

— Можете да се качите. На четвъртия етаж.

Той мина през стъклената врата и се качи в асансьора с огледала. Когато слезе, тя го чакаше на прага, облечена в джинси и черен пуловер. Дългата ѝ руса коса се спускаше почти до кръста. Той ѝ подаде опакованата картина и тя го погледна изненадано.

— Искам да ви я дам. Смятах да я задържа, защото всички казват, че е най-добрата ми работа, но тя ви принадлежи.

— Нима купувачът е размислил? — Тя изглеждаше объркана и Тео поклати глава.

— Нямаше никакъв купувач. Искам да е ваша. Разбрах го, когато ви видях снощи, но не исках да го казвам в присъствието на всички останали.

— Искам да я купя — каза тя, докато двамата продължаваха да стоят на площадката с картината между тях. Тео отново поклати глава.

— Подарък е. Няма цена и не е за продан. Ваша е.

— Не мога да я приема просто така. — Наташа беше смутена, но доволна и трогната. Тео не знаеше на колко години е, но тя приличаше на момиче, особено с тези дрехи.

— Защо не? — Той ѝ се усмихна. — Взех лицето ви, за да го нарисувам, сега вие можете да вземете резултата.

— Портретът е чудесен. Искате ли да ми помогнете да избира къде да го сложа? — предпазливо попита тя и той кимна. Наташа отстъпи, за да му направи място, и той внесе картината. Беше избрал стара, доста тежка рамка.

Последва я в апартамента и веднага забеляза старите решетки, паркета, картините в антрето. Влязоха в помещението, което приличаше на салон във Версай, но не беше претрупан, с деликатна коприна и дамаски. После обиколиха малката дневна и трапезарията, след което тя го заведе горе до спалнята, тъй като мислеше да окачи картината там. Над камината имаше портрет на малко момиче от седемнайсети век и идеята хрумна едновременно и на двамата. Портретът щеше да стои идеално там. Тео внимателно свали старата картина и окачи своята на същото място. Получи се съвършено. Двамата се загледаха усмихнати в портрета.

— Много ми харесва, а на вас? — Тя плесна с ръце като малко дете и той се разсмя.

— Да, и на мен — отвърна усмихнато той, доволен, че ѝ е подарил картината. И онова, което ѝ беше казал, бе истина. Портретът ѝ принадлежеше. Тео искаше картината да остане у нея.

Решиха, че би било добре да сложат другата картина на отсрещната стена в спалнята и той я помоли за чук и пирон. Когато всичко беше готово, тя го погледна въпросително.

— Защо не ми казахте, че сте син на Лоренцо Лука? Особено когато Владимир купи картината? — Едва не каза „ние“, но си даваше сметка, че картината не е нейна. Беше на Владимир, той я беше купил, и за разлика от портрета на Тео, не беше подарък. Наташа не беше собственик на картините, които той купуваше.

— Реших, че няма значение. Какво би променило това? Обикновено не казвам чий син съм. Разсейващо е. Не искам да продавам с името му.

— Не е и нужно — меко рече тя. — Вашите работи са много добри. Опитвам се да изучавам сама история на изкуството. Искан ми се някой ден да запиша курс в Сорбоната, но не се застояваме дълго на едно място, а той не иска — обясни тя. — Може би сега, след като взехме апартамента, ще мога да посещавам лекции или да наема частен учител.

— Вие сте доста компетентна. — Беше го разбрал от разговора им на яхтата. — Сигурно знаете повече от някои от професорите, чиито лекции ще посещавате — добави той и тя остана поласкана. Беше научила много от интернет и от прочетеното в книги и списания.

Отново се загледаха в портрета. Бяха намерили идеалното място и двамата изглеждаха доволни. Тео се опитваше да не мисли, че се намират в спалнята, която тя делеше с Владимир, и леглото е само на една стъпка от тях. От мисълта направо го побиваха тръпки.

— Заета ли сте? Какво ще кажете да обядваме заедно? — Идеята му хрумна на момента, не помисли за Владимир и не попита. Наташа изглеждаше свободна и сама. Тя се поколеба. Никога не беше излизала на обяд без Владимир. Никога не беше излизала с друг мъж през всички години, откакто бе с него, но нямаше причина да не го направи. Поканата не беше неприлична и идеята ѝ се стори забавна. Да обядва с него бе толкова извън обичайната ѝ вселена и ежедневието. Знаеше, че на Владимир не би му харесало, но не беше необходимо да научава. Изглеждаше ѝ неучтиво просто да приеме картината и да отпрати Тео. Струваше ѝ се неправилно. Чувстваше се леко замаяна, докато отговаряше, след като бе преценила всичко наум.

— Да. Защо не? Обикновено не излизам на обяд. Но надолу по улицата има един малък ресторант. Понякога вечеряме там и обядваме в неделя.

Тео също знаеше ресторанта — „Авеню“, небрежно, дружелюбно, популярно заведение, пълно с модели, актьори, модни дизайнери, обикновени хора и понякога знаменитости. Имаше маси и на терасата, където Владимир можеше да пуши пурите си. Мястото беше модно парижко свърталище, само на няколко преки отук.

— Ще си взема палтото — каза тя и се върна с огромно палто от руски самур, което Владимир ѝ беше купил от „Диор“. Беше тъмнокафяво и контрастираше с русата ѝ коса. Беше обула високи тъмнокафяви велурени ботуши, носеше кафява чанта „Бъркин“ и ръкавици „Ермес“ от кожа на алигатор. Той се усмихна, когато я видя.

— Сигурна ли сте, че няма да имате нищо против да ви видят с мен? — Тео беше небрежно облечен за срещата в галерията. Носеше джинси, дебел пуловер, анорак, който бе виждал и по-добри дни, и кафяви велурени боти. Поне беше прилично подстриган и изглеждаше спретнато. Наташа не знаеше как да се държи с него. Да обядва с млади мъже, които бяха почти на нейната възраст и с които можеше дори да се сприятели, бе нещо извън представите ѝ, част от негласното споразумение с Владимир. Тя беше негова изцяло — тяло, ум и душа. Това не оставяше място за друг в живота ѝ — той го искаше и тя го

знаеше. Докато вървяха към ресторанта, тя си каза, че може един път да направи изключение и че то няма да навреди на никого. Нямахте екипаж на яхта, който да докладва, и Владимир нямахте да научи.

И двамата се чувстваха неловко. Той беше изключил телефона си, за да не ги безпокои никой, и я гледаше напрегнато, сякаш се опитваше да я разбере, да я погълне. Наташа имаше чувството, че той вече я познава. Размениха общи приказки, докато поръчваха — салата за нея и телешко за него. Храната беше добра и ресторантът бе пълен. Наташа се чувстваше неестествено. Живееше в сянката на Владимир, никога не разговаряше с приятелите му и те никога не я заговаряха. Руските бизнесмени, с които той се срещаше, говореха единствено помежду си. Дори когато водеха жени със себе си, никога не се обръщаха към тях. Единственото, което ги интересуваше, беше работата и сделките, които сключваха. Жените бяха за украса и за забавление по-късно. Владимир не правеше изключение. Тя бе свикнала с това.

Поговориха за най-обща неща още известно време, а Тео събираше смелост да бъде откровен с нея. Беше живял с мисълта за нея месеци наред в ателието си и имаше чувството, че отдавна я познава.

— Не знам как да го кажа — предпазливо започна той, — и знам, че не е моя работа, но след като ви нарисувах, имам чувството, че ви познавам, и всеки път, когато се срещаме, откривам във вас нещо познато, сякаш помежду ни има връзка. Мисля, че искам да ви разбера по-добре... Защо сте с него? Обичате ли го? Не може да е само заради парите. Дори не ви познавам, но не ми изглеждате такава. — Той й имаше доверие, въпреки че бяха непознати, в нея се долавяше някаква чистота. Тя просто не приличаше на момиче, което би се продало заради нещата, които ще получи. Скъпите дрехи и средата, в която живееше, сякаш не означаваха нищо за нея, не бяха достатъчни да я накарат да си продаде душата.

— Той ме спаси — просто рече тя, загледана в очите на Тео. Личеше си, че е напълно честна с него. — Щях да умра в Москва. Вече сигурно щях да съм мъртва, ако не беше ми помогнал. Умирах от глад, бях болна и премръзнала. — Тя се поколеба за момент преди да продължи, но също чувстваше тази странна връзка помежду им. — Израснах в държавен дом за сираци. Майка ми ме изоставила, когато

съм била на две, и след още две години починала. Била проститутка. Нямах баща. Когато напуснах дома, започнах работа в една фабрика. Не изкарвах достатъчно пари за храна, топли дрехи или лекарства... Всеки месец в общежитието, където живеех, умираха жени, от болести или отчаяние... Владимир ме видя и се опита да ме откъсне от всичко това, а аз не му позволих. Поне в началото. Отблъсках го цяла година, а после се разболях от пневмония и вече не можех да се справям сама. Бях много болна. Той ме взе в апартамента си и се грижи за мен, а когато оздравях, не исках да се връщам назад... не можех... той беше толкова добър с мен... Не исках да си тръгвам... той се грижеше за мен, а и къде щях да отида, ако го напусна? Той е мил и се грижи за мен, а аз се грижа за него. Нямам какво друго да му дам освен себе си. Благодарна съм за онова, което направи за мен тогава и което прави сега... Това е специален живот — тихо рече тя, като много добре си даваше сметка, че думите ѝ могат да го шокират. Имаше чувство, че дължи обяснение на Тео. Знаеше, че хора като него нямаха представа за каква бедност и трудности ставаше дума, колко безнадежден може да изглежда животът, без изход. — Владимир ме разбираше. Той също е бил много беден. Още го преследват кошмари. И двамата ни преследват. Никога не можеш да се върнеш към онова. Не ме е грижа за нещата, които ми дава той, макар да са хубави. Важното е, че се грижи за мен и ме защитава.

— От какво? — попита Тео, който се взираше така в очите ѝ, сякаш достигаше до сърцето ѝ.

— От живота. Понякога от опасни хора, които искат да наранят него или мен. — Помисли си за миналото лято в Сардиния.

— Сигурен съм, че и той може да бъде опасен. — Владимир имаше вид на такъв човек, а Наташа му се струваше толкова невинна, че Тео се запита дали тя изобщо си дава сметка за това. Но тя не беше толкова наивна, колкото изглеждаше. Беше виждала и се бе досещала за много неща през последните седем години, макар че никога нямаше да го признае пред непознат — от вярност към Владимир.

— Възможно е — честно каза тя. — Но не и за мен. Никога не би позволил на никого да ме нарани. Уважавам онова, което е изградил от нищото. Възхищавам му се за това. Той е гений в бизнеса.

— Баща ми също е бил като художник — каза Тео.

— Гениите винаги са трудни хора. Не ви ли липсва свободата, или сте по-свободна, отколкото си мисля? Правите ли онова, което поискате?

Тя се разсмя на въпроса му. Той изпитваше любопитство към живота ѝ, дали е такъв, какъвто изглежда, или може би съвсем друг.

— И какво щях да правя със свободата си? Да ходя на училище? Да имам приятели? Бих се радвала. Но кой щеше да ме закриля, ако не беше Владимир?

— Може би тогава нямаше да имате нужда от закрила — меко рече той.

— Всички се нуждаем от нея — тихо отвърна тя.

— Дори Владимир. Животът е опасен. Да си беден е опасно. От бедност се умира. Аз едва не умрях. Той също е щял да умре като куче на улицата, когато е бил на четиринайсет. Всички имаме нужда някой да бди над нас.

Тео вече разбираше защо тя е с него — беше дошла от толкова сурово, голо, опасно място, че оцеляването беше най-важното нещо за нея, а не кожите, бижутата и скъпите дрехи, които носеше, нито яхтите, които бяха важни за него, а не за нея. Тя беше съсредоточена върху оцеляването. Не можеше да си представи да живее в един безопасен свят, в който не е изложена ежедневно на риск, както е била като младо момиче. Владимир я беше преместил от онзи свят в своя. Това бе единственото, което тя знаеше. И дори сега си спомняше съвсем ясно опасностите. Живот като този на Тео като дете беше напълно непознат за нея. Или като живота на другите хора, в който рисковете са малко, ако изобщо ги има, в който се срещаш с хора, имаш приятели, влюбваш се, поддържах връзки, ходиш на работа или на училище. Той усещаше, че идеята ѝ харесва, но ѝ е прекалено непозната. Тя познаваше единствено света на бодигардове и яhti, с мъж до нея, който в нейните очи е спасител и закрилник, независимо колко опасен може да бъде за другите. За нея най-важна бе безопасността от демоните и истинските опасности на миналото.

— Русия е сурово място — тихо рече тя. — Или беше. Мисля, че все още е за повечето хора. Силните като Владимир оцеляват и се издигат, и той ме измъкна със себе си. Другите не успяват и много от тях умират. Можеше да съм една от тях.

— Отказала сте се от свободата си за всичко това — каза Тео, все още шокиран и тъжен. Изглеждаше толкова крехка, но той подозираше, че е по-силна, отколкото самата тя смята. Но невинността ѝ бе истинска.

Тя кимна, но като че ли нямаше нищо против да жертва свободата си заради Владимир.

— Това е цената, която платих за спокоен живот. Всички се отказваме от нещо.

— Така и не ми отговорихте дали го обичате. — Осъзнаваше, че няма право да я пита, но искаше да знае. Въпросът го измъчваше месеци наред, а може би нямаше да има шанс да я попита отново. Съмняваше се, че би могъл да я види пак.

— Мисля, че да. Той е много добър към мен по своя си начин. Владимир не е мекушав човек. Не иска деца. Аз също не искам. Светът е плашещо място за едно дете. Ами ако всичко около него тръгне към лошо? Не бих могла да го причиня на някого, не искам детето ми да има живота, който аз имах.

На Тео му беше трудно да я разбере. Родителите му го обожаваха и трепереха над него, целият му живот беше комфортен и безопасен. Никога не беше се излагал на какъвто и да било риск. Как би могъл да съди живот като нейния? Знаеше, че не може и не иска да го прави и бе готов да ѝ прости всичко, защото е трябвало да оцелее. А и какво би направил той на нейното място, какво би се съгласил да продаде, за да оцелее? Тя бе познавала опасността от деня, в който се бе родила. Подозираше, че и сега е изложена на риск, но Наташа като че ли не го виждаше и вярваше, че е в безопасност с него. Не можеше да го определи, беше просто усещане, шесто чувство, като имаше предвид кой е Владимир.

— И какво ще стане, ако всичко свърши? — попита той. Това бяха въпроси, които си задаваше от месеци, и сега беше единственият му шанс да ги зададе и да я опознае по-добре, само един следобед. Храната им бавно изстиваше, но разговорът беше по-важен и за двамата. Тя също бе мислила за него, мъжете като Тео бяха загадка за нея — на нейната възраст, с пълноценен, нормален живот. Никога не бе срещала мъже като него и никога нямаше да срещне. Владимир се беше погрижил за това и Наташа бе напълно отдадена на собствената си изолация.

— Не зная — честно рече тя. — Не мисля, че ще свърши. Той има нужда от мен. Но един ден може да се появи някоя по-млада или по-вълнуваща. Той е щедър мъж. Ако аз го предам, никога няма да ми прости. Ако не го направя, мисля, че ще се погрижи за мен. А ако не го направи, ще се оправя по някакъв начин. Не бих се върнала в Русия. Не бих могла да оцелея там дори сега без него. Прекалено тежко е.

Тео знаеше, че има и друго решение, но го премълча. Както беше казала майка му, повечето жени като нея си намират друг мъж като Владимир, ако ги изоставят. Любовниците на богатите и влиятелни руснаци сякаш винаги си намираха друг — може би не толкова важен като предишния, макар че понякога късметът им се усмихваше. Начинът им на живот ги правеше неподходящи за обикновените мъже. Те не можеха, а повечето и не искаха да се нагодят към реалния живот, след като са съществували в недостъпния свят на мъже като Владимир. Тео не беше сигурен за Наташа и какво би направила тя. Изглеждаше му различна, но може би не беше, може би бе пристрастена към всички удобства, с които се ползваше всеки ден в света на Владимир. Как би могъл да изоставиш подобен живот заради истинския? Малко жени биха го направили, повечето не биха поискали и да чуят за подобно нещо. В известен смисъл Владимир я беше съсипал за всички други, освен за някой като самия него. Тео изпита дълбоко съчувствие към нея, докато приключваха обяда. Поръчаха кафе и решиха да си поделят десерта. Избраха шоколадова торта, която се оказа превъзходна.

Искаше да ѝ зададе един последен въпрос, макар че и двамата знаеха отговора му.

— Ами ако вие го оставите? — Трудно беше да си го представи.

— Защо да го правя? Той е добър с мен, мил човек е. Мисля, че ме обича по свой начин.

— Но ако го направите по някаква причина?

Тя се замисли. Отговорът беше: „Ще ме убие“, но не искаше да го плаши.

— Никога не би ми простил. — И двамата бяха сигурни, че той може да е много опасен, но не го казаха.

— Когато ви срещнах за първи път, се запитах дали сте щастлива с него. Той е толкова по-стар от вас, толкова суров. Мъже като него не стават различни, когато се приберат у дома вечер.

— Така е — съгласи се тя. — Но аз съм достатъчно щастлива. Щях да съм по-нещастна без него.

Тео разбра, тя нямаше предвид начина на живот или привилегиите, които ѝ осигуряваше той, а чувството за безопасност. Надяваше се да е права. Каквито и да бяха причините, на него му беше тъжно за нея. Смяташе, че е изпуснала много, независимо дали го съзнаваше, или не. Но тя като че ли не съжаляваше за изгубената си свобода.

Почувства я много близка, докато я изпращаше обратно до сградата на авеню „Монтен“. Беше станало още по-студено, във въздуха се носеха снежинки, които се задържаха на миглите ѝ.

— Благодаря за картината. — Тя му се усмихна. — И за обяда.

Знаеше, че моментът е специален и за двамата. Помежду им имаше някаква връзка още от първата им среща. Сякаш се познаваха от години. Наташа не я разбираше, но изпитваше същото към него. Срещата беше случайна, но хубава. И тя изпитваше малко тъга при мисълта, че няма се видят отново. Не биха могли. На Владимир нямаше да му хареса, ако станат приятели. Подобно приятелство беше немислимо и Тео го знаеше.

— Благодаря, че обядвахте с мен и отговорихте на въпросите ми. Все си ги задавах, докато рисувах портрета. — Искаше да я попита още нещо, но не го направи. Тя беше интересна жена, едновременно мъдра и наивна, уплашена и храбра, и трогателно човечна. Той написа телефона си на едно листче и ѝ го подаде. — Ако някога ви потрябвам или имате нужда от приятел, от помощ или просто да поговорите с някого, обадете ми се. На линия съм.

И тя знаеше, че ще бъде, усещаше го. Изглеждаше човек, на когото може да се довери и да разчита.

— Не се безпокойте за мен. — Отново му се усмихна. — В безопасност съм.

Наведе се и го целуна по бузата, а той я задържа за момент, като се надяваше да е права, да казва истината и наистина да е в безопасност. Но как би могла с човек като Владимир? Трудно му беше да го повярва.

Тя му махна, влезе в сградата, въведе кода на вътрешната врата и изчезна. Тео тръгна обратно към хотела, потънал в мисли. Знаеше, че

няма да я види отново и времето, което бяха прекарвали току-що заедно, е дар, който се дава веднъж в живота.

Наближаваше пет, когато стигна хотела. Бяха останали в ресторанта няколко часа, а след като я изпрати, беше вървял пеша, за да осмисли онова, което му бе казала. Когато влезе в стаята, Инес си събираше багажа и изглеждаше бясна, очите ѝ пламтяха. Сети се, че не бе включил телефона си след обяда и е забравил обещанието си да ѝ се обади по обед. Отново се почувства като пълен идиот, но след срещата с Наташа всичко друго бе излетяло от главата му.

— Къде беше? Или искаш да позная? И защо телефонът ти е изключен?

— Знам. Извинявай. Забравих да го включа след обяд. Обядвах с Жан и се заговорихме. Наистина съжалявам, изгубих представа за времето.

— Звънях му четири пъти, тръгнал си си по обед — разярено каза тя. — С рускинята от портрета ли беше?

Тео си помисли дали да не я излъже, но реши да не го прави. Нямахше смисъл.

— Занесох ѝ го. Трябва да бъде неин.

— И преспа с нея, нали? — с треперещ глас попита тя, докато затваряше куфара.

— Не, обядвахме и разговаряхме. Тогава изключих телефона си и забравих, че ти бях обещал да ти се обадя. — Всъщност беше вързал тенекия на Инес, знаеше го. Чувстваше се като пълен негодник и не я винеше, че е ядосана.

— Ти си влюбен в нея, Тео. Видях как я гледаше снощи. И не ми пука на кого принадлежи тя или кой руски гангстер ѝ плаща сметките. Влюбен си в нея, независимо какви са нейните чувства към теб. А ако питаш мен, тя също е влюбена в теб.

— Не е — измънка той. — Изглежда щастлива там, където е.

— Точно това имам предвид под драма. Нямам нужда от подобни неща в живота си. Имам дете, работа, опитвам се да се справям. Не ми трябва човек, който е влюбен в друга жена.

— Тя се е отказала от свободата си, за да бъде с него. За това разговаряхме.

Инес се вбеси още повече.

— Моля те, само не искай да я съжалявам. Тя прави точно това, което иска. Сърцето ми не се къса за нея. Жени като нея се интересуват единствено от парите. В това няма нищо благородно.

— Може би, но е по-сложно, отколкото си мислиш.

— Не ми пука. Животът на всеки е сложен. И не искам ти да усложняваш още повече моя, докато гониш някакви свои фантазии и рисуваш жена, която не можеш да имаш. Не искам да съм част от фантазиите ти. И ако тя се окаже нещо повече от въображение, нямам намерение да съм наблизко.

Тя свали куфара на пода. Тео изглеждаше разтревожен, но не и изненадан.

— Къде отиваш?

— При сестра си за няколко дни, после се прибирам.

— Ще те видя ли отново?

— Не знам. Ще ти кажа. Имам нужда от време да помисля. Бях те предупредила. Мисля, че си влюбен в това момиче. Не мога да се боря с илюзиите ти за нея, а и не искам. Животът ми е прекалено реален за подобни неща.

С тези думи тя отвори вратата и излезе. Тео не я спря. Знаеше, че няма право да я спира. Беше права. Отново усещаше, че Наташа го е обсебила напълно. Правеше го всеки път и той не искаше да съсипва живота на Инес, нито своя. Този път трябваше да запази разсъдъка си и да не позволи Наташа да завладее живота му. Имаше много неща, за които да помисли.

След като Инес си отиде, той реши да се разходи по Сен Жермен. Беше студено, валеше сняг. Можеше да мисли единствено за Наташа и за онова, което му беше разказала — за връзката си с Владимир, за миналото си. Сега я разбираше по-добре. В един ден беше изгубил две жени, Наташа и Инес, а всъщност не бе имал нито едната, нито другата.

Легнала, Наташа се взираше в портрета и мислеше за художника, който го бе нарисувал. Питаше се какво ли ще каже Владимир, когато го види. Щеше да го забележи в мига, в който влезе в спалнята. Нямаше намерение да го пази в тайна от него. Беше прекалено красив, за да го крие. Нямаше да му каже само за обяда. Не беше необходимо

да знае. Беше прибрала листчето с телефона на Тео в портмонето си. Не си представяше, че някога може да му се обади, но беше добре да го има. Той беше единственият ѝ приятел.

9

Когато се прибра от Москва вечерта, преди да заминат за Куршевел, Владимир веднага видя портрета над камината в спалнята.

— Какво е това? — изненада се той и го зяпна.

— Мой портрет. — Наташа му се усмихна. Радваше се да го види. Прегърна го и той я придърпа към себе си.

— Виждам. Това изненада за мен ли е? — Беше трогнат и малко изумен от решението ѝ, макар че картината му харесваше. Стана му любопитно кой е художникът.

— Изненада и за двама ни. Художникът ни видял в „Лоренцо“ и го нарисувал по памет.

— Не си ли позирала? — Той поклати глава. — Невероятно добър е. Кой е художникът?

— Синът на Лоренцо Лука. Оказа се, че и той е художник. Беше в ресторанта онази вечер.

— Разговаря ли с него? — Владимир се отдръпна и я прониза с поглед. В главата му светна предупредителна лампичка и той внезапно се запита дали картината не е донесена от същия мъж, когото тя беше развела из яхтата. Владимир не беше глупак, усещаше нещата преди да се случат.

— Само за кратко, когато разглеждах картините, докато ти говореше по телефона. Помислих си, че е сервитьор. Нямах представа, че е син на Лука.

— За онзи, който донесе картината на яхтата ли говориш? — попита я той и тя кимна. Владимир отиде до камината и се вгледа внимателно в портрета. — Има талант. Купи ли я?

— Видях я на една изложба и той ни я подари. — Включи и Владимир в подаръка, но не спомена за обяда.

— Как я получи? — Владимир я погледна изпитателно.

— Той я донесе.

— Трябва да му благодаря. Знаеш ли името му и как да се свържем с него? — Владимир изглеждаше добронамерен, но Наташа

усещаше напрежението във въздуха. Беше се случило нещо необичайно.

— Имам биографията му някъде. Дойде с картината. Тео Лука, ако не се лъжа. И предполагам, че можем да го открием чрез ресторанта. — Каза го небрежно, за да разведри напрежението. Владимир кимна и тя се зае да довърши приготвянето на багажа за ски ваканцията. Утре щяха да летят до Женева, да продължат до Куршевел, да прекарат една седмица там и после да се върнат в Лондон за един месец. От доста време не бяха ходили в Лондон. Напоследък Владимир се задържаше много в Москва и в Италия покрай новата яхта, а тя беше останала в Париж да се занимава с апартамента.

Прислужницата им беше оставила вечеря в хладилника и двамата се хранеха в кухнята, когато Владимир я погледна и попита:

— Достатъчно ли ти е, Таша?

— За вечеря ли? Да, не съм много гладна. — Той също беше поискал само салата и малко студено месо.

— Нямам предвид това — замислено рече той и тя го погледна объркано. — А нас. Животът, който водим. Никога не съм обещавал повече от това. Ти беше много млада, когато започнахме. Но сега не съжаляваш ли, че не сме женени и нямаме деца? Би могла да се омъжиш за някой обикновен мъж с нормална работа, който да е винаги близо до теб и да си имате деца. Понякога забравям колко си млада и че този живот може да не ти харесва.

Тя го погледна и усети как паниката се надига в гърлото ѝ. Спомни си въпросите на Тео по време на обяда преди две седмици, какво би правила, ако животът ѝ с Владимир приключи. Не му го беше казала, но си мислеше, че би умряла. Как би могла да живее? Къде можеше да отиде? Кой би я поискал? Ами ако се наложеше да се върне в Москва? Нямаше никакви умения — как можеше да си намери друга работа, освен отново да се върне във фабриката? Беше убедена, че няма да оцелее. Обичаше Владимир, сега това беше нейният живот, с който бе свикнала, и нямаше представа как да живее в реалния свят. Знаеше, че е непоправимо разглезена благодарение на него.

— Разбира се, че това е животът, който искам — зададено рече тя. — Не искам деца. Никога не съм искала. Те ме плашат. Няма да знам какво да правя с тях и са прекалено голяма отговорност. И не е нужно да сме женени. Щастлива съм и така. — Никога не беше искала

повече, нито го беше притискала, и на него това му харесваше. Тя не беше алчна, което много я различаваше от жените преди нея. — И сигурно бих се отегчила от някой „обикновен“ мъж, както се изрази. Какво бих могла да кажа на подобен човек? Какво бих могла да правя с такъв човек? — Тя му се усмихна. — Освен това, той ще очаква да му готвя, а аз не знам как.

Нямаше и нужда да знае, имаха готвачи във всичките си домове с изключение на Париж, а тук обикновено излизаха някъде или си поръчваха храна за вкъщи. Той се разсмя и като че ли отново се отпусна след първоначалния шок, когато видя портрета.

— Просто се питах. Напоследък бях доста зает. Куршевел ще ни се отрази добре.

Всъщност той почти не караше ски с нея — беше много добър, а тя все още се учеше и не можеше да се мери с него. Той беше отличен скиор, въпреки че се беше научил да кара едва преди петнайсет години.

След думите му Наташа стана неспокойна. Ами ако някой негов познат я беше видял да обядва с Тео и си беше помислил, че има връзка с него? Обядът не беше романтичен, а приятелски, но Владимир никога досега не ѝ беше задавал подобни въпроси. Тя се зарече отсега нататък да бъде особено предпазлива и да не окуражава опити за приятелство. Тео не беше ѝ се обаждал след обяда, но ако го направеше, нямаше да отговори. Не можеше да поеме подобен риск и внезапно осъзна колко лесно може да приключи всичко, ако Владимир реши да я прогони. Мисълта беше страшна, подобно нещо се бе случвало на други преди. Самата идея я хвърляше в ужас. Без него тя беше изгубена и го знаеше. Мисълта ѝ подейства като сигнал за събуждане и тя го обсипа с още повече внимание в Куршевел. Полагаше усилия за всяка негова нужда, правеше му компания, грижеше се винаги да има от любимата му храна, предимно руска. Намери едно руско момиче да им готви в курорта и Владимир много харесваше ястията. Всичко вървеше гладко и той с удоволствие караше ски всеки ден. Прекарваха вечерите край камината в огромната дневна на къщата, която бяха наели, и се любеха повече от обичайното. Всеки ден тя се прибираще по-рано, за да се облече за него, когато той се прибере от пистите. Носеше дрехите, в които обичаше да я вижда — секси и съблазнителни.

И както винаги, той работеше всяка сутрин, преди да отиде на ски, поддържаше постоянен контакт с офисите си в Москва и Лондон. Няколко пъти се обади и на строителя на яхтата в Италия. Каза ѝ че го очакват шест месеца усилена работа, а през април ще летят за Сейнт Бартс на Карибите, където беше яхтата. След това планираше да се върнат с нея в Средиземно море, за да им бъде на разположение във Франция през май. Всичко беше добре организирано, а Владимир изглеждаше доста зает покрай всичките нови сделки. Когато си тръгнаха от Куршевел, Наташа отново се чувстваше сигурна с него. Владимир я беше уплашил в Париж. Въпросите му ѝ бяха напомнили колко много имаше за губене. Никога не би рискувала подобно нещо.

Когато се върна в Сен Пол дьо Ванс след успешната си изложба в Париж, Тео започна да работи върху нов портрет на Наташа, но този път различен. Беше много по-тъмен, помрачен от всичко, което му бе казала тя по време на обяда за живота си в Москва. В него присъстваше другата, болезнена страна на живота ѝ и лицето ѝ се разпознаваше по-трудно. Марк го видя на триножника и така и не разбра кого рисува. Тео не работеше често по него. Темата беше толкова емоционална, че не можеше да се задържи дълго върху портрета, без да се депресираща; освен това работеше едновременно и върху две други картини. Част от него протестираше и не искаше да я рисува отново, разумът му казваше да се освободи от нея, но друга част не искаше да го направи. Този път той се бореше с обсебването си и не се предаваше както преди. Знаеше, че не може — както заради нея, така и заради себе си.

Беше изминала седмица, откакто се върна, когато получи съобщение от Инес. Както и беше очаквал, пишеше, че не иска повече да се виждат. Смяташе, че животът му е твърде нестабилен, че е прекалено отдаден на работата си. Нямаха други планове за бъдещето, освен кариерата си като художник. Не се интересуваше от брак, а тя имаше нужда от някой по-улегнал мъж. Добавяше също, че независимо дали си го признавал, или не, тя била убедена, че е влюбен в Наташа. Всичко това било прекалено сложно за нея и смята, че връзката им е в задънена улица, затова предпочита да сложи край, преди да е станало още по-лошо. Тео съжаляваше, но не беше тъжен. Харесваше я, но не я

обичаше, и двамата го знаеха. Отговори ѝ, че съжالياва за решението ѝ, но я разбира. И в известен смисъл това беше облекчение за него. Той нямаше място за Инес в ума и сърцето си и тя го знаеше.

Не споделяше напълно мнението ѝ за чувствата му към Наташа. Беше заинтригуван и впечатлен от нея, но как би могъл да обича жена, която почти не познава? Искаше му се да прекара време с нея и да я опознае по-добре, но знаеше, че това е невъзможно. В моментите, когато оставаше сам със себе си, си признаваше, че никога не е бил влюбен. Беше имал увлечения, афери и някои диви забежки, беше излизал с няколко жени доста дълго време, дори бе живял с една повече от година, но никога не бе обичал страстно, нито страдеше, когато всичко приключваше. Питаше се дали не му липсва нещо. Единствената жена, която го бе грабнала до забрава, всъщност беше непозната. Спря да работи върху портрета за известно време, за да даде време на чувството да отmine. Сподели с майка си, когато тя го попита с кого излиза. Напоследък беше усетила, че Тео е самотен и се беше оказала права. След Инес той сякаш обърна гръб на жените.

— За какво си се замислил? — попита го тя по време на една късна неделна закуска. Габриел беше заминал в Париж за няколко седмици. Дъщеря му непрекъснато се оплакваше, че е изоставил галерията, и той смяташе да прекара известно време в столицата, докато се успокои.

— Не, нищо, просто рисувам — спокойно отвърна Тео. Работата му вървеше добре. Нищо не го разсейваше. Открай време му беше трудно да съчетава жените и работата и да бъде отдаден и на двете. И, разбира се, жените в живота му никога не харесваха това.

— Виждаш ли се с някое момиче?

Той поклати глава, но не изглеждаше никак притеснен.

— Не, известно време излизах с едно момиче от Кан. Тя мрази художниците, казва, че нямам стабилни планове за бъдещето, освен работата си, че не се интересувам от брак, което е истина, че не искам деца, което засега също е истина. А може и да е завинаги, още не съм решил. И ако трябва да съм честен, докато бяхме в Париж за откриването на изложбата, ѝ вързах тенекия заради друга жена. Просто напълно забравих, че и тя е там. Беше много грубо от моя страна. Тя си тръгна и после ми каза, че всичко е приключило. Не я виня. На нейно място и аз щях да направя същото. — Той се усмихна.

— Заради кого си й вързал тенекия? — с интерес попита майка му. Той се поколеба за момент преди да отговори, беше трудно за обяснение.

— Всъщност, нарисовах по памет портрет на любовницата на Станислас и включих картината в изложбата в Париж. Габриел беше направо полудял по платното, Паские също. Съвсем случайно тя се появи на откриването и много я хареса, затова на следващия ден й я занесох, след което обядвахме заедно. — Опита се да го каже небрежно, сякаш не беше нищо специално.

— И той ли беше там? — присви очи майка му.

— Не, Станислас не беше. Мисля, че беше заминал или нещо такова. Не го видях.

— Изненадана съм, че е обядвала с теб. Мъже като него обикновено държат жените си на много къса каишка.

— Не сме правили секс в ресторанта. Просто разговаряхме.

Мейлис продължи направо. Винаги го правеше.

— Влюбен ли си в нея? — попита тя и впи очи в него.

— Разбира се, че не. Тя изглежда щастлива там, където е. И както вече ми каза, не мога да си я позволя.

— Тео не искаше да задълбава в темата пред майка си. Тя го познаваше твърде добре. Щеше веднага да разбере, ако не й казва истината.

— Знай, че си играеш с огъня, ако си се влюбил в нея — отново го предупреди тя. — Недостижимите жени, както и мъже, са опасно нещо. Не можеш да ги спечелиш и ти разбиват сърцето. Ако причината не е само в парите, не можеш да се съревноваваш със Станислас, ако тя е щастлива там, където е. Стига да казва истината, естествено.

— Мисля, че е щастлива и изглежда напълно склонна да приеме ограниченията от положението си с него в замяна на онова, което получава като сигурност и закрила. Струва ми се, че е имала тъжен живот. Той я притежава.

— Така стават нещата. И в твой случай да желаеш жена, която не можеш да имаш, е много романтично, но е и агония, от която нямаш нужда — мъдро рече тя. — Трябва да забравиш за нея, Тео. Трябва ти истинска жена в живота, а не фантазия. Тя е красива, но ще унищожи живота ти, ако й позволиш.

— Или аз нейния. — А той не го желаше.

— Тя няма да ти позволи — увери го майка му. — При нея залогът е твърде голям. Ти нямаш какво да губиш освен разума и сърцето си. Бягай, докато още можеш. Не й позволявай да те обсеби.

Но тя вече го беше направила. И когато се върна в ателието си, Тео с усилие реши да не работи върху новия ѝ портрет. Трябваше да се освободи от нея. И знаеше, че майка му е права.

До края на пролетта Тео се посвети на онова, в което бе най-добър. Работеше върху няколко картини, оставаше в ателието колкото си поиска, без да бъде разсейван от жени. Повече не се чу с Инес, а и тя не му липсваше. Искаше да се съсредоточи върху работата си. Напълно спря да излиза с момичета за няколко месеца и не се чувстваше нещастен от това. Работата му доставяше удоволствие. Успяваше и да стои настрана от мрачния портрет на Наташа. Други картини занимаваха ума му.

През април майка му го помоли да я замести в ресторанта за три седмици следващия месец. Двамата с Габриел искаха да направят обиколка на Тоскана и както обикновено, той се съгласи с неохота — знаеше, че тя няма към кого да се обърне, а пътуването до Италия щеше да се отрази добре и на двамата. Помисли си, че ваканцията им е чудесна идея, макар че трите седмици в ресторанта за него нямаше да са особено забавни. През първия уикенд на май двамата заминаха въодушевени.

През първата седмица в ресторанта всичко вървеше гладко. Времето беше топло, градината се пълнеше всяка вечер. Сервитьорите си вършеха добре работата. В книгата за резервации нямаше свободно място, но те се справяха.

Втората седмица се оказа по-трудна, разпалиха се страсти, готвачът се разболя и отсъства един ден, а в четвъртък вечерта се появиха Владимир и Наташа. И макар че не би трябвало, Тео полудя, когато ги видя заедно. Усети как стомахът му се преобръща в мига, в който ги зърна. Знаеше, че това е лудост. Тя живееше с Владимир, беше живяла с него осем години. Тя бе негова любовница и твърдеше, че го обича, но когато ги видя заедно, на Тео му призля. Цялата вечер стоя далеч от тях и им прати оберкелнера. Накрая, когато си тръгнаха, трябваше да ги изпрати. Забеляза, че Наташа не иска да говори с него, така че побъбри няколко минути с Владимир, който го погледна многозначително и му отправи неизреченото предупреждение да стои

настрана. Изобщо не спомена за портрета, нито му благодари. После двамата отпрашиха с ферарито. Докато се отдалечаваха, Тео стоеше на тротоара, гледаше след тях и се чувстваше изоставен. Наташа явно не изпитваше онова, което той изпитваше, нямаше намерение да рискува с Владимир. Тео бе забелязал, че руснакът следи много внимателно и двамата за някакъв издайнически знак. Въпреки приятелския обяд през януари, Наташа бе хладна и дистанцирана с него, сякаш не се познаваха. Това беше ясно послание за него да стои настрана.

След края на работното време остави парите в сейфа, затвори ресторанта, прибра се у дома и изпи половин бутилка вино. Не можеше да спре да мисли за нея и се питаше защо Владимир е такъв късметлия. Той не я заслужаваше. Надяваше се да не се появят отново, докато е тук. Взе незавършения портрет и се загледа отново в него. Усещаше как обесията му се засилва, а не искаше това да се случва. Но тя сякаш имаше свой живот и той не можеше да я спре по друг начин, освен като се опита да забрави. Наташа беше като призрак, който се появява в живота му от време на време и после изчезва. Дали я виждаше, или не, бе недосегаема, принадлежеше на друг. И Тео знаеше, че само мисълта за нея го убива. Майка му беше права.

Още спеше, когато в седем сутринта телефонът зазвъня. Отвори очи, главата го болеше. Посегна към телефона, отпусна отново глава на възглавницата и затвори очи. Беше майка му. Плачеше. Тео седна в леглото, като се мъчеше да разбере какво му казва, говореше несвързано. Разбра само, че с Габриел е станало нещо и е в кома.

— Какво? — Връзката с Италия беше ужасна. — По-бавно, мамо. Не те разбирам. — Трябваше да вика, а тя още повече се разплака. — Катастрофирахте ли? Ти ранена ли си? — Обзе го паника.

— Не, той получи инфаркт.

Тео знаеше, че Габриел има проблеми със сърцето и му е правена ангиопластика, но това изглеждаше много сериозно.

— Не и докато е карал, надявам се. — Тревожеше се и за майка си, както и за Габриел. По думите ѝ положението беше лошо.

— Не, в хотела. Помисли си, че е лошо храносмилане, но не беше. От хотела извикаха бърза помощ. Сърцето му спря на два пъти по пътя до болницата. Бях с него. Използваха онези ужасни машини за електрошок и слава Богу, накараха го да тръгне отново. Господи, Тео,

той е в кома. — Тя продължи да хлипа преди да може да отговори на въпросите.

— Какво казват докторите? Има ли голям град наблизо?

— Във Флоренция сме. Докторите казват, че всичко зависи от следващите четирийсет и осем часа. Казаха, че може и да не оцелее. — Звучеше съсипана. Габриел беше нейна опора от тринайсет години.

— Докторите добри ли са?

— Така мисля. Искат да му направят още една ангиопластика, но не могат преди да се е стабилизирал.

— Обади ли се на Мари-Клод? Искаш ли аз да го направя?

— Обадох ѝ се снощи. Очаквам я всеки момент да пристигне.

— Искаш ли и аз да дойда? — предложи Тео, като му се искаше поне главата да не го боли така зверски.

— Не, не можеш да оставиш ресторанта. Някой трябва да е там.

— Ще се справят, ако се наложи — твърдо рече той. — Ако искаш, ще дойда. — Полетът от Ница до Флоренция бе съвсем кратък. Остана поразен при мисълта как животът може да се промени за миг. Само преди десет дни Габриел беше в отлично здраве и добро настроение, когато заминаха, а сега бе в кома. Урок за изненадите на живота.

— Нека видим как ще мине днес. А и Мари-Клод ще бъде тук. — Тео не беше сигурен каква утеха може да бъде тя за майка му. Двете отдавна не се погаждаха, той знаеше, че дъщерята на Габриел негодува, че той прекарва времето си с Мейлис и често се оплаква заради това.

— Обади ми се по-късно.

Тео стана и взе душ, ядосан на себе си, че се е разстроил, когато снощи видя Наташа. Тя беше любовница на един от най-богатите и силни хора на този свят и твърдеше, че е щастлива с него. Безполезно бе да страда по нея. А случилото се с Габриел беше предупреждение към всички. Майка му се отнасяше с него като с най-добър приятел през всичките години, откакто бяха заедно, може би без дори да осъзнава колко много го обичаше, а сега можеше да го изгуби. Той изпитваше към нея безкрайна обич и привързаност. Ако Габриел оцелееше, Тео щеше да има специален разговор с нея. И със себе си, заради Наташа. Наташа... Тя имаше живота, който искаше, с мъжа, който ѝ подходеше. В тази история нямаше място за него, освен може

би на някакъв воайор или влюбено момченце. Докато чакаше ново обаждане от майка си, Тео си обеща да престане да се занимава с портрета на Наташа. Трябваше да преодолее, а не да подхранва увлечението си. Марк му го беше казал още преди месеци.

Докато Тео пиеше кафе в кухнята, Мейлис разговаряше с докторите и новините не бяха обнадеждаващи. Габриел беше получил нов пристъп тази сутрин и изгледите да оцелее не бяха големи. Тя седеше сама в чакалнята и плачеше, когато Мари-Клод пристигна от Париж. Разказа ѝ какво е станало и Мари-Клод забърза по коридора, за да види баща си. Беше в интензивното, на командно дишане и близките му можеха да го виждат за няколко минути на всеки час. Мейлис бе казала, че му е съпруга. Мари-Клод се върна пребледняла като платно.

— Изглежда ужасно — каза тя и отново се разплака. Мейлис понечи да я утеши, но дъщерята на Габриел рязко се дръпна. — Не знам каква игра играеш! — гневно каза тя. — Само използваш баща ми. Никога не си го обичала.

Мейлис я погледна, ужасена от думите ѝ.

— Как можеш да кажеш такова нещо? От пет години сме заедно, бяхме близки години преди това. Разбира се, че го обичам.

— Така ли? Непрекъснато говориш само за мъжа си, все едно че беше някакъв светец вместо самовлюбен безумец, който докарваше до лудост хората, включително баща ми, които правеха всичко за него, а той ги обвиняваше, че са крадци. — Беше чувала за това от години и нямаше търпението на баща ѝ към артистичния темперамент, привързаността и чувството за хумор на Лоренцо. Габриел винаги смяташе за смешно, когато Лоренцо го наричаше мошеник. Но не и дъщеря му. — Моят баща е светец. И ако умре, на твоята съвест ще тежи, че така и не разбра дали наистина го обичаш. Знаеше само колко много обичаш Лоренцо. Дори ясно му даде да разбере, че никога няма да можеш да го обичаш толкова, колкото мъжа си, и той беше готов да го приеме. Бог знае защо. Той не заслужаваше това.

Думите ѝ накараха Мейлис да онемее, сякаш някой ѝ беше ударил шамар. Знаеше, че всичко казано от Мари-Клод е истина. До последната дума. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да слуша и да плаче. Мари-Клод излезе навън да се обади на съпруга си, а Мейлис звънна на Тео.

— Боже мой, да не би да е починал? — Тео изобщо не можеше да я разбере между хлипанията. Но не можеше да намери и друго обяснение за тях.

— Не, не. Заради Мари-Клод е.

Тя му предаде думите ѝ, а когато приключи, последва дълго мълчание. Тео не знаеше какво да ѝ каже. Вярно беше и тя го знаеше. Всички го знаеха. Габриел играеше ролята на втора цигулка след раздрознителния, сприхав покойник от тринайсет години. През пет от тях Мейлис беше негова любовница, но никога не пропускаше да спомене, че е обичала повече Лоренцо. Понякога Тео се чудеше как Габриел изобщо понасяше това положение. И не винеше Мари-Клод за отношението ѝ към майка му, особено сега. Тя дори веднъж не бе отишла в Париж да го види, винаги той идваше при нея. Мейлис не беше правила почти никакви усилия за връзката им. Тя съществуваше благодарение на Габриел и той бе безкрайно мил към нея.

— Какво да правя? Тя ме мрази. И е права. Бях ужасна с него. Как можех да говоря всички онези неща за Лоренцо и да казвам, че го обичам повече? — Мейлис изведнъж изпита чувство за вина и единственото, което искаше сега, бе Габриел да оцелее, за да може да му каже колко много го обича.

— Той знае, че го обичаш, майко. Решила си, че ще изневериш на паметта на татко, ако признаеш дори пред себе си колко обичаш Габриел. Мисля, че той го разбираше. Просто трябва да се надяваме, че ще се оправи. Това е най-важното.

— Така е... — изхлипа тя отново.

— Ще се оправи, не е толкова стар. — Наскоро беше навършил шейсет и осем, но отдавна имаше проблеми със сърцето. И няколко сърдечни пристъпа за кратко време не бяха шега работа.

Поговориха още няколко минути и затвориха. Мари-Клод се върна в чакалнята със зачервени очи.

— Съжалявам — тихо рече Мейлис. — Всичко, което каза, е вярно, не бях права. Винаги съм обичала Габриел. Просто не исках да бъда невярна на Лоренцо.

— Баща ми го знаеше — с неохота рече Мари-Клод. — Но въпреки това постъпката ти беше ужасна спрямо него. Той те обича, беше толкова самотен без теб в Париж, затова прекарваше цялото време в Сен Пол дьо Ванс. Аз и децата изобщо не го виждаме.

Можеше поне да си направиш труда да идваш в Париж от време на време.

Мейлис кимна, това също беше вярно.

— Обещавам, че за в бъдеще ще го правя — каза тя засрамена. Надяваше се да има тази възможност.

— Може и да не ти се наложи — изтърси Мари-Клод. Беше ядосана заради баща си, открай време не харесваше Мейлис и го ревнуваше от нея. И сега си го връщаше с пълна сила. Мейлис пък беше достатъчно честна да признае, че не е била права.

Два часа седяха мълчаливо в чакалнята с надежда за новини, а след това лекарят им обясни, че господин Феран не се подобрява. Подготвяше ги за най-лошото. Мейлис едва не припадна, а Мари-Клод излезе навън разплакана. По-късно им позволиха да го видят. Все още беше в кома, на командно дишане. Не беше получавал нови пристъпи, но сърцето му бе слабо. Беше включен към половин дузина монитори и екипът от интензивното постоянно го следеше.

Последва дълга нощ и за двете. Редуваха се да го виждат за по няколко минути, но той продължаваше да е в кома. Двете не бяха разговаряли след упреците на Мари-Клод сутринта. Оттогава Мейлис беше потънала в мисли и изпълнена с вина, спомняше си всеки път, когато го бе наранявала, а Мари-Клод нямаше представа за чувствата, които беше отрицала с думите си. Мейлис изглеждаше съсипана на сутринта, когато един от лекарите дойде да ги види и ги попита дали искат да му бъде дадено последно причастие. Двете жени се разплакаха. Този път Мари-Клод позволи на Мейлис да я прегърне и задържи в обятията си.

Не смееха да се върнат в хотела от страх, че докато ги няма, може да се случи най-лошото или да дойде на себе си, а те няма да са до него. Сестрите им бяха донесли възглавници и одеяла за през нощта, в коридора имаше баня, която можеха да използват. Мейлис отиде да вземе нещо за ядене от кафенето, но и двете не докоснаха храната. Пиеха кафе и чакаха. По обед, когато беше ред на Мейлис да влезе при него, сестрата видя нещо на един от мониторите и се втурна да извика доктор. Мейлис беше сигурна, че това е краят. Когато лекарят дойде, на съседния монитор се включи аларма.

— Какво става? — попита ужасена Мейлис.

— Събужда се — прошепна сестрата.

В същия момент Габриел отвори очи, погледна объркано, после отново ги затвори и се унесе. Беше дошъл в съзнание, поне за няколко минути. Появи се друг лекар, който искаше да обсъдят дали да изключат командното дишане. Накрая решиха все пак да изчакат.

Габриел се събуди няколко пъти следобеда, веднъж докато дъщеря му беше при него, а другия път Мейлис. В осем вечерта го изключиха от командното дишане, за да видят как ще се справи сам. Гласът му беше дрезгав, когато се обърна към Мейлис.

— ... млад да умирам... — каза той и ѝ намигна, след което прошепна: — Обичам те.

— И аз те обичам — каза тя с цялото си сърце, докато държеше ръката му. — Не говори, почивай си.

— Аз почивах, но ти изглеждаш уморена — загрижено рече той.

— Добре съм.

Беше преживяла истински ужас и състоянието му все още не беше стабилно — лекарите обясниха, че може да получи нов пристъп. Искаха да му направят ангиопластика колкото се може по-бързо, но трябваше да се стабилизира. След това и двете жени влязоха заедно при него. Бяха се помирили, за първи път от години. Вечерта Мейлис каза на Мари-Клод да се прибере в хотела, тя искаше да остане с Габриел. Мари-Клод призна, че ще е благодарна за малко нормален сън и си тръгна, а Мейлис остана в чакалнята. По някакъв странен начин избухването на Мари-Клод бе освободило напрежението между двете, трупано с години.

На сутринта Габриел се чувстваше много по-добре. Беше възвърнал цвета на лицето си, кръвното му беше нормално и реагираше добре на медикаментите, които му даваха. Тео беше окуражен от новините и дори разговаря по телефона с Габриел, който звучеше доста добре.

— Вдигат много шум за нищо — каза той на Тео. — Знаеш ги италианците. — Но Мейлис му беше казала, че лекарите са спасили живота му. В това нямаше съмнение. Вечерта тя отиде в хотела и двете с Мари-Клод поделиха една стая, тъй като всички други бяха заети.

— Съжалявам, че ти бях толкова ядосана. Просто знам колко силно те обича баща ми и никога не съм предполагала, че и ти го обичаш така. Сега разбирам. Трябва да му го казваш от време на време — каза тя по-меко.

И Мейлис му го каза и се извини за начина, по който се беше отнасяла към него, а той великодушно ѝ прости. Тя обеща да отиде в Париж с него, когато се почувства по-добре. Увери го, че нещата за бъдеще ще се променят. Изпитваше безкрайна благодарност, че е жив.

Успяха да направят ангиопластиката седмица по-късно и да отпушат артерията. Следващият спор беше къде ще се възстановява. Мари-Клод искаше да се приберат у дома в Париж, а Мейлис настояваше да се грижи лично за него в Сен Пол дьо Ванс. Накрая Габриел взе решението. Каза, че иска да се върне с Мейлис и да остане при нея, като обеща на дъщеря си, че щом се почувства по-добре, ще иде в Париж и ще прекара няколко седмици там. Мейлис обеща да отиде с него. Но преди това докторите настояха Габриел да остане в хотела във Флоренция най-малко още седмица, за да е наблизо, ако се появи нов проблем; не му позволиха да лети засега, нито да пътува до Сен Пол дьо Ванс.

Габриел мърмореше и настояваше да се прибере, но двете жени го убедиха да не бърза; Мейлис му напомни, че има и по-лоши неща от това да прекараш една седмица в петзвезден хотел във Флоренция. Тя успя да вземе голям апартамент на последния етаж с невероятна гледка и когато го изписаха от болницата, Габриел вече се чувстваше добре, ходеше сам и остана очарован от хотела. Тримата вечеряха заедно в апартамента и на следващия ден Мари-Клод си тръгна, след като прегърна топло Мейлис. Габриел повдигна учудено вежди.

— Никога не съм предполагал, че ще видя този ден — каза той. Дъщеря му от години не криеше отношението си към Мейлис.

— Изяснихме се, докато ти спеше — отвърна тя без повече обяснения. Мари-Клод вече знаеше, че Мейлис наистина обича баща ѝ, вероятно още повече след преживяното. Разминаването със смъртта отвори очите на всички.

Междувременно Тео въртеше ресторанта вече три седмици и не стъпваше в ателието си. Следеше сметките, ръководеше персонала, съгласуваше менютата с готвача, обаждаше се на цветаря и почти всеки час получаваше новини от Флоренция. Майка му и Габриел щяха да останат там една седмица.

Месец май почти беше изтекъл и Тео вече ясно си представяше как ще остане в ресторанта още един месец. Не беше щастлив от това, но нямаше какво да направи.

Не искаше да се оплаква. Вниманието на майка му беше насочено изцяло към Габриел, а и самата тя бе преживяла много.

Изстена, когато видя името на Владимир в книгата — беше резервирал парти за петима вечерта. Това беше последното, което му трябваше в момента, но Тео се чувстваше готов да се изправи пред Наташа и бе твърдо решен този път да не се поддаде. Тя принадлежеше на Владимир и Тео бе сигурен, че най-сетне се е примирил с това. Нямаше друг избор, а и в момента имаше достатъчно неща на главата си, за да мисли за това. Реалният живот имаше предимство пред фантазиите. И след като вече знаеше какви са чувствата ѝ към Владимир, от неговите нямаше смисъл.

В девет вечерта Владимир се появи с група мъже. Пристигнаха с ван, навън останаха четирима бодигардове. Докато го посрещаше, Тео разбра, че Наташа не е с него, и изпита истинско облекчение. Четиримата с Владимир бяха руснаци, приличаха на бизнесмени. Тео знаеше, че мъже като тях сега държат властта в страната си. Напълно възможно беше тази вечер в ресторанта му да са петимата най-богати руснаци.

Владимир го погледна многозначително, докато влизаха. Тео изпрати най-добрите сервитьори на тяхната маса и им поднесе питиета от заведението. Компанията избра единодушно водката и пиха здраво цяла вечер. Владимир поръча и няколко бутилки вино, всяка по две хиляди долара, което беше изпито като вода. В края на вечерята всички запалиха пури — „Партагас“, както забеляза Тео, и поръча да им занесат бренди. Когато си тръгнаха, Владимир изглеждаше доволен. „Лоренцо“ се беше превърнал в любимия му ресторант. Той спря и каза нещо на останалите, след което ги поведе вътре да разгледат картините. На излизане всички изглеждаха впечатлени. Владимир не беше виждал тези картини — майка му беше сменила неотдавна някои от тях и бе окачила любимите си от своята частна колекция. Докато другите отиваха към вана, Владимир спря и се обърна към Тео. Погледите им се срещнаха отново. В очите на руснака имаше послание, което Тео се престори, че не разбира — нещо като предупреждение.

— Колко струва картината с жената и малкото момче? — високомерно попита Владимир. Вече беше купил една картина на Лоренцо и беше сигурен, че може да купи още. Творбата беше част от

поредица, в която баща му беше рисувал Мейлис и него като малък. Картината беше чудесна и една от любимите на майка му.

— Няма цена, господине — учтиво отвърна той. — Картината е част от личната колекция на госпожа Лука и е много важна за нея. *Наистина* не се продава.

Но Владимир вече беше успял веднъж да получи онова, което искаше, и беше сигурен, че ще успее отново — на подходящата цена.

— Знаем, че се продава — заговорнически каза той. — Единственият въпрос е цената.

Този път не използваше посредник, знаеше кой е Тео.

— Боя се, че този път не е. Тя няма да продаде картината, нито която и да е друга от серията. — Останалите картини от поредицата бяха в ателието, но имаше и поне половин дузина други по стените. — Картината има сантиментална стойност за нея.

— Ще я продаде — каза той и изгледа твърдо Тео, като държеше пурата си едва ли не в лицето му.

Тео продължи да се държи учтиво, макар че в тона на Владимир се долавяше нещо заплашително.

— Наистина не е за продан — натърти той. — И не мисля, че тя ще е готова да продаде друга картина толкова скоро след последната.

— Обадете ми се утре с цената! — каза Владимир и очите му проблеснаха.

— Няма цена! — отвърна Тео, като произнасяше ясно и категорично думите.

Очите на Владимир блеснаха отново, като на разярен лъв, готов за скок, и за миг Тео се зачуди дали руснакът няма да го удари. Дали беше поглеждал и Наташа по същия начин? Изведнъж Тео се беше превърнал в препятствие между Владимир и онова, което той искаше, и нищо нямаше да го спре. Тео отстъпи крачка назад, за да се защити, а Владимир изръмжа гневно и тръгна ядосан към очакващия го ван. Бодигардовете скочиха вътре след него и потеглиха. Владимир далеч не беше учтив както обикновено, след като не стана онова, което беше намислил. След водката, виното и брендито истинският му нрав беше излязъл на показ. Алкохолът можеше да обясни гнева му заради картината, но в очите му имаше и нещо друго — ярост към Тео, че е застанал на пътя му и е отказал да отстъпи. Погледът му беше

убийствен, а Тео не искаше да го среща при каквито и да е обстоятелства. Владимир беше враг, който никой не би искал.

Тео продължи да мисли за това, когато гасеше осветлението, заключваше, включваше алармата и караше към дома си. Изпитваше облекчение, че не беше срещнал Наташа тази вечер. Мислеше, че е готов, но не бързаше да постави на изпитание безразличието си към нея. Съжаляваше, че Владимир беше избрал да дойде в ресторанта с хората си. Групата представляваше неприятна гледка, а Владимир показва истинската си същност. Те бяха гадни типове и Тео се надяваше скоро да не ги види отново. Докато влизаше в къщата си каза, че единственото важно е, че Габриел е добре и скоро ще се приберат у дома. Всичко друго бяха обичайните неприятности около ресторанта и разправиите с арогантни клиенти. Този път господин Станислас не беше получил онова, което искаше. Тео се усмихна. Сякаш му отмъщаваше, защото имаше жената, която Тео желаше. Картината не се продаваше.

10

На сутринта малко след седем телефонът иззвъня и Тео отвори очи. Денят беше ярък и слънчев. Беше се надявал да спи до късно, но се занимаваше с ресторанта вече близо месец и персоналът му се обаждаше и за най-малкото нещо. Така и не можеше да разбере как майка му се справяше с всичко, без да полудее. Все едно ръководеше училище за деца с лошо поведение, които се карат за всичко, не се погаждат и не могат сами да вземат решения. Взе телефона и видя, че обаждането не е от Флоренция, а от ресторанта. Не беше доволен, че го будят толкова рано. Беше си тръгнал от ресторанта почти в два след полунощ, след разговора с Владимир. Кухненският персонал още се мотаеше с почистването. Беше обещал на майка си, че ще си тръгва последен и го правеше винаги. Спазваше обещаното. Тя искаше той лично да настройва алармата.

Търсеше го един от помощник-готвачите. Човекът беше отишъл на рибния пазар в шест сутринта и бе чистил риба половин час, докато изчака по-подходящо време да му се обади. Звучеше нервно, докато Тео се мъчеше да се събуди.

— Какво има? — Обикновено ставаше дума за някаква глупост — например видели, че два стола са счупени и се чудели какво да направят, или че миялна машина се е повредила.

— Фатима казва, че има проблем — предпазливо каза помощник-готвачът.

— Какъв проблем? — намръщи се Тео. Единственото, което го тревожеше сериозно, бяха течовете в старата къща, които можеха да повредят картините. Те бяха застраховани солидно, но повредена картина не можеше да се подмени.

— Казва, че трябва да дойдете.

— Защо? Какво се е случило? — Чистачката Фатима беше португалка и почти не говореше френски; помагаха ѝ двамата ѝ синове. — Не можете ли поне да ми кажете какво не е наред?

Помощник-готвачът едва не се заплака.

— Дванайсет картини не са на стените — задавено каза той. — Фатима пита дали вие сте ги свалили.

— Не, не съм. И какво означава „не са на стените“? Да не би да са паднали? Повредени ли са? — Звучеше му странно, тъй като бяха здраво закрепени. Тео отметна завивката и спусна крака на пода. Ясно беше, че трябваше да отиде. И думите на готвача бяха абсолютно безсмислени.

— Не са повредени. Няма ги. Някой ги е свалил. Алармата беше изключена, когато дойдох. Видя ми се странно и си помислих, че може да сте забравили да я нагласите снощи, но никога досега не сте го правили. — И Тео знаеше, че не беше забравил. Беше много педантичен с алармата и помнеше, че я е включил. — Няма ги. Изчезнали са. Някой ги е взел. Стори ми се, че на ключалката ѝ има нещо, но вътре всичко е наред. Само дванайсетте картини ги няма.

— Господи... — Тео се почувства замаян, докато ставаше. Никога досега не беше се случвало подобно нещо. — Обадете се в полицията. Идвам до десет минути.

Нямаше смисъл да пита кои картини са изчезнали. Не беше възможно. Как можеше някой да ги задигне? Разполагаха с най-модерната алармена инсталация, лазерни лъчи, камери, наблюдение и пряка връзка с полицията. В къщата имаше картини за почти триста милиона долара и защитата беше непробиваема, или поне така им бяха казали.

Навлече джинси и тениска, обу сандали, изми зъбите си и изтича навън с телефона и ключовете за колата. Забрави портфейла си на масата в кухнята. По пътя спря пред къщата, в която живееше майка му — старото ателие на баща му, където се намираше основната ѝ колекция. Там всичко беше наред, алармата бе включена и нищо не бе докоснато.

Скочи обратно в колата и се понесе към ресторанта. Влезе тичешком и се закова на място, загледан в голите стени. Те не бяха повредени. Болтовете не бяха насилени, а отстранени професионално. Тео си помисли дали да не предупреди всички да не пипат нищо, може би полицията щеше да открие отпечатъци. Едно обаче беше ясно. Ударът беше дело на опитни крадци, които знаеха какво правят. Всички картини, изложени от майка му, включително и онази, която

Владимир се беше опитал да купи, бяха изчезнали. Но това не беше работа на случайни хора, а на истински професионалисти.

Докато чакаше пристигането на полицията, отиде в офиса да прегледа записите от камерите, но нищо не се виждаше. Крадците бяха успели да обезвредят камерите и нямаше запис на обира. Три ленти бяха празни. Камерите бяха престанали да работят един час след като си беше тръгнал и не бяха се задействали близо два часа. Явно им е трябвало толкова време, за да свалят картините. Беше в шок, когато двамата инспектори влязоха в офиса да говорят с него, след като огледаха наоколо. Още не се беше обадил на майка си и не знаеше какво да й каже, нито как. Искаше да научи повече информация от полицията, преди да й звъне. Може би полицията имаше някаква представа кой би могъл да е извършил обира.

Инспекторите бяха от специализиран отряд от Ница. Работеха по цялото крайбрежие по местата, където се извършваха най-често обири на бижута, произведения на изкуството и големи суми пари, а понякога се вземаха и заложници. Единият от тях бе по-възрастен, с посивяла коса, а другият приближаваше четирийсетте. И двамата изглеждаха опитни полицаи. Попитаха за приблизителната цена на откраднатите картини и дали са от различни автори.

— Не, само от един. Картините са на баща ми, Лоренцо Лука. Всички са част от частната колекция на майка ми и цената на дванайсетте изчезнали картини е около сто милиона долара. — Инспекторите не изглеждаха изненадани. Явно бяха свикнали с подобни обири от големите вили по крайбрежието при Кап Фера, Антиб, Кан и другите по-богати селища. Сен Тропе беше в друг окръг, а Монако имаше своя полиция. — Имало ли е други големи обири напоследък? Възможно ли е да е дело на банда, която ви е известна? — Много от наистина опасните професионалисти бяха източноевропейци и полицията знаеше всичко за тях. Инспекторите отговориха, че никоя от бандите не е действала през последните няколко месеца. Това беше първият голям обир от доста време насам.

Районът беше отцепен, опънаха полицейски ленти. Половин час по-късно пристигнаха техници и специалисти, които да снемат отпечатъци и да огледат алармената система и камерите. Тео прати един от помощник-готвачите да се обади на всички, които бяха

направили резервации за вечерта и да ги отмени с обяснението, че е станал инцидент и ресторантът е затворен.

Едва по обед двамата инспектори можеха да кажат нещо на Тео. Нямахте отпечатъци. Алармата била изключена електронно, вероятно от разстояние, заедно с камерите. Всички електронни устройства били извадени от строя по време на обира и пуснати след това.

— Единствената добра новина е — каза по-възрастният инспектор, — че тези хора са знаели какво правят и не са искали да повредят или унищожат картините. Ще се свържем с информаторите си. Може би ще се опитат да продадат картините на черния пазар, а може и да ви предложат да си ги върнете на по-висока цена.

— Или просто да ги приберат — каза Тео, идваше му да се разплаче. Имаше пазар за крадени произведения на изкуството, които се продаваха на безскрупулни колекционери, готови да се сдобият с някоя творба на всяка цена със съзнанието, че никога няма да могат да я покажат. За тях важна беше тръпката, че я притежават, а работите на баща му се предлагаха толкова рядко на пазара, че представляваха интерес за подобни купувачи. Някои хора биха дали всичко за картините, дори да ги пазят завинаги в тайна. Така бяха изчезнали картини, откраднати от нацистите, които повече не се появиха.

— Ще включим и Интерпол в разследването. Обадох се и на отряда в Париж. Искам някой от тях да дойде. Мога да ви уверя, че ще направим всичко по силите си да открием картините. Времето е от голямо значение, ще трябва да действаме бързо, преди да бъдат изнесени от страната в Русия, Южна Америка или Азия. Докато са в Европа, имаме повече шансове да ги проследим. Ще ни трябват снимки на творбите, които да пуснем в интернет. — Това беше един от най-големите обира напоследък. Последният от подобен порядък беше от преди две години. Крадяха се повече бижута, тъй като беше по-лесно да се извадят само скъпоценните камъни. Картините се продаваха и пренасяха по-трудно, а и лесно се идентифицираха. — Ще работим по случая, уверявам ви. Трябва да сложите охрана на къщата.

Тео поиска да поставят охрана и на къщата на майка му.

Трябваше да се обади на застрахователната компания и на майка си. Инспекторът му даде документите за застрахователната компания и продължиха да оглеждат къщата, а Тео отиде в офиса да се обади на майка си — ужасяваше се от мисълта, но нямаше как да избегне

разговора. Канеше се да набере номера, когато си помисли за нещо. За Владимир снощи. Върна се и намери инспектора, който потвърди, че някой е бърникал ключалката на задната врата. Правеха проверки на всички служители. Още не бяха изключили вероятността обирът да е вътрешна работа, някой служител да е продал информацията за охранителната система на крадците. Фатима плачеше, докато разпитваха синовете ѝ. Беше ужасена от мисълта, че някой би си помислил, че те са извършили престъпление, а един полицай се опитваше да ѝ обясни, че ще бъдат разследвани всички, не само синовете ѝ.

— Може и да ви се стори лудост — каза Тео на по-възрастния инспектор, — но снощи тук беше Владимир Станислас с четирима руснаци. Искаше да купи една от картините и аз му казах, че не се продава. Миналата година купи на много висока цена от майка ми картина, която също не се продаваше, но после тя прие предложението му. Бях сигурен, че не би продала тази, от която се интересуваше снощи. Той побесня. Просто исках да знаете, може да има някаква връзка. Няма да е зле да поговорите с него. Яхтата му обикновено е на котва срещу Антиб. Вероятно сега е там. И е възможно някой като него да бъде склонен да купи картина, която не се продава по нормалния начин.

Инспекторът се усмихна.

— Мисля, че Станислас може да плати всякаква цена, за да се сдобие законно с всичко, което поиска.

— Но не и ако не се продава — настоя Тео. — Майка ми не би продала тези картини. Онази, която искаше снощи, е сред дванайсетте откраднати.

— Според мен можем да приемем, че става дума за съвпадение — снизходително рече инспекторът. За него Владимир Станислас можеше и да изглежда като груб клиент, но не беше крадец на картини.

— А според мен не бива да предполагаме нищо — заинати се Тео.

— Ще го имаме предвид — каза инспекторът и се върна при останалите, които продължаваха работата си. Преобръщаха цялата къща и преглеждаха всичко за отпечатыци, но все още не бяха открили нищо.

Тео се обади на застрахователите и те обещаха до вечерта да изпратят свои инспектори, включително представители от „Лойдс“, където картините бяха презастраховани. След това се обади на майка си във Флоренция. Когато вдигна, тя каза, че обядват на балкона на апартамента и че Габриел се чувства много по-добре.

— Майко, имам ужасна новина. — Реши да говори направо и да не я държи в напрежение. — През нощта са ни обрала, обезвредили са охранителната система.

— Боже мой. — Звучеше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. — Какво са откраднали? — Картините ѝ бяха като деца и все едно ѝ казваше, че някой ги е отвлякъл. Тео ѝ разказа всичко, което беше научил от полицията, добави, че ще дойдат още инспектори от Париж и от застрахователната компания и че разследващите очевидно си разбират от работата. Не ѝ спомена за Владимир, защото беше само предположение и инспекторите не го приемаха сериозно. Майка му беше съкрушена и предаваше на Габриел всичко, което Тео ѝ казваше. После Габриел взе телефона. Звучеше много по-спокоен от Мейлис и се опита да успокои и Тео.

— През цялата си кариера знам само за една открадната картина, която не беше открита. Инспекторите, които се занимават с тези кражби, са много добри специалисти. А творбите на баща ти са толкова характерни и известни, че няма как да не ги намерят. Може да отнеме време, но ще ги открият.

Тео изпита известно облекчение от думите му и беше добре, че и майка му ги е чула.

— Ще ви държа в течение — обеща той. — Много съжалявам, че трябваше да ви натоварвам с тази новина.

— А аз съжалявам, че трябва да се занимаваш с всичко това — съчувствено отвърна Габриел. — Ще бъдеш много зает идните дни. Може би ще е по-добре да затвориш ресторанта за известно време — каза той и Тео чу как майка му казва същото.

— Отмених всички резервации за довечера. Просто не знам какво ще се случи, но може би си прав. Предполагам, че ще дойдат и репортери — каза Тео.

Един час по-късно те наистина пристигнаха с камери и камиони. Опитаха се да интервюират Тео, който заяви, че засега няма какво да им каже, освен че това е шокиращо и смазващо събитие. От „Ла

Коломб д'Ор“ също се обадиха и казаха, че съжаляват за случилото се. Ударът беше направен в непосредствена близост и същото можеше да се случи и с тях, а картините им бяха също толкова ценни. По-късно по новините съобщиха, че обирът е най-голямото престъпление, извършвано в историята на Сен Пол дьо Ванс. Вечерта се обади Инес и остави съобщение на гласовата му поща, в което казваше колко много съжалява. Тео беше прекалено зает, за да говори с нея, когато по-късно тя го потърси. Остана с хората от застрахователната компания в ресторанта до след полунощ, а на следващия ден полицията дойде отново заедно с екипа от Париж, който им бе пратен на помощ.

Тео имаше чувството, че животът му е попаднал в ръцете на извънземни. Цяла седмица се занимаваше единствено с кражбата, а майка му звънеше непрекъснато и го разпитваше. Затвори ресторанта и отмених резервациите, но трябваше да измислят какво ще правят след това. На петия ден главният инспектор на отдела го представи на двама нови полицейски служители от местния отряд, които се бяха включили в разследването. Те бяха по-млади от другите и изглеждаха по-агресивни. Поискаха отново да разпитат неколцина от служителите и претърсиха отново за евентуални следи. Атена Марсо изглеждаше изключително умна, беше горе-долу на възрастта на Тео. Партньорът ѝ Стив Таверние беше малко по-млад. Двамата зададоха безброй въпроси на Тео, казаха, че отново ще разговарят. Той знаеше, че наблюдават и него, за да се уверят, че не става въпрос за някаква застрахователна измама. Тео сподели с тях тревогите си за Владимир. Стив не изглеждаше впечатлен, но Атена се заинтригува.

Двамата поговориха за това, когато отидоха за кафе и за необходимите им материали за разследването. С цялото им оборудване ресторантът и къщата бяха заприличали на лаборатория и магазин за електроника.

— Това е лудост — каза ѝ Стив. — Човекът е разстроен. Може да обвини кого ли не — каза той за Тео.

— Ставали са и по-луди неща. Преди няколко години работих по един случай в Кап Фера. Един беше откраднал картини за десет милиона и убил кучето на съседа си, защото спял с жена му. Някои хора са направо побъркани.

— Може Лука сам да го е направил. Това също се случва. Заради застраховката. А сто милиона са доста добри пари — цинично каза

Стив.

— Не мисля — сериозно отвърна тя. — Няма никакви основания за подобно предположение.

— Майтапиш ли се? Сто милиона застраховка? Той би трябвало да е основният ни заподозрян.

— Няма нужда от сто милиона. Картините на баща му струват много повече, а и има предостатъчно пари в банката. Проверихме. Само изглежда така, като скитник. Има вид, сякаш не се е поглеждал в огледалото цяла седмица, но не е нашият човек.

— Просто си падаш по него — подразни я Стив.

— Така е. — Тя му се ухили. — Ако си срещи косата и се облече по-нормално, ще изглежда страхотно. Чудно ми е какъв ли е, когато не тича като побъркан нагоре-надолу. Искаш ли да видим онази яхта? Какво пък, да поговорим със Станислас. Може и да излезе нещо. — Тя се усмихна палаво, а партньорът ѝ се разсмя и поклати глава.

— Трябва ни разрешение, а и главният инспектор ще поиска да отиде лично, не би изпратил нас.

— Може и да ни се довери. Ще го попитаме. Кой знае? Може пък Лука да е прав. Той мисли, че Станислас има пръст в тази работа. Сигурна съм, че не е светец. Типове с подобни пари никога не са...

— Според мен Лука е побъркан. Станислас може да купи цялата колекция, ако поиска.

— Не и ако откажат да му я продадат. Не видя ли всички онези надписи „Не се продава“? Кой знае? Отказът може да го е вбесил, както казва Лука. Някои от тези руснаци са трудни клиенти и имат гадни приятели.

— Не и Станислас. По дяволите, той е може би най-богатият човек на света.

— В такъв случай бих искала да се видя с него. Може пък да е страхотен — отново го подразни тя. — Не си ли падаш по яхти?

— Не, пипвам морска болест.

— На неговата няма такава опасност, по-голяма е от хотел. Да го направим.

Стив Таверние завъртя очи, но беше свикнал с нея. Работеха заедно от три години и знаеше, че Атена Марсо проследяваше всяка следа до края. Тя беше неуморна, умна и често се оказваше права. Дватама имаха изумителен брой успешни случаи, затова ги повикаха и

тук. Имаха по-малко опит и повече жар, за Атина нищо не беше прекалено дребно, за да се подмине, а броят на арестите ѝ беше зашеметяващ. Стив обичаше да работят заедно. Така и той изпъкваше, когато тя разрешаваше някой случай. Беше готов да направи едва ли не всичко за нея. Според него инстинктите ѝ бяха безпогрешни. Засега тя нямаше някакво предчувствие за този случай, но беше готова да провери всичко. И посещението на яхтата на Станислас ѝ изглеждаше добра идея — ако не друго, то просто заради изживяването. Същия следобед Атина поиска разрешение от главния инспектор — не за обиск на яхтата, а само за среща с Владимир. Той сви рамене и ѝ каза, че е побъркана, но се съгласи. Не пропусна да добави, че самият той би искал да види яхтата, но нямал време. Занимавал се със сериозните следи и не му било до яхти.

— Само не му разрошвайте перушината и не го обвинявайте. Не искам утре да заваря оплакване на бюрото си — предупреди ги главният инспектор.

— Няма, обещаваме — каза тя. Но партньорът ѝ знаеше, че обещанията ѝ не струват и пукната пара. Атина винаги правеше каквото си поиска, после се правеше на невинна пред началниците и в повечето случаи ѝ се разминаваше. Тя реши да не си уговаря среща предварително и просто да се появи на яхтата. Успя да се добере до един полицейски катер с млад полицаи зад кормилото и два часа покъсно пътуваха към „Принцеса Марина“, която бе хвърлила котва срещу хотел „Дю Кап“.

— Ами ако изобщо откажат да ни пуснат на яхтата? — нервно попита Стив.

Атина нямаше подобни грижи, очакваше посещението там с нетърпение.

— Няма проблем. Застрелваме ги. Внимавай, той ще ни очарова до смърт. Ще ни приеме — каза уверено тя. — Ще иска да останем с добри впечатления, да докаже, че всичко е изрядно около него.

Спряха при товарния док на кърмата. Атина размаха значката си към моряците, пусна им една широка усмивка и слезе от полицейския катер боса. Държеше обувките си с високи токчета в ръка и показа страхотните си крака, когато вдигна полата, за да скочи на борда. Обясни, че са дошли да се срещнат с господин Станислас, защото се нуждаят от помощта му в разследване на кражба на картини. Беше

сигурна, че той знае за коя точно кражба става въпрос — във всички новини се говореше за обира. Стив я остави тя да говори, както правеше винаги. Атена беше младо, сексапилно момиче и приличаше на всичко друго, но не и на полицай. Моряците ѝ се усмихваха, а един от тях се качи горе, за да предаде на шефа си.

Секунди по-късно се върна и каза, че Владимир ще ги приеме. Атена изгледа многозначително Стив и последва човека от екипажа в асансьора. Слязоха на петия етаж, до открит бар, където Владимир и Наташа пиеха шампанско. Стив и Атена излязоха на палубата, представиха се и му благодариха, че ги е приел. Владимир кимна на Наташа и тя стана. Стив се загледа с възхищение в нея. Беше в розов бански, който показваше сексапилното ѝ тяло. Атена съсредоточи вниманието си върху Владимир, докато една стюардеса им предлагаше шампанско. Наташа мълчаливо слезе по стълбите на долната палуба, което се стори интересно на Атена, а Стив беше разочарован. Атена погледна часовника си, преди да отпие глътка шампанско.

— Когато си тръгнем, работното ни време ще е приключило, така че да, благодаря. — Тя се усмихна на стюардесата, после и на Владимир. Стив също прие чаша. Атена се зае да омайва Владимир и той се чувстваше добре в нейната компания. Накрая стигна до кражбата на картините — направи го така, сякаш ѝ беше досадно да повдига въпроса, но се налага едва ли не формално да си свърши работата. Ясно даде да се разбере, че са дошли тук само заради тръпката да се срещнат с него и да разгледат яхтата. Владимир остана доволен, но не беше глупак — и двамата играеха игра, в която ги биваше.

— Обирът е истинска трагедия. Миналата година купих една творба на Лука. Чудесно произведение. По време на вечерята видях още една, която ми хареса. — Той знаеше, че са дошли именно затова. — Със семейство Лука е невъзможно да се работи. Успели са буквално да замразят пазара на творбите му. — Каза го едва ли не с презрение.

— Защо? — невинно попита тя.

— За да надуют цените. Един ден ще започнат да продават. Сега установяват максималната цена. Кражбата няма да им навреди, а само ще направи творбите още по-желани. Възможно е да е хитър ход от тяхна страна. Хората на изкуството са способни на някои доста

странни и отчаяни постъпки. Не е зле да разследвате всичко. Резултатите могат и да ви изненадат.

— Значи мислите, че картините не са били откраднати?

— Трудно е да се каже. Не знам. Знам само, че в онези среди има доста странни истории и типове с още по-странни идеи и заплетени мотиви.

— Може и да сте прав.

После Атена го попита за яхтата и остана очарована от обясненията му и от новината, че строи нова, още по-голяма. Побъбриха по общи теми близо час, след което Атена остави чашата си и стана.

— Съжалявам, че се задържахме толкова дълго. На гостоприемството ви трудно може да се устои. — Тя му се усмихна и докато се обръщаше към Стив видя, че Владимир оглежда фигурата ѝ.

— Винаги сте добре дошли — топло рече той и сложи ръка на рамото ѝ. — Надявам се да намерите картините. Сигурен съм, че ще успеете. Произведенията на изкуството никога не остават изгубени дълго време. Няколко картини да, но не много. И би било жалко да се изгубят толкова работи на Лука, макар че това само прави моята картина още по-ценна.

Той се разсмя, Атена му благодари отново и член на екипажа ги ескортира обратно до асансьора и катера, който ги чакаше. Атена показа отново краката си на моряците, когато се прехвърляха в полицейската лодка. Владимир им махна с ръка от горната палуба. Атена също му махна с широка усмивка. Видяха как Наташа се появява отново до него на парапета, след което двамата се обърнаха и се скриха.

— По дяволите, видя ли онова момиче? — каза Стив. — Такава красавица? Каква е според теб? Нает талант, или приятелката му?

— Нещо повече, умнико. Вероятно любовница. Много специална порода. Красива птичка с подрязани крила. Видя ли как ѝ даде знак да се махне? Тя е на много къса каишка и прави всичко, което ѝ каже. На този свят няма достатъчно пари, които да ме накарат да заема мястото ѝ.

— Е, изгубихме си времето — каза Стив и се облегна назад. — Поне яхтата беше страхотна.

— Не сме го изгубили... — замислено рече Алена. Широката ѝ усмивка беше изчезнала. Шампанското не беше забавило мисълта ѝ, а и тя беше изпила само няколко глътки.

— Я стига, не ми казвай, че го подозираш. — Стив се изсмя. — Ако мислиш така, значи си се побъркала. За какво му е да го прави? Той може да купи каквото си поиска. Защо му е да рискува и да краде картини?

— Защото типове като него никога не ги хващат. Някой друг върши мръсната работа вместо тях. И не казвам, че той го е направил. Тепърва ще се види дали е замесен. Добър играч е.

— Ти също. За момент си помислих, че го сваляш.

— И той си го помисли. — Тя си спомни как Владимир сложи ръка на рамото ѝ, когато си тръгнаха. — Но няма да му се отвори парашутът. Виж, онзи художник, дето прилича на скитник, е друго нещо. — Тя се разсмя, докато приближаваха кея. — Остави ме насаме с него за няколко минути и бих му показала това-онова.

— Нали не мислиш, че Тео Лука го е направил? — сериозно попита Стив.

— Не, това беше просто игра на Станислас, за да ни накара да се съмняваме. Не успя, но опитът си го биваше.

Един полицаи ѝ помогна да слезе от лодката на кея в Антиб и този път тя го направи без да показва краката си. Минута по-късно двамата със Стив бяха отново в колата на път към ресторанта.

— Нали каза, че работното ни време свършва... Имам среща довечера.

— Отмени я. Имаме работа — разсеяно отвърна тя.

— Просто си падаш по Лука.

— Може би — отвърна тя и му се усмихна, докато пътуваха към Сен Пол дьо Ванс — не да говорят с Тео, а за да огледат отново местопрестъплението. Алена имаше някои нови идеи, които искаше да провери. Стив вече се беше досетил, че ги очаква дълга нощ. С Алена винаги беше така.

Веднага щом полицейският катер потегли, Наташа се върна на горната палуба и погледна с изненада Владимир.

— Едно от момчетата каза, че били полицаи. Какво искат? — Обикновено не би го попитала подобно нещо, но не ставаше въпрос за бизнес и ѝ беше любопитно. Беше прочела за кражбата на картините от

„Лоренцо“ и знаеше, че Владимир е бил там същата седмица с хора от Москва, които бяха дошли да се срещнат с него.

— Просто визита. Искаха да видят яхтата — безгрижно отвърна той. — Обирът беше добро извинение.

— Открили ли са нещо? — попита Наташа. Беше заинтригувана от майсторския обир, за който бе прочела. И беше странно съвпадение, че жертвите са семейство Лука. Владимир беше купил картина от вдовицата, а синът бе нарисувал неин портрет. Така събитието изглеждаше някак по-лично.

— Вероятно все още не знаят нищо. Твърде рано е — отвърна той и смени темата. Разказа ѝ за една картина, за която смяташе да наддава тази седмица, и ѝ я показа в каталога. Беше на Моне. — Купувам я за новата яхта. — Той се усмихна. — За спалнята ни. Какво мислиш?

— Мисля, че си невероятен и най-чудесният човек на света. — Тя му се усмихна. Той се наведе и я целуна. Не ѝ каза, че се беше опитал да купи друга картина на Лоренцо вечерта преди обира, но Тео му беше отказал. Омръзна му от техните игри.

— И възнамерявам да я взема — добави той. — Знаеш, че винаги получавам онова, което искам.

Картината щеше да му струва цяло състояние, но това не го притесняваше. Поговориха известно време, после той ѝ прошепна нещо и тя се усмихна. Минута по-късно го последва надолу по стълбите в спалнята. Имаха по-приятни занимания от това да разговарят за обира и да мислят за полицията.

11

На следващия ден главният инспектор разпита Атена за визитата на яхтата и тя потвърди, че не са открили нищо, което не го изненада. Знаеше, че Владимир Станислас не беше техният човек.

— Знаех си — самодоволно рече той. — Нали не го подозираш? — Атена имаше добра репутация. Мислеше нестандартно, понякога стигаше до крайности и много често това се отплащаше.

— Още не съм изключила тази възможност. Но вероятно не е той. — Тя беше честна с него. Дори Станислас да имаше пръст в кражбата, щеше да е адски трудно да го свърже по някакъв начин с престъплението. Не невъзможно, но трудно и щеше да отнеме много повече време, отколкото едно кратко посещение на яхтата.

— А синът? Лука?

— И той не е.

Въпреки това двамата със Стив отидоха отново при него и тя му каза, че са посетили Владимир на яхтата, както ги беше посъветвал.

— И какво мислите? — напрегнато я попита Тео.

— Труден клиент е, но вероятно не е нашият човек. Знаете ли нещо за жената, която е с него?

— Негова любовница е. Рускиня. Заедно са от осем години.

— Познавате ли я? — Атена го погледна с интерес.

— Виждал съм я няколко пъти. Разговаряхме два пъти, когато им занесох картините. Една на баща ми и една моя.

— Имате ли снимки на картините? — попита го тя, макар че не беше сигурна защо. Не беше дори усет, просто любопитство. Той се поколеба, после отиде да потърси в компютъра. Намери и двете картини. Атена се сепна, когато видя портрета на Наташа. Разпозна я веднага. — Позираше ли ви, или сте я нарисували от снимка? — Беше попаднала на нещо, но не бе сигурна на какво.

— Нито едното, нито другото. Нарисувах я по памет, след като я видях в ресторанта. Има завладяващо лице.

Атена кимна. Освен лицето имаше и невероятно тяло. И нещо в начина, по който беше изчезнала по команда, я изнервяше. Тя зададе още няколко въпроса на Тео и не след дълго двамата със Стив си тръгнаха.

— Откри ли нещо? — попита Стив в колата, докато палеше цигара.

Атена направи физиономия.

— Отвратителен си, между другото. — Тя посочи цигарата. — И интригата се задълбочава.

— Защо?

— Не знам как е станало, как го е направил или дали тя изобщо знае. Но той е влюбен в момичето.

— Кое момиче? — объркано я погледна Стив.

— Онова от яхтата. Любовницата на Станислас.

Стив подсвирна.

— Виж ти, става интересно. Чудно ми е дали Станислас знае.

— Ако питаш мен, да.

— Защо мислиш така?

— Лука е нарисувал неин портрет, който е у нея. Типове като Станислас винаги научават. И после нанасят удар. Тя може да е загазила здравата. Хора като него никога не се държат спортменски в случаи, които възприемат като „предателство“. Правилата им са съвсем прости.

— Ако питаш мен, да преспиш с друг мъж може да се нарече предателство.

— Не съм казала, че е спала с него. Казах, че Лука е влюбен в нея. Различно е. Но може да се окаже лоша новина за нея.

— Той каза ли ти, че е влюбен в нея?

— Естествено, че не.

— Господи, тези хора са толкова объркани. Трябва да си смахнат като тях, за да ги разбереш.

— Точно затова ни плащат — усмихна му се тя.

Габриел и Мейлис се върнаха от Флоренция една седмица след обира и нещата започнаха да се успокояват. По случая работеха отдели от няколко града, но засега от картините нямаше и следа. По съвет на

Габриел Тео отново отвори ресторанта, за да поддържа впечатлението, че всичко е нормално, макар че сега в къщата имаше денонощна охрана.

Мейлис настани Габриел при себе си в студиото и Тео се радваше, че той изглежда добре. Сподели с него предположението си, че Владимир има пръст в кражбата, защото е отказал да му продаде картина. Габриел потвърди, че ще бъде трудно, дори невъзможно да го уличат. Нищо не можеше да убеди Тео, че руснакът не е замесен по някакъв начин. Питаше се дали картините не са на яхтата, би било идеалното скривалище. От полицията обаче му бяха казали недвусмислено, че нямат основания да направят обиск на яхтата; дори Атена смяташе, че е малко вероятно той да е отговорен за обира. Нямаше адекватен мотив, ако не се брой раздразнението, че Тео бе отказал да му продаде картината. Освен това Владимир не беше достатъчно луд да я открадне наред с останалите единайсет. Само безумец би постъпил по подобен начин. Или изпечен престъпник. Тео обаче беше на мнение, че Владимир е и двете, и каза това на полицията.

Единственото, което утешаваше Мейлис в трагедията от загубата на картините, бяха грижите ѝ за Габриел. Тео продължаваше да върти ресторанта вместо нея, защото тя не искаше да оставя Габриел сам вечер, а и не се нуждаеше от медицинска сестра. Възстановяваше се добре, а тя го обсипваше с обич, благодарна, че е оцелял. Връзката им беше различна след инфаркта, разминаването със смъртта и суровите думи на Мари-Клод, срещу които дори Тео не реагира. Случилото се с Габриел се оказа повратна точка за всички.

Тео работеше всеки ден със застрахователната компания и нейните следователи, но и те не откриха нещо повече от полицията. Атена и Стив също нямаха напредък. Докато обмисляха малкото налична информация и разпитваха служителите, „Принцеса Марина“ отплава. Това леко обезпокои Атена, но Владимир не беше заподозрян и нямаха никакви доказателства, които да го свържат с престъплението.

Владимир беше предложил на Наташа да се разходят до Хърватия и идеята ѝ хареса. На връщане щяха да останат за няколко дни във Венеция. Планираха да отсъстват до края на юни. Нямаше

причина да стоят в Антиб, а Владимир започваше да става нервен, когато оставаха дълго на едно място.

Плаването до Хърватия бе спокойно, но когато пристигнаха, заниманията на сушата се оказаха по-отегчителни и безинтересни, отколкото Наташа беше свикнала, а и намираще хората за недружелюбни. В Хърватия имаше нещо тъжно, на места още се виждаха белезите от войната и Наташа нямаше търпение да отидат във Венеция. Решиха да тръгнат по-рано от планираното и да излязат по-навътре в морето от обичайното. Един ден минаха покрай малък товарен кораб, който показваше признаци на бедствие. Плаваше под турски флаг, което не беше необичайно. Екипажът на яхтата се канеше да се притече на помощ, когато от охраната съобщиха на Владимир, че корабът е пиратски и рискуват да бъдат взети на абордаж. Бяха видели, че моряците на кораба са въоръжени. Когато охраната предупреждаваше Владимир, Наташа беше наблизко и чу разговора. Погледна уплашено, а Владимир се обърна със строго изражение към нея. Никога досега не беше се случвало подобно нещо и тя беше обзета от ужас.

— Слизай веднага в скривалището — каза ѝ той, след което се обърна към бодигардовете и им каза да се въоръжат. Моряците изтеглиха спуснатото въже. Наташа забърза надолу по стълбите. Докато минаваше покрай помещението, в което охраната раздаваше автомати на моряците, отвън се чуха изстрели.

Вратата на оръжейната стая беше широко отворена. Наташа надзърна и най-неочаквано ги видя — дузина увити картини, опрени в ъгъла. Нямаше време да огледа внимателно, но моментално заподозря кои са — още повече че бяха дванайсет, успя да ги преброи. Беше сигурна, че това са картините на Лоренцо Лука. Владимир ги беше откраднал, бе поръчал на някой да го направи. Изпадна в паника, когато осъзна какво е видяла; продължи да тича към скривалището, влезе и се заключи. Там имаше храна и вода, малък хладилник, средства за комуникация и отделна тоалетна. Вратата на скривалището беше бронирана, нямаше прозорци. Помещението беше предназначено за скривалище в случай на атака, опит за отвличане или пиратско нападение.

Наташа легна с разтуптяно сърце на тясното легло и се замисли за картините в оръжейната. Малко по-късно Владимир се обади по

радиостанцията и ѝ каза, че всичко е наред. Инцидентът бил предотвратен. Товарният кораб бил далеч зад тях и яхтата се движела на пълна скорост, но Владимир искаше тя да остане още известно време в скривалището. Не звучеше разтревожен и обеща скоро да дойде при нея. Наташа можеше да мисли единствено за онова, което беше видяла в оръжейната. Сигурна беше, че това са изчезналите картини — защо иначе бяха опаковани и скрити там? Не можеше да повярва, че Владимир е способен на подобно нещо, но беше го направил. И тя нямаше представа защо. За да останат у него? Да ги продаде? Да накаже семейство Лука заради нещо? Да си отмъсти на Тео заради портрета? Нямаше никаква логика. Запита се дали не сгреша, че прие портрета от Тео и дали с това не е разгневила Владимир. Но кражбата на дванайсет безценни картини не беше адекватно отмъщение. Владимир вече ѝ беше казал, че се е опитал да купи една картина, когато е бил на онази вечеря, и че се е ядосал, когато отказали да му я продадат. Но да открадне и дванайсетте като вид отмъщение беше безумие. Това я накара да се замисли на какво е способен. Съжаляваше за Тео и майка му, но нямаше какво да направи. Не можеше да каже на никого, Владимир можеше да се озове в затвора. При това щеше да разбере, че тя го е издала. За такова предателство кой знае какво щеше да ѝ причини. Но Наташа не искаше семейство Лука да изгубят картините си. Имаше чувството, че животът ѝ е заложен на карта, не беше склонна да рискува всичко за дванайсет картини. Но ако не кажеше на никого, щеше да е толкова виновна за кражбата, колкото и Владимир — ако, разбира се, картините наистина бяха на Лука. Не се чувстваше добре, изглеждаше бледа, когато два часа по-късно Владимир дойде при нея.

— Какво стана? — разтревожено попита тя.

— Бяха пирати. Срещат се от време на време в тези води. За щастие, хората ни се усетиха, преди да успеят да се качат на борда. И ние сме прекалено бързи за тях. Вече са далеч зад нас. Съобщихме на властите. Ще ги държат под око. Не бяха турци, приличаха повече на румънци или на някаква сбирщина. Доста дръзко от тяхна страна да се опитат да превземат яхтата.

Тя кимна. Беше уплашена от инцидента, но още повече от онова, което бе видяла в оръжейната.

— Чух стрелба — все така нервно каза тя.

— Бяха предупредителни изстрели, за да ни накарат да спрем. Няма пострадали — увери я той. Изглеждаше спокоен, макар че бе действал светкавично.

— Има ли убити? — шепнешком попита Наташа, докато го следваше на горната палуба.

Владимир я погледна изненадан.

— Не. — Той се разсмя. — Искаш ли да се върна и да ги застрелям?

Прегърна я и я задържа за момент, за да я успокои, но мислите му се въртяха около онова, което му беше казал началникът на охраната — че е видял как Наташа надзърта в оръжейната. Със сигурност беше видяла картините в ъгъла. Човекът беше решил, че Владимир трябва да знае. Беше убеден, че в паниката си тя едва ли ги е забелязала, а и ако ги беше видяла, несъмнено щеше да го попита. Наташа беше невинна и доверчива душа, имаше ѝ доверие. Но в същото време беше интелигентна и по-късно можеше да се запита какво е видяла. С надзъртането в стаята беше променила всичко и сега представляваше сериозна заплаха. Владимир нямаше как да знае дали тя ще се досети какво е видяла.

Вече бяха приближили брега, поддържаха връзка с местната брегова охрана и плаваха към Венеция с висока скорост. Докато я гледаше как спи през нощта, Владимир си помисли, че тя никога не би го заподозряла за каквото и да било, нито би се досетила за картините. Изобщо не би ѝ хрумнало, че може да е замесен в кражба, че би наказал семейство Лука заради отказа да му продадат картината, която искаше. Време беше да им даде урок. Още не беше решил какво да прави с картините, но му харесваше мисълта, че сега са негови. Да вземе онова, което иска, събуждаше у него невероятно чувство за могъщество. Никой не можеше да му казва, че картините не се продават и не може да ги има. Никой не можеше да му налага правила или да го контролира. Той плащаше щедро за онова, което искаше. Или просто го взимаше, ако му бъде отказано.

След още два дни плаване стигнаха Венеция. Бяха удвоили вахтата и си отваряха очите на четири; всички офицери, охранители и моряци останаха въоръжени, за всеки случай. Не се случи нищо. Прибраха оръжията малко преди да стигнат Венеция.

Наташа беше на палубата с Владимир и се наслаждаваше на гледката. Изпитваше облекчение, че отново се намира на цивилизовано място. Близката среща с пиратите беше разклатила нервите ѝ, а за да я успокои, Владимир организира шопинг терапия във Венеция. Посетиха и няколко църкви, местните забележителности, вечеряха в „Бара на Хари“, разходи я с гондола и я целуна под Моста на въздишките. След това се върнаха на яхтата и отплаваха обратно за Франция.

По време на пътуването Наташа беше притихнала и се мъчеше да реши как да постъпи. За нея нямаше съмнение какво бе видяла в оръжейната. Не знаеше само как картините са се озовали там. Не знаеше и на кого да каже и дали изобщо да го прави. Така и не попита Владимир за картините. Не смееше. А и той беше още по-внимателен и мил с нея, което правеше решението ѝ трудно.

Все още пазеше листчето с номера на Тео в портмонето си, но знаеше, че ако му звънне, обаждането ѝ може да бъде проследено и Владимир да научи. Не искаше с Тео да се случи нещо, но семейството му трябваше да си върне картините. Не заслужаваха да им се случва подобно нещо. Стореното от Владимир беше лошо, Наташа бе сигурна, че той го е направил. И това ѝ тежеше непоносимо. Не можеше да отрече онова, което бе видяла с очите си. Имаше много неща, за които да мисли. Не забеляза, че Владимир я наблюдава.

— Добре ли си? — попита я той, когато приближиха френския бряг.

— Не ми харесва онова, което се случи — каза разтревожено тя. — Ами ако се бяха качили на борда? Можеха да ни убият.

Ясно даваше да се разбере, че инцидентът я бе уплашил. Подобни неща се случваха, но в по-размирни страни и опасни води. Владимир също беше изненадан, не беше очаквал такова нещо. И беше ядосан, че оръжейната е била отворена и Наташа се е озовала там в неподходящия момент. Картините бяха опаковани, но беше очевидно, че мястото им не е там. Тя все още не беше споменала нищо за тях. Владимир се запита дали в ужаса си тя изобщо е видяла картините, но началникът на охраната беше сигурен в това и каза, че дори е спряла за миг. Владимир не беше убеден в думите му. Не беше в неин стил да крие нещо от него, а тя не бе казала нито дума.

— Затова държим оръжия на борда. За случаи като този — успокояващо каза той, но тя остана напрегната. Успокои се едва когато отново хвърлиха котва край Антиб. Бяха отсъствали три седмици. Дори новината, че е купил картината на Моне, не успя да я разсее и зарадва.

Мейлис вече се редуваше с Тео в ресторанта, а Габриел се чувстваше все по-добре и всеки ден правеше дълги разходки. Периодът беше много натоварен за Тео и майка му се опитваше да помогне.

Един от колегите на Атена спомена, че яхтата на руснака се е върнала, и тя го спомена на Стив.

— Нямаме причина отново да го посещаваме — напомни ѝ той. — Не разполагаме с никакви улики срещу него.

Не разполагаха с никакви улики срещу когото и да било. А от картините нямаше и следа. Информаторите им не знаеха нищо, което Атена намираще за странно. Служителите в ресторанта бяха подробно разследвани и никой от полицията, а дори и от застрахователната компания вече не подозираше, че става въпрос за вътрешна работа. Ясно беше обаче, че обирът бе дело на професионалисти, използвали високотехнологични методи.

— Не бих имала нищо против да си поговоря с приятелката му — замислено рече тя. — Стига той да ми позволи. — Знаеше, че той не би одобрил подобно нещо, това обясняваше защо беше отпратил Наташа миналия път.

— Не знам какъв е смисълът, тя не е откраднала картините. Защо да го прави? — каза Стив, който си мислеше, че като никога Атена гледа в погрешната посока.

— Може да знае нещо.

На следващия ден, докато минаваше през Антиб, тя видя яхтата. Забеляза хеликоптер да излита от площадката на кърмата и се запита дали Владимир не е в него. Заслужаваше си да опита. Ако я завари сама, може би щеше да успее да поговори с нея. Тя погледна към Стив.

— Намери лодка. Отиваме на гости.

— Сега ли? — беше уморен след дългия ден.

— Да, сега!

Половин час по-късно бяха при „Принцеса Марина“. Атена пусна най-обезоръжаващата си усмивка към екипажа и отново попита

за Владимир. Искаше да чуе какво ще ѝ отговорят. Един от хората му каза, че току-що е заминал. Атена се направи на разочарована и попита дали Наташа е на борда. Тео бе споменал името ѝ. Моряците казаха, че не са сигурни, но ще проверят. Минути по-късно Стив и Атена отново бяха в асансьора. Наташа се разтревожи, когато ги видя. Не знаеше какво ще каже Владимир, когато научи. Не можеше да откаже да говори с полицията, или поне така си мислеше, но беше уплашена от посещението им. Ами ако знаят нещо и я обвинят в съучастничество, тъй като и тя е на борда с картините? Ами ако я арестуват и вкарат в затвора? Мисълта бе ужасяваща. Наташа още не беше решила как да постъпи, дали да каже какво е видяла в оръжейната, или да си мълчи. И какво щеше да стане с нея, ако проговори. Не смееше да се свърже с Тео, но можеше да си представи колко притеснен е той след изчезването на картините.

Атена поведе внимателно разговора, след като се настаниха на горната палуба. Попита Наташа за портрета, който Тео беше нарисувал, и дали ѝ харесва.

— Много е хубав — усмихна се Наташа. — Той е много добър художник.

Атена кимна в знак на съгласие, надяваше се тя да се отпусне. Виждаше колко нервна е Наташа, но не беше сигурна защо. Може би не ѝ беше разрешено да разговаря с никого в отсъствието на Владимир и я държеше в пълна изолация. Атена я попита дали познава Тео.

— Не може да се каже — бързо отвърна тя. — Виждала съм го само няколко пъти. Първо в ресторанта, после донесе тук една картина. След това ми донесе портрета. Веднъж случайно се натъкнах на него на един панаир в Лондон. Не знаех, че е син на Лоренцо Лука, докато не видях биографията му на откриването на негова изложба в Париж. — Наташа не спомена, че са обядвали в Париж, не искаше и Владимир да научава.

— Значи не сте приятели?

Наташа поклати глава и я погледна разтревожена.

— Да не би той да ви е казал подобно нещо? — изненадано попита тя.

— Не — честно отвърна Атена. Не искаше да я лъже или съвсем да я изплаши. Имаше чувството, че Наташа знае нещо. Беше готова да жертва седмичната си заплата, за да прочете мислите ѝ. — Но той

изглежда свестен. Много е разстроен от изчезването на картините на баща му, както можете да си представите. Голям шок е да изгуби дванайсет платна наведнъж. — Особено когато струват сто милиона долара.

— Сигурно е ужасно — тихо рече Наташа. Изглеждаше разстроена и изпълнена със съчувствие. Погледна към Атена. — Мислите ли, че ще ги открият? — Надяваше се да ги намерят, но не искаше Владимир да влиза в затвора заради тях.

— Не зная — тихо отвърна Атена. — Кражбите на картини са доста странни. Понякога хората ги задържат и крият, за да ги притежават само те. Или се плашат и ги унищожават, или пък изчезват в други страни. Зависи защо са били откраднати. И дали кражбата е дело на любител на изкуството, който не може да си ги позволи, или цели да си отмъсти за нещо. Или да ги продаде. Не знаем защо са били откраднати, какви са мотивите. — От обира беше минал близо месец, а все още нямаха никакви следи. Наташа кимна замислено. — Имате ли някаква идея? — невинно попита Атена и Наташа поклати нещастно глава, сякаш това беше тема, която не искаше да обсъжда.

— Никаква. — Искаше ѝ се Атена да престане да я гледа така, сякаш знае нещо. Погледът ѝ направо изгаряше ума на Наташа и измъчваше съвестта ѝ. Тя непрекъснато мислеше за това и ѝ се искаше никога да не беше поглеждала в оръжейната. Знаеше, че Владимир е постъпил лошо, но не искаше да го предаде. Той винаги беше добър с нея. Но беше откраднал картини за сто милиона долара и ако те научеха, сигурно щяха да обвинят и нея, да си помислят, че е знаела за обира. Защо иначе разговаряха с нея? Може би я подозираха. — Едва не ни нападнаха пирати край Хърватия — смени темата тя и Атена я погледна изненадана.

— Ужас. Сигурно много сте се уплашили.

— Да. Но успяхме да се измъкнем и никой не пострада. — Наташа все още изглеждаше разтревожена. Отново мислеше за оръжейната. А Атена виждаше, че нещо друго я разстройва много повече от пиратите.

— Можело е да стане доста опасно, ако са успели да се качат на борда — съчувствено рече Атена. Имаше чувството, че Наташа не разговаря често с непознати и води напълно изолиран живот.

— Зная — почти прошепна Наташа. И изведнъж изпита такова съчувствие към Тео, че разбра, трябваше да ѝ каже. Всичко това беше много лошо и тя не искаше да бъде част от него. Искаше Тео да си върне картините на баща си. И Владимир не беше откраднал една, а цели дванайсет. — Екипажът извади оръжията. Държим ги в заключено помещение за спешни случаи.

Гледаше Атена в очите, докато го казваше. А после стана, сякаш се готвеше да си тръгне, и Атена разбра, че срещата е приключила. Отново бяха ударили на камък. Беше обезкуражена, но нещо ѝ подсказваше, че момичето знае нещо, което крие. Наташа я изпрати и докато слизаха по стълбите, тя се обърна към Атена и прошепна:

— Мисля, че са в оръжейната. Видях ги. — И продължи надолу, сякаш не беше казала нищо.

Атена остана шокирана за момент, но не реагира и изглеждаше напълно спокойна, докато слизаха долу. Благодарни ѝ, че се е съгласила да я приеме на борда. Разбираше, че Наташа се е изложила на опасност, и не искаше да увеличава риска, който тя вече беше поела. Постъпката ѝ беше невероятно смела. Двете си стиснаха официално ръцете, когато се разделиха, и двамата със Стив се качиха на полицейския катер. Той беше останал долу да бърбори с екипажа, а Атена беше поискала да разговаря сама с Наташа. Беше изненадана от привидната невинност на Наташа и от онова, което ѝ бе казала, но не го показваше.

Бяха преполовили пътя до брега, когато Стив ѝ зададе въпроса, чийто отговор вече знаеше. Виждаше го по физиономията ѝ.

— Пак нищо, нали?

Тя изчака да се отдалечат от катера преди тихо да му отговори.

— На яхтата са. Сега ни трябва само заповед за обиск. Няма да им кажа откъде съм научила. Просто ще кажа, че знам. Не искам да я излагам на риск. Може да пострада. — Атена беше загрижена за Наташа, за положението, в което се намираше. Ако Владимир разбере, че Наташа го е предала, един Бог знае какво можеше да ѝ се случи. Атена се чувстваше длъжна да я защити и по някакъв начин Наташа го беше усетила, това ѝ бе позволило да говори.

Стив я погледна невярващо.

— Чакай малко! Казала ти е, че картините са на борда? — Атена кимна. — *Трябва* да им кажеш как си научила. Няма да ти дадат

заповед за обиск на яхтата на тип като него само заради интуицията ти. Той никога досега не се е замесвал в подобни неща. Ще трябва да разкриеш източника си — решително каза Стив. Беше изумен, че Атина е научила това от Наташа.

— Просто никога не са го хващали... Кой знае какво е правил в собствената си страна. Ако разкрия източника си, той ще я убие. Няма да поема такъв риск. Не ми пука колко струват проклетите картини. Няма да жертвам живота ѝ за тях на каквато и да било цена. И един Бог знае на какво е способен той. Може да я окове за стената до края на живота ѝ или да я изхвърли през борда. Няма да го приеме спокойно, ако научи. — Атина беше абсолютно сериозна и Стив знаеше, че тя е права — и за Наташа, и за това какво може да ѝ причини Станислас.

— Той ще бъде в затвора — спокойно рече той. Ако Атина беше права и наистина картините бяха на яхтата. — Това ще я защити.

— Едва ли. Може да поръча на някого да я убие. Така че или действаме по моя начин, или не правим нищо. Това се отнася и за теб. Тя е мой източник! Ако изложиш живота ѝ на риск, ще те убия. — И го погледна така, сякаш говореше съвсем сериозно.

— Добре, добре. Спокойно. Но няма да получиш заповед просто ей така. И ако не получиш, той ще се измъкне.

— Само гледай — решително каза тя.

По-късно следобед Атина отиде направо при главния инспектор и той ѝ каза, че няма начин да получат заповед въз основа на информация от източник, който тя отказва да посочи. Не ѝ вярваше и се боеше, че това са само нейни предположения.

— Ще трябва да ми покажете нещо повече — каза той.

— Не мога. Но информацията е сигурна, кълна се. Нима ще позволите да му се размине, защото всички сте такива страхливци, че не смееете да ми дадете разрешително?

— Така стоят нещата — упорито отвърна той. — Искам повече. Никой съдия няма да даде разрешително въз основа на някакви съмнения.

Атина спори с него три дни, но без резултат. Междувременно Владимир се беше върнал от Лондон и бяха му предали за посещението на Атина. Владимир попита Наташа за визитата, докато вечеряха. Преди това ѝ разказа за картината на Моне, която била невероятна.

— За какво пита тя? — поинтересува се той, като я наблюдаваше внимателно.

— Интересуваше се от портрета и картината, която купи, и дали познаваме семейство Лука. Отговорих, че не ги познаваме, че сме ги виждали само в ресторанта. Разказах ѝ за пиратите при Хърватия и тя каза, че е можело да стане много опасно за нас. Спомена, че все още нямат никакви следи за обира. И че понякога откраднатите картини просто изчезвали.

Той кимна. Изглеждаше доволен от отговора ѝ. Наташа изглеждаше невинна както винаги и далеч по-разтревожена от пиратите, отколкото от картините.

— Нещо друго разпитва ли?

— Не. Изглежда умна. Може би ще открие картините и крадеца.

— Умна е — потвърди той. Не му харесваше, че е посещавала Наташа в негово отсъствие. — Не е нужно да се срещаш с нея, ако се появи отново.

Наташа кимна послушно.

— Искаше да се види с теб. Попита за мен, защото теб те нямаше. И аз реших, че съм длъжна да я приема, защото е от полицията. — Звучеше като малко дете, докато го казваше.

— Не си длъжна. Не знаем нищо за станалото. Тя беше тук два пъти. Това е достатъчно. Нямаме какво друго да ѝ кажем. Просто души и иска после да се хвали, че е била на яхтата. Знаеш ги какви са хората.

Наташа отново кимна и се съсредоточи в храната си. Не беше гладна. Бяха минали три дни от посещението на Атина и нищо не беше се случило. Питаше се какво ли ще предприемат. Беше нервна и неспокойна. Вечерта каза, че я боли глава, и си легна, но не можа да заспи. Владимир работеше в офиса си, а след полунощ чу един от помощните катери да заминава, което беше необичайно. Зачуди се кой ли отива на брега — вероятно някой от екипажа, макар че за тях също беше късно, или може би трябваше да вземат някого от сушата. Така и не чу катера да се връща. Спеше, когато Владимир влезе в спалнята. Не я събуди, за да се любят, само я целуна, а тя се усмихна в съня си.

12

Тео спеше, когато в седем сутринта му позвъниха от полицията. Не се случваше за първи път, вече беше свикнал да го будят. Винаги имаше нещо, някакъв проблем, някаква криза, някакъв въпрос. От месец нямаше спокойствие и не бе стъпвал в ателието си. Сега управляваше ресторант, а не рисуваше.

Търсеше го главният инспектор, помоли го да дойде незабавно в ресторанта, без да каже нищо повече. Тео се изплаши да не би да е извършен нов обир. Потегли към ресторанта с максималната скорост, на която беше способен неговият стар ситроен.

Главният инспектор го чакаше пред ресторанта и започна направо. Двата охранители били простреляни с упойващи стрелички и обезвредени с тазери. Няколко часа били в безпомощно състояние, но иначе невредими. Обадили се на полицията, когато дошли на себе си, и в момента за тях се грижеха парамедиците от спрялата отвън линейка. Тео се приготви да чуе, че и останалите картини са изчезнали. Влезе вътре след инспектора и зяпна невярващо стените. Откраднатите картини бяха отново тук, всяка на мястото си, закрепени за стената. Всичко беше безупречно. Огледа ги внимателно, никоя не изглеждаше повредена. Сякаш изобщо не бяха изчезвали.

— Приличат ли ви на фалшификати, или са истинските? — попита инспекторът и Тео се вторачи в картините. Не беше помислил за това. Възможно беше да са били откраднати, за да бъдат заменени с фалшификати, но не бяха. Нямаше никакво съмнение.

— Не, оригиналите са — тихо рече той. — Какво означава това?

— Технически погледнато, целият обир може да се тълкува като шега. Поне от гледна точка на полицията. Така и няма да разберем какво се е случило в действителност и защо. Никой не е казал нищо. Един от инспекторите ни е получил информация, че Станислас държи картините на яхтата си, но не можем да вземем заповед за обиск само въз основа на тези сведения и не можем да го докажем. Мисля, че информацията е била фалшива. Възможно е крадецът да е решил, че

цялата история става доста напечена, уплашил се е и ги е върнал. Мисля, че сте късметлия, господин Лука — сериозно каза той.

— Аз също — отвърна Тео, усмихна се широко, стисна ръката на инспектора и му благодари за усилената работа. Цяла армия работеше по случая. А сега картините бяха върнати. Приличаше му на чудо, знаеше, че и майка му ще го приеме така.

Веднага ѝ се обади и ѝ съобщи добрата новина. Един час по-късно Атена също получи обаждане.

— Не ви трябва разрешително — каза ѝ инспекторът.

— Как ли пък не. Те са на яхтата.

— Вече не са, ако изобщо са били. И дванайсетте картини са по местата си в ресторанта. През нощта някой е извадил охраната от строя и е върнал всичко обратно. Почеркът е същият — обезвредили са алармата и камерите. Но в крайна сметка всичко се нареди. Приключихме. Добра работа.

Атена не можеше да реши дали го казва сериозно, или се шегува с нея. Какво означаваше това, по дяволите? Запита се дали Станислас не е заподозрял, че Наташа се е разприказвала, или е решил, че не си струва да влиза в затвора, ако го спипат. Надяваше се, че тя не си е признала и не се е изложила на риск. Нямахме как да се свърже безопасно с нея и знаеше, че не бива да опитва.

Случаят се раздуха в следобедните новини и Наташа научи от телевизията. Беше странно. Спомни си за катера, който бе чула да заминава през нощта. Може би някой беше предупредил Владимир. Но поне семейство Лука си беше върнало картините. Радваше се за тях, но се чудеше защо Владимир е взел това решение. Нямахме представа какво го е накарало да размисли. Или беше възнамерявал да направи това от самото начало?

Следобедът Владимир я люби, после ѝ каза, че ще излязат на вечеря в осем. Не уточни къде — каза, че е изненада. Тя облече новата рокля, която ѝ беше купил от „Диор“ през януари — бе пристигнала само преди няколко седмици. Изглеждаше невероятно, когато се качи на катера. Той ѝ се усмихна и ѝ каза, че е по-красива от всякога и роклята много му харесва.

Владимир слезе пръв от катера, а моряците помогнаха на Наташа да слезе на кея. Ролс-ройсът ги очакваше и докато вървяха към него,

той спря за миг и я погледна така, както никога досега. Очите му бяха като лед, но лицето му беше като маска на съжалението.

— Всичко приключи, Наташа. Знам какво си видяла. Не знам дали си казала на онази жена, но не мога да рискувам. Няма да влизам в затвора заради теб или заради когото и да било. Той трябваше да ми продаде картината, така щеше да бъде по-просто за всички. Но аз вече не мога да ти се доверя. Имам чувството, че си казала нещо, но това е само предположение. — Тя се взираше невярващо в него. Всичко приключваше просто така, след осем години, без поглед назад. — Можеш да задържиш всичките си дрехи и бижута. Ще получиш добра цена за тях, ако ги продадеш. И ще запазиш всички пари по сметката си. Трябва да напуснеш апартамента до края на юли. Ще го продам. Ти си прекрасно момиче, Наташа. Ще се справиш. — И добави тихо: — Ще ми липсваш. Самолетът те очаква на летището.

След тези думи тръгна обратно към катера с наведена глава, а тя стоеше и го гледеше как си отива. Искаше да изтича след него, да го спре и да му каже, че го обича, но не знаеше дали вече наистина го обичаше след онова, което бе сторил.

Той я беше спасил в миналото, а сега я изхвърляше, оставяше я да оцелява сама. Късаше всички връзки с нея, за да защити себе си, без дори да знае със сигурност дали го е предала.

Владимир не поемаше рискове. Не си заслужаваше да рискува заради нея. Наташа гледеше как катерът се отделя от кея и се връща на яхтата. Той така и не погледна назад. И тя не издаде нито звук. Качи се в лимузината със стичащи се по бузите сълзи и се загледа през прозореца, докато пътуваха към летището. За първи път от толкова години оставаше сама на този свят, без никой, който да я закриля и да се грижи за нея. И колкото и ужасяващо да беше това, Наташа знаеше, че той е прав. Тя щеше да се справи.

Владимир стоеше на палубата и мислеше за нея.

Не изпитваше съжаление. Не можеше да рискува всичко, което беше създал, заради една жена или заради когото и да било. Още се питаше дали тя няма някаква връзка с Тео Лука и дали го е предала на полицията. Вече никога нямаше да разбере. Това нямаше значение. Проблемът беше решен. Беше дал урок на Лука. А Наташа щеше да му липсва. Но не за дълго. Когато влезе в каютата си след вечеря, вещите ѝ ги нямаше, всички следи от нея бяха изчезнали.

13.

Докато самолетът на Владимир летеше към Париж, Наташа се запита дали екипажът знае, че я обслужва за последен път. Дали някой им беше казал? Бяха ли предупредени? Знаеха ли защо пътува? Беше облякла вечерна рокля, сякаш отиваше на парти, когато кацнаха на летище „Бурже“ в Париж. Благодарни на екипажа, макар че по време на полета не беше казала нито дума. Беше мислила за бъдещето си. Не знаеше какво ще се случи сега, как ще се справи, къде ще отиде. Не знаеше колко пари има в сметката, нито за колко време ще ѝ стигнат. Трябваше да провери всичко, както и да си потърси работа. Знаеше само едно — че няма да се върне в Русия. Може би щеше да си намери нещо в някоя галерия в Париж. Сърцето ѝ се сви, когато влезе в апартамента на авеню „Монтен“. С толкова обич го беше обзавеждала преди девет месеца. Беше избирала внимателно всеки предмет, за да го превърне в дом за двамата. Наташа можеше да мисли само какво да вземе и какво да остави. Владимир бе пределно ясен. Можеше да задържи само дрехите и бижутата, но не и картините. С изключение на портрета от Тео Лука, който ѝ беше подарък. Владимир никога не беше ѝ подарявал картини, тъй като ги смяташе за инвестиция. И тя не би помислила да вземе нещо, което той не би искал. Знаеше, че има късмет, задето ѝ оставя личните вещи.

Тази вечер така и не си легна. Обикаляше апартамента и се опитваше да проумее случилото се. Беше ѝ казал, че не може да ѝ се доверява, след като го е предала — ако го е направила, тъй като си беше признал, че не е сигурен. Но тя също вече не би могла да му се довери, той беше крадец, отмъкнал картини за сто милиона долара. Запита се какво ли е възнамерявал да прави с тях, преди да размисли и да ги върне. Вече никога нямаше да разбере. Знаеше със сигурност само, че той беше откраднал и скрил картините на яхтата.

През цялата нощ отваряше шкафови и гардероби в апартамента. Беше ѝ дал добър съвет — да продаде нещата си. Нямаше смисъл да пази уникалните скъпи дрехи, кожените палта и вечерните рокли, чантите от крокодилска кожа с диаманти. Нямаше къде да ги носи и не можеше да си представи отново да води подобен живот. Осем години бе живяла така, но сега искаше обикновен живот, в който да зависи единствено от себе си. А парите щяха да ѝ потрябват, когато онези по

сметката ѝ свършат. Трябваше утре сутринта да се обади в банката и да провери с какво разполага.

Людмила, прислужницата, се появи в осем сутринта и Наташа я помоли да вземе кашони от близките магазини. Жената не зададе никакви въпроси, което означаваше, че е била предупредена, че Наташа се изнася. Мълчаливо приготви чай и го сервира в спалнята. Наташа опразваше чекмеджетата и я помоли да нареди закачалки в дългия коридор към гардеробната, за да отдели нещата, които ще запази, от онези, които смяташе да продаде. Знаеше, че втората група ще е много по-голяма. Людмила не каза нищо, когато Наташа започна да вади дрехи от гардеробите и да ги окачва на закачалките. Опитваше се да мисли организирано, но споменът за раздялата с Владимир не я напускаше. Полагаше усилия да не изпада в паника, не искаше да си спомня лицето му, думите му, когато я прогонваше на кея в Антиб.

Златният живот бе приключил завинаги и Наташа не беше сигурна дали ще ѝ липсва. Сега щеше да има свободата, за която понякога бе копняла, да прави всичко онова, от което се беше отказала, приемайки да стане негова любовница. Щеше да се запознае с хора по истинския начин, а не като жената, която живееше според неговия график и очакваше заповедите му. Но в продължение на години си бе мислила, че животът ѝ е добър и безопасен. Или може би е грешала. Помисли си за двете жени, които бяха убити миналата година в Сардиния — жени като нея, чието единствено престъпление бе, че бяха живели в подчинение. Дори да си жена имаше своите рискове. Сега го разбираше, но не можеше да си позволи да мисли за това. Трябваше да се опита да въведе ред в живота си.

Окачи тоалетите и ги раздели по дизайнери. Всички бяха с номерирани етикети, които ги идентифицираха като висша мода; към всеки имаше скици, които беше запазила като сувенири, както и фотографии от модните ревюта, на които бяха представени от прочути модели, преди да бъдат ръчно изработени за нея. До обяд беше приключила само с вечерните тоалети. После реши да продължи с чекмеджетата в спалнята — документи, бижута, бельо, нощници, точно такива, каквито Владимир харесваше. Погледна ги и за първи път ги възприе такива, каквито бяха в действителност — атрибути на сексуален обект, който ги носеше, за да възбуди и забавлява мъжа, който плаща сметките. В крайна сметка не беше по-различна от майка

си, просто имаше повече късмет и беше по-добре облечена. Искаше това да се промени. Вече нямаше да търгува с тялото си срещу закрила и висок стандарт. Сега разбираше защо Тео Лука ѝ беше задавал онези въпроси и осъзна какво вероятно си е помислил за нея. Но това не му беше попречило да поиска да я нарисува и да разговаря с нея. Беше го харесала, когато се срещнаха, и би ѝ се искало да бъдат приятели. Помисли си дали да не му се обади в ресторанта и да му каже, че се радва, че картините са отново при тях, но не ѝ се струваше редно. Да, беше казала на полицията, но Владимир ги беше върнал сам, изпрати същите хора, които ги бяха откраднали. И всичко това като отмъщение за картината, която не бе успял да купи, или заради портрета на Наташа. Беше доказал своето — че може да прави всичко, което си поиска.

Отново се зае с дрехите. Извади зимни дрехи, костюми, рокли и всички неща, които носеше на вечеря в Лондон и Париж. По закачалките имаше истинска дъга от цветове, безброй тъкани. Всеки тоалет беше изящен и изработен чудесно. Отне ѝ цял ден да подреди всички дрехи и едва късно следобед се сети да се обади в банката. Трябваше да знае с какво разполага по сметката си. Сумата ѝ се стори голяма, но после си даде сметка, че с нея не би могла да плати дори един от вечерните тоалети. Но ако внимаваше, можеше да изкара известно време. Никога досега не беше плащала наем или хотел в Париж или другаде, за всичко това се грижеха неговите хора. Наташа можеше само да гадае колко ще ѝ струва да наеме малък апартамент, може би на тиха уличка някъде на левия бряг на Сена. Надяваше се, че парите в сметката ще ѝ стигнат за няколко месеца, а след като продадеше дрехите и бижутата, щеше да има повече, може би много повече. Трябваше да се заеме с това. Продължи да работи до късно през нощта, а после заспа, както беше с джинси и тениска.

На сутринта се обади на агентката на недвижими имоти. Каза ѝ, че пристига нейна братовчедка от Русия, която търси малък евтин апартамент в безопасен квартал, за предпочитане в Шести или Седми арондисман, където се намираха повечето галерии, или в някой по-скромнен район. Попита към кого да се обърне и жената ѝ предложи помощта си — те бяха чудесни клиенти и Владимир беше платил зашеметяваща цена за апартамента. Агентката ѝ каза, че съжалява, че продават апартамента. Значи вече ѝ се бяха обадили, за да го обявят за

продан. Владимир беше обмислил всичко, не си губеше времето. Агентката допълни, че ще започнат да го показват на клиенти веднага щом тя се изнесе. Владимир продаваше апартамента заедно с мебелите. Не искаше спомени от изгубения им живот, от което я заболя, но се насили да не мисли за това. Не биваше да си го позволява, знаеше, че това би я съсипало. Не трябваше да става сантиментална и да се плаши, трябваше просто да продължи напред, докато всичко не приключи. Помоли Людмила да събере кашоните в дневната. Жената скоро също щеше да си търси работа. От офиса на Владимир я бяха уведомили, че може да остане, докато апартаментът се продаде, и че ще получи една месечна заплата след това.

Агентката обеща да се обади, когато открие добро предложение. Лъжата с мистериозната братовчедка вече не беше необходима, жената знаеше достатъчно. Наташа ѝ напомни да гледа за малки и не прекалено скъпи апартаменти, тъй като не се нуждаеше от много и разполагаше със скромен бюджет. Жената я увери, че разбира — може би повече, отколкото ѝ се искаше на Наташа, от което я досрамя. Очакваха я още безброй унижения покрай продажбата на вещите, изнасянето, търсенето на работа. Питаше се дали изобщо някой ще я наеме. В моменти на отчаяние си мислеше, че може да ѝ се наложи да стане камериерка в някой хотел. Ако се наложи, беше готова да го направи. Или да бъде прислужница в нечий дом, когато парите ѝ свършат и трябваше да живее някъде. Всичко беше възможно, но решенията бяха само нейни. Изобщо не ѝ хрумна да се опита да намери друг мъж като Владимир или че някой ще се появи да я спаси и да плаща за нейната красота, тяло и компания. Това бе последното, което искаше, по-скоро беше готова да умре от глад. Вървеше към свободата и нищо не можеше да я накара да се обърне назад. Всички врати зад нея се затръшнаха, но се отваряха нови. Вярваше в това.

Нужни ѝ бяха четири дни да опразни гардеробите и да прецени какво да задържи и какво да продаде. Беше решила да запази двете най-изчистени вечерни рокли, след което ги увеличи на четири, в случай че отново я поканят на някакво официално събиране. Роклите бяха черни, изчистени и стилни, изработени чудесно; четвъртата беше червена и Наташа си спомни колко беше я харесала, когато я купуваше. Дрехата бе една от малкото, които си бе избрала сама. Почувства се виновна, когато видя колко много дрехи бе имала, всички поръчани от

Владимир. Едва сега Наташа осъзнаваше, че за него тя е била просто аксесоар, а не личност.

Запази няколко елегантни вълнени костюма, поли и панталони, всичките си пуловери и блузи. Можеше да ѝ потрябват, ако си намери работа в галерия. Задържа половин дузина от тежките вълнени палта и няколко по-леки. Имаше три закачалки с кожени палта, бяха великолепни. Наташа се поколеба отново и отдели едно от черна лисица, две спортни и палтото от самур, което Владимир ѝ бе купил от „Диор“ предишната зима. Беше толкова красиво, че не искаше да се разделя с него. Трябваше да прегледа и обувките и да запази онези, които ще може да носи. Скъпите, които ставаха само за партита, не ѝ трябваха. От всичките кожени шапки остави само една, която подходеше на палтото от самур. Смяташе да продаде всичките си чанти „Бъркин Ермес“, повечето от кожа на алигатор и всички с диамантени закопчалки. Никога не бяха ѝ харесвали, но Владимир настояваше за тях — бяха част от ролята, в която я беше поставил. Беше платил по двеста хиляди долара за всяка, а цената им оттогава се беше качила и Наташа се замисли колко ли ще успее да получи за тях, ако ги върне или обяви на търг. Имаше дузина чанти и беше чула, че се продават на висока цена на клиенти, които отчаяно търсеха нещо втора ръка, за да не им се налага да чакат три години. „Ермес“ не бяха бързи с изработката и доставката.

Прибра всички бижута в оригиналните им кутии. Владимир харесваше повече стилните дизайнерски модели вместо големите камъни, но Наташа бе сигурна, че ще се намери пазар и за тях.

След няколко дни агентката ѝ се обади с три предложения за жилище. Каза, че апартаментите били малки и не много скъпи, но без мебели. Наташа не беше помислила за това. Реши, че може да се справи, а жената ѝ препоръча да отиде в ИКЕА, където имаше всичко за дома, при това евтино. Можеше дори да купи мебелите онлайн, което щеше да си бъде истинско изживяване. Очакваше я реален живот и тя нямаше търпение. Луксозният ѝ живот бе в миналото, но всичко хубаво предстоеше. След продажбите щеше да разполага с достатъчно пари за дълго време. Нямаше го Владимир, но разполагаше със своя живот, със свободата и независимостта си, които станаха още по-ценни за нея.

Агентката ѝ описа най-общо трите апартамента и каза, че не ги е виждала. Предложи ѝ да ги посетят следобед, имала ключовете за два, можела да вземе и ключа за третия, ако Наташа е свободна. Цели пет дни почти не беше напускала апартамента и реши, че няма да е зле да излезе; трябваше да проучи къде да продаде дрехите. Нямахше представа какво да прави с бижутата, единственото, за което се сещаше, бяха търговете в „Сотбис“ или „Кристис“. Парите обаче можеха да ѝ потрябват скоро, а сигурно щеше да ѝ се наложи да чака месеци, докато се проведе аукционът. Решиха да разгледат апартаментите, а цените ѝ изглеждаха разумни. Агентката я предупреди, че жилищата са много малки, но това не я притесняваше.

Взе такси до първия адрес на улица „Шерше-Миди“. Наташа беше в джинси, но с обувки на висок ток, красива блуза и черна чанта „Бъркин“, която беше извадила от купчината „за продажба“, преди да я опакова. Заедно с нея беше отделила и черна кожена чанта „Кели“. Можеше да ги продаде по-късно, ако се наложи.

Апартаментът беше на третия етаж, нямаше асансьор, гледаше към вътрешен двор, беше тъмен и потискащ. Спалнята едва побираше едно легло, дневната също бе малка, а кухнята и банята — мрачни.

До следващия адрес на „Сен Доминик“ отидоха пеша. Наоколо имаше доста ресторанти и двете решиха, че мястото е прекалено шумно. Апартаментът беше и по-скъп от другите. Жилището беше приятно, макар че асансьорът беше разнебитен и с размерите на телефонна кабина. Намираше се на петия етаж и беше по-светъл от предишния, но Наташа предпочиташе нещо по-евтино. Последният на улица „Бак“ беше в съседство с галерия и малко бистро; наблизко имаше аптека и малък магазин за хранителни стоки. Апартаментът беше най-евтиният от трите и не очакваха много от него. Наташа се изненада колко е миниатюрен, нямаше асансьор, но се намираше на втория етаж в красива малка сграда, която изглеждаше добре поддържана и чиста.

— Собственичката на апартамента притежава и сградата. Дъщеря ѝ живеела в апартамента, но се е омъжила и току-що е родила, така че са се преместили на горния етаж в по-голямо жилище. Мисля, че и самата собственичка живее тук.

Наташа не разбираше как е възможно двама души да живеят тук, особено с бебе, но апартаментът беше чист и слънчев. Спалнята беше

съвсем малка, на прозорците имаше саксии с цветя, които разведряваха обстановката; таваните бяха високи, тъй като сградата беше стара, а дневната беше достатъчно голяма и с камина. Дрешникът не беше голям, но Наташа вече нямаше много дрехи. Уредите в кухнята бяха подменени, а банята беше забавно старомодна. Районът бе безопасен, сградата се поддържаше добре, вратата долу имаше електронна ключалка и домофон, а цената ѝ се струваше подходяща за бюджета, с който вероятно щеше да разполага. Имаше достатъчно по сметката си, за да плати наема, който не беше висок. Нямаше да ѝ трябват и много мебели — диван, столове, маса, легло, тоалетка, няколко лампи и килим.

— Ще го взема — с благодарност каза тя. Апартаментът беше свободен от последния ден на юли, сякаш чакаше точно нея. Почувства се щастливка, че разполага с жилище и ще ѝ останат и малко пари да го обзаведе. Бързо трябваше да си намери работа. Парите от дрехите и бижутата щяха да ѝ бъдат резерв, който да използва по-нататък.

— Надявам се да сте щастлива тук — каза агентката и я погледна със съчувствие.

Беше ясно, че напуска света на разкоша и вече ѝ се налага да живее скромно. Беше се досетила какво е станало, харесваше Наташа и искаше да ѝ помогне. Обикновено не се занимаваше с отдаване под наем и прехвърляше тези сделки на други, но този път беше усетила, че се е случило нещо лошо и беше загрижена за нея. Написа ѝ името ИКЕА на едно листче и ѝ го подаде.

— Там ще откриете всичко необходимо — мебели, чаршафи, съдове, килими, лампи.

Наташа разполагаше единствено с дрехите си. Не искаше да моли Владимир за неща от апартамента, а и беше сигурна, че той ще ѝ откаже. Имаше късмет, че ѝ беше позволил да задържи дрехите, независимо че смяташе, че го е предала. Замисли се как ли е научил, или просто го е усетил. Знаеше, че той можеше да я изхвърли на улицата без нищо, затова беше благодарна за онова, което ѝ позволи да вземе. Шокираше я с каква готовност изведнъж се беше отказал от нея, без емоции, сякаш беше предмет, който вече не искаше. Още ѝ беше трудно да го разбере. Искаше ѝ се да вярва, че се бяха обичали, но очевидно не беше така. И Наташа не беше съкрушена, по-скоро

уплашена и натъжена, което беше нормално след осем години с него и внезапната промяна.

— Някой ще трябва да ви помогне за сглобяването на мебелите — обясни ѝ агентката и Наташа я погледна неразбиращо. — Те идват на части, но съм сигурна, че ще намерите някой да ги сглоби. Със сина ми купихме много мебели за неговия апартамент и той е истински вълшебник в сглобяването. Досадно е, но не е трудно. Имам един чудесен майстор руснак, мога да ви дам името му.

Лицето на Наташа грейна.

— Би било чудесно, не ме бива в това — призна тя и двете се разсмяха.

— И мен не ме бива, но се научих. — Наташа знаеше, че е разведена и има две големи деца.

Агентката обеща формалностите по наемането на жилището да се уредят до няколко дни.

Договорът беше стандартен — за три години, с две подновявания за същия срок при минимално увеличаване на наема всеки път. Наташа можеше да напусне по всяко време с предварително двумесечно уведомяване. Агентката обясни, че условията са по-изгодни за наемателя, отколкото за собственика. И ако искаше, Наташа можеше да остане в апартамента девет години. Тогава щеше да е на трийсет и шест. Можеше да има дом за дълго. Това ѝ подейства утешително и тя се почувства по-сигурна. Нямаше да има проблем с наема, ако си намери добра работа в някоя галерия. Не желаше повече някой да плаща вместо нея. Искаше нещо, което може да си позволи сама.

Наташа се върна в апартамента на авеню „Монтен“ с цялото му великолепие, ламперии, високи тавани и антики, които беше купила, но за които не можеше да си позволи да мисли. Вече имаше къде да отиде и нямаше смисъл да гледа назад, да сравнява стария си живот с новия. Чакаше я много работа. Вечерта потърси аукционните къщи в телефонния указател, откри няколко познати и си записа номерата им. Време беше да се освободи от старите си вещи и миналия си живот. Добави още дрехи от гардероба на закачалките, реши, че не се нуждае от тях. Не можеше обаче да си позволи да купува нови дрехи, затова задържа всичко, което щеше да ѝ свърши работа, и някои неща, които ѝ отиваха. Изборът ѝ хареса. Всички останали тоалети бяха реклама на

Владимир, а с това беше приключено. В този факт имаше известна утеха.

Разговорите ѝ с аукционните къщи през следващите няколко дни се оказаха успешни. Попитаха я дали става въпрос за наследствени вещи. После се поинтересуваха колко стари са дрехите и тя обясни, че всички са сравнително нови, а някои са от последните колекции и още не са обличани. Казаха ѝ, че нещата ще бъдат продадени за приблизително половината цена, на която са били купени, може би и по-малко, като тя можеше да определи долна граница; добавиха също, че трябва да плати на аукционната къща комисиона в размер на двайсет процента. Това означаваше, че щеше да получи около осемдесет процента от сумата, платена от Владимир, което изглеждаше приемливо. Разбира се, освен ако хората не полудееха и не започнеха да наддават — в такъв случай щеше да получи повече, но имаше вероятност някои дрехи изобщо да не се продадат. Аукционите и на двете къщи бяха през септември в хотел „Друо“, където бяха наети зали за търгове. Една от къщите организираше голям аукцион на изделия на „Ермес“ и искаше да види и снима нейните чанти за каталога, ако се съгласи да ги продава през тях. Наташа си уговори среща с експерта им за следващата седмица. Обясни му, че са твърде много, за да ги носи до офиса. Вечерта седна с бележник и молив, за да изчисли цената на вещите и какво може да очаква от продажбата им. Получи се внушителна сума, която щеше да ѝ стигне за доста време. Почувства облекчение, когато видя числата. Беше вече десет вечерта, но реши да се разходи до „Авеню“, където беше обядвала с Тео, и да си вземе нещо за вкъщи. Людмила беше почивка през уикенда, а в апартамента нямаше нищо за ядене. Наташа не се и нуждаеше от много.

Поръча си за вкъщи салата, малко пушена съомга и дребни плодове и седна на маса на терасата, докато чакаше поръчката си. В съботната вечер ресторантът беше пълен с хора. Наташа чу някой да я вика по име, докато седеше и си мислеше за разговорите с аукционните къщи. Приключването със стария живот и организирането на новия бе изтощаващо, но слава Богу, всичко се подреждаше. Без тоалетите нямаше да има никакви средства и можеше

да се озове на улицата. Подобни неща се случваха с хората и тя никога не го забравяше. Не забравяше и Владимир, макар че той нямаше за какво да се тревожи, не зависеше от никого. Чу отново името си и когато се обърна, видя висок, добре изглеждащ мъж в черни джинси и бяла риза, със златни верижки на врата и тежък златен „Ролекс“ с диаманти на китката. Беше с около два̀сет години по-възрастен от Владимир, но си оставаше привлекателен. Двамата с Владимир се познаваха от Москва. Беше им гостувал няколко пъти на вечеря на яхтата, винаги в компанията на млади руски момичета, които непрекъснато се сменяха. Падаше си по много млади момичета. Казваше се Юрий. Лицето му грейна в мига, в който я видя.

— Толкова се радвам да те видя! — каза той и изглеждаше истински зарадван. — Ще вечеряш ли с мен?

Това беше последното, което Наташа искаше. Юрий беше приказлив и весел човек, а тя не бе в настроение за дълги разговори. Още не беше готова да се среща с други мъже, а и той нямаше да е напред в списъка ѝ с онези, с които би вечеряла.

— Не, благодаря. — Тя му се усмихна, като се опитваше да не изглежда толкова уморена, колкото беше. Беше изкарала безкрайна седмица на стрес, страх от бъдещето, нагаждане с новото и здрава работа покрай пълненето на кашони и куфари, опразване на гардероби, вземане на решения и опити да не мисли за Владимир. Той изобщо не беше ѝ се обаждал. — Поръчах си вечеря за вкъщи.

— *Трябва да вечеряш с мен* — настоя той, докато се настаняваше без покана срещу нея. — Шампанско?

Тя поклати глава, но той въпреки това поръча и накара сервитьорката да ѝ налее. Наташа нямаше сили да се съпротивлява, затова прие.

— Видях Владимир преди два дни в казиното в Монте Карло с... приятели...

Поколеба се само за миг и по начина, по който я погледна, Наташа моментално разбра, че Владимир вече е с друга жена и се е опитвал да я впечатли в казиното. Юрий беше наясно, че Наташа вече не е част от живота на приятеля му. Владимир не си беше губил времето. Наташа знаеше, че не си пада по залаганията, посещаваше казиното в Монте Карло само когато искаше да се изфука пред гостите

си. Иначе хазартът не го влечеше, макар че залагаше много пари на рулетка и блекджек, когато обстоятелствата го налагаха.

— Какво ще правиш до края на лятото? — попита я Юрий с широка усмивка. Наташа беше сигурна, че е свестен човек, но я изнервяше. Беше малко възглупав, същински нешлифован диамант и винаги се съревноваваше с Владимир. Открай време си падаше по нея и неведнъж беше казал, че му се иска да бъде срещнал жена като нея. Владимир обичаше да го дразни и го съветваше да се оглежда по московските улици в разгара на зимата за някое бедно момиче с пневмония. Шегата хареса и на двамата, но не и на Наташа.

Тя почти се разсмя преди да му отговори. Предстоеше ѝ да се премести в малкия си апартамент, да купува евтини мебели, да продава дрехите си, да си търси работа. И да си чисти сама жилището. Ако му кажеше истината, щеше да се ужаси и да я съжалява. Наташа със сигурност не смяташе да ходи в Монте Карло или да прави нещо, което би заинтересувало Юрий.

— Още не съм решила. Този месец съм заета в Париж. Може би ще отида някъде през август — неопределено отвърна тя. Искаше ѝ се вечерята да дойде час по-скоро, но ресторантът беше препълнен и обслужването бе по-бавно от обичайното.

— Защо не дойдеш на яхтата? — попита той и лицето му отново грейна. Имаше шейсетметрова яхта, която изглеждаше като джудже в сравнение с тази на Владимир, но беше наистина много хубава. — Отивам в Ибиса. Ще си прекараме добре.

Наташа не беше сигурна дали я кани като гост, или като нещо друго, но така или иначе нямаше желание да ходи където и да било с него, още повече на почивка. Благодарил му, но каза, че смята да гостува на приятели в Нормандия — не беше вярно, но искаше да отклони поканата му. Би било чудесно да прекара остатъка от лятото на яхта, но не и на неговата.

Наташа беше изненадана от думите му, че е срещнал Владимир с „приятели“, тоест с жена. Очевидно е искал да покаже на всички, че не я е „изгубил“, а я е сменил. Владимир не е искал някой да си помисли, че тя го е оставила, и се беше погрижил да го разберат. Вероятно вече беше разказал на Юрий, което беше унижително, но нямаше какво да се направи. Ако смяташе, че тя е още с Владимир, Юрий никога не би се осмелил да я покани на яхтата си. Знаеше, че ловният сезон е открит.

Иначе не би рискувал да си навлече гнева на Владимир като флиртува с нея. Явно беше наясно, че на Владимир му е все едно. Това изобщо не поддържаше теорията на Наташа, че някога двамата бяха се обичали. Очевидно той не я обичаше, след като всичко приключи за миг, при най-малкото подозрение. Дори не беше сигурен. Както винаги, беше се доверил на инстинкта си и се бе оказал прав.

— Нормандия е скучна. Ела в Ибиса — каза Юрий и нежно сложи ръка върху нейната. Наташа дискретно се отдръпна. — Мисля си за теб, откакто видях Владимир. Искан да ти се обадя. Той ми каза къде си. Толкова се радвам, че те срещнах.

Наташа леко се усмихна и кимна. Чувстваше се като хваната в капан.

След малко ѝ сервираха храната, като сервитьорката ѝ каза, че е решила, че Наташа вероятно ще иска да вечеря с приятеля си. В същото време пристигна и неговата вечеря. Вече нямаше начин да си тръгне, без да прояви открита грубост. Юрий беше много доволен от грешката на момичето и му се усмихна. Както всички сервитьорки в ресторанта и тя беше млада и красива, оскъдно облечена в миниатюрна къса пола и символично горнище.

— Искан да поговорим — каза Юрий, докато Наташа вечеряше колкото се може по-бързо. Единственото ѝ желание бе да си тръгне. Компанията му я депресираше. — Владимир ми каза какво е станало — сниши глас той и я изгледа с любопитство.

— И какво е станало? — Беше ѝ интересно да чуе историята му. Едва ли е признал, че я подозира, че е съобщила на полицията, че е крадец и е отмъкнал картини за сто милиона долара.

— Каза, че през последната година си го натискала да имате деца, а той не искал, затова е решил, че е най-добре да се разделите, за да бъдеш свободна и да си намериш човек, от когото да си имаш бебе. Много достойно от негова страна. Каза, че за него е било много болезнено да вземе подобно решение, но иска да си щастлива. И че ти е оставил апартамента.

— Сериозно? — повдигна вежди тя. — Всъщност, не ми го остави. — Не че това имаше значение. И без това всичко беше лъжа. Интересуваше го само собственото му его и това да се представи като герой, а не като кучи син.

Юрий внезапно стана сериозен и стисна ръката ѝ, докато не я заболя. Държеше я прекалено здраво, за да може да се измъкне. Наташа се загледа в съвършените му зъби, златната верижка и безупречно присадената коса. Беше красив, но по един показан, изкуствен начин и възрастта му си личеше.

— Наташа, искам да бъда честен с теб. Винаги съм те харесвал. Имам две деца, които са по-големи от теб, но много бих искал да ми родиш трето. Можем да се оженим, ако това е важно за теб, за мен лично няма значение. Готов съм да ти прехвърля голяма сума като начало. В швейцарска сметка на твое име. Може би двайсет милиона като начало, или трийсет, ако решиш, че е нужно. И още толкова, когато детето се роди. Всичките ти сметки ще бъдат платени, ще имаш къщи навсякъде, където поискаш. Мисля, че може да си прекараме много добре заедно — каза той и очите му проблеснаха. Изглеждаше така, сякаш бе сигурен, че я е убедил; някои момичета не биха могли да устоят. Предложението беше невероятно, по-добро от всичко, което ѝ бе давал Владимир. Двайсет или трийсет милиона долара в швейцарска банка бяха сигурност, при това с перспективата да се удвоят. Всяко момиче като нея се молеше за подобна възможност, а двамата с Владимир бяха разделени само от седмица. Наташа беше потресена. — Мога да купя апартамента от Владимир, ако го искаш и той не ти го е дал. Така няма да ти се наложи да се местиш. Аз съм отседнал в „Жорж V“.

Наташа знаеше, че той също има апартамент в Лондон. Юрий нямаше флотилия от яхти като Владимир, нито толкова къщи, не притежаваше цели индустрии в Русия и не държеше президента в джоба си. Но въпреки това беше много богат човек, състоянието му възлизаше на няколко милиарда долара според Владимир, а за подобни неща можеше да му се вярва. И нямаше никакви проблеми да бъде заобиколен от красиви жени. Но без нея.

— Не знам какво да кажа — рече тя, осъзнавайки какво ѝ предлага — сигурност за цял живот, дете, брак и любимия ѝ апартамент. Можеше да задържи дрехите и бижутата си. Тя знаеше, че той е щедър човек. Беше го виждала какво осигурява на момичетата, с които излиза.

Той ѝ предлагаше сигурността, с която бе свикнала, дори повече от Владимир. Юрий беше чакал години да направи предложението си с

надеждата, че в някакъв момент тя и Владимир ще се разделят.

— Това е изключително щедро предложение от твоя страна, Юрий. Но не искам да се обвързвам с никого. Прекалено рано е.

Опитваше се да изглежда сдържана, а и какво можеше да каже? Че я отвращава и я кара да настръхва? Че иска да живее в апартамент, по-малък от дрешниците ѝ преди? И да си намери работа, с която едва да свързва двата края? Че продава всичко и че няма идея какво ще прави, когато парите ѝ свършат? Това, което искаше сега, бе свободата, а не да продава живота и тялото си на някакъв богаташ срещу сигурност. Може би жените, които го правеха, бяха по-умни от нея, помисли си тя. Но Наташа не искаше отново да се продава в робство, независимо от цената. Тя не беше за продан, но Юрий никога не би я разбрал, ако му го каже, както не би я разбрал и Владимир. За тях тя беше стока, която могат да купят и разменят. Единственият въпрос беше цената. Той ѝ предлагаше бизнес сделка, при това добра, и Наташа се запита дали и други не биха го направили. Конкуренцията между мъже като него и Владимир беше жестока и всички те си мислеха, че като придобият онова, което той е имал, дори, а може би най-вече, жените му, по някакъв начин ще заприличат повече на него. Но Владимир беше само един и тя вече го бе имала. Не искаше друг, нито по-добър, нито по-лош. Предпочиташе да се опита да се справи сама, дори с риска да потъне. Без да го осъзнава беше го искала от години и Владимир ѝ бе дал тази възможност на сребърен поднос. И тя не беше склонна да я губи отново.

— Не съм готова — меко рече тя. Той остана разочарован, но каза, че я разбира.

— Е, когато си готова, ще те чакам. И знай, че предложението си остава. Няма да го оттегля. Ако смяташ, че се нуждаеш от повече, може да поговорим. — Той беше свикнал с жени, които се пазарят здравата. Наташа никога не беше го правила. Не беше искала от Владимир нищо, а бе получавала много, не можеше да го отрече.

Довърши вечерята си в компанията на Юрий и се опита да я плати, но той не позволи. Целуна я леко по устните, когато тя си тръгна. Обещаха да поддържат връзка, макар че тя знаеше, че няма да го направи. Тича до апартамента си, изгаряйки от желание да вземе душ. Беше отказала голяма бизнес сделка и от самата мисъл ѝ приляваше. Случката я накара да осъзнае в какво положение е била

през последните осем години — бе продавала тялото и душата си на един от най-богатите хора на света. И знаеше, че това няма да се повтори никога повече, независимо какво щеше да се случи оттук нататък. Най-сетне беше свободна. Никой нямаше да я контролира и тя нямаше да продава тялото, живота или свободата си на никаква цена. Нито на Владимир, нито на Юрий, нито на когото и да било. Беше свободна и не се продаваше.

Дрехите на Наташа, останали на яхтата, пристигнаха през следващата седмица. Задържа много малко от тях с изключение на белите джинси, банските костюми и една бяла „Бъркин“, която оставяше за лятото. Не можеше да си представи отново да живее на яхта и потръпваше всеки път, когато си помисляше за предложението на Юрий. Може би беше добронамерен, но от мисълта да се продаде отново ѝ приляваше. Много други жени, много от онези, които бяха с мъже като Владимир, нямаше да ги е грижа колко стар е Юрий, как изглежда, дали го харесват, или не. Единствено важно за тях беше с какво разполага и какво могат да измъкнат от него. В известен смисъл те бяха скъпоплатени проститутки и Наташа се запита дали и тя не беше като тях. Тя беше придавала достойнство на връзката си с Владимир, вярваше, че го обича и че той се нуждае от нея. Всъщност Наташа беше негова собственост и може би онова, което чувстваше към него, не беше любов, а благодарност и уважение. Сега не можеше дори да го уважава. А единственото чувство, което изпитваше към Юрий, бе отвращение, макар че той несъмнено ѝ беше направил добра оферта и вероятно никога нямаше да разбере защо го е отхвърлила.

Последните ѝ срещи в аукционните къщи бяха твърде потискащи. Хрумна ѝ, че са прави да я питат дали става дума за наследство. В известен смисъл това беше вярно, това бяха дрехи на мъртвец, останки от приключил живот. Щеше да получи добри пари от продажбите, с които на първо време да живее. Но щеше да получи наистина големи пари единствено ако продаде тялото си отново и приеме предложение като това на Юрий. Наташа вече не искаше такива пари, не искаше живота, който той ѝ предлагаше, нито онзи, който бе имала.

Очакваше да получи най-много пари от чантите с диамантените закопчалки, които обикновено се продаваха на търгове за по-високи суми, отколкото в „Ермес“. Това беше добре за нея. Имаше и доста

бижутата за продаване. Занесе ги на един бижутер, продаде ги на прилична цена и внесе парите в банката.

Подписа договор с по-голямата от двете аукционни къщи, с които бе говорила, като включи дрехите в търга на висша мода, който щеше да се проведе през септември, а чантите щяха да се предлагат на търг на „Ермес“ по-късно същия месец. Те взеха всичко в деня преди да се премести. Наташа се почувства странно свободна и необременена след като подписа документите. Символите на робството ѝ постепенно изчезваха, подобно на брънки от верига. Искаше да се отърве от всичко, което ѝ напомняше за стария живот, от всичко, което не ѝ беше нужно. Не искаше неща, които да ѝ напомнят за едно минало, от което се срамуваше.

След като подписа договора за апартамента, взе под наем един микробус и отиде в ИКЕА. Предварително беше измерила стаите, за да знае какво ще се побере. Купи всички основни неща, които ѝ трябваха, включително чинии и тенджери, и посети друг магазин за покривки и кърпи. Не можеха да се сравняват с онова, което бе свикнала да купува, но беше готова да се откаже и от този лукс. В новия ѝ живот нямаше да има скъпи, общити с дантели чаршафи „Порто“. Още щом се нанесе, се обади на руския майстор и той обеща да сглоби всички мебели. Наташа очакваше с нетърпение този момент, беше готова да напусне апартамента на авеню „Монтен“. В продължение на няколко месеца го беше възприемала като дом, но сега си даваше сметка, че никога не е бил такъв, а просто поредното място за показ, в което нищо не бе нейно. Мъничкият ѝ нов апартамент беше далеч по-истински, а единственото, което искаше сега, бе истински живот, който ѝ принадлежи.

Докато преглеждаше документите, попадна на номера на Тео в портмонето си и си спомни какво ѝ бе казал, докато обядваха — да му се обади, ако има нужда от него, ако търси помощ или се намира в опасност. Но Наташа не беше в опасност и се справяше изненадващо добре. Радваше се, че си е върнал картините. Радваше се, че и тя беше помогнала — бе накарала Владимир да надуши опасност и сам да върне картините. Нямаше нужда да разговаря отново с Тео. Не искаше съжалението му, не желаше да му обяснява какво се е случило. Той не ѝ дължеше нищо. Тя харесваше портрета, който бе нарисувал, и щеше да го вземе със себе си. Беше единствената картина, която ѝ

принадлежеше. Но двамата с Тео бяха непознати. Той имаше своя живот на художник, а сега тя трябваше да създаде своя, без ничия помощ. Трябваше да го направи сама. Съмняваше се, че някога ще види отново Тео Лука.

Към средата на юли Мейлис пое отново ресторанта в свои ръце. Габриел се чувстваше добре и всеки ден правеше дълги разходки, а Тео се върна в ателието си. Бяха подсилили охраната в ресторанта, но Мейлис още не можеше да забрави случилото се. Връщането на картините и начина, по който беше направено, изглеждаше като чудо.

Тео попита майка си за Владимир и Наташа, но не бяха се появявали в ресторанта. Тео още беше убеден, че той е замесен в кражбата на картините, защото беше отказал да му продаде онази, която беше поискал, и че обирът е бил някаква негова форма на отмъщение. Но поне крадците бяха върнали платната, след като уплашиха всички и накараха полицията да хвърли много труд за нищо. Информаторите не знаеха нищо, разследването не успя да установи извършителите.

Мейлис каза, че е чула един от другите им руски клиенти да споменава, че Владимир е заминал с яхтата си за Гърция до края на лятото. Тео изпита облекчение — не искаше отново да се среща с него, макар че понякога си мислеше за Наташа. Един ден погледна недовършения ѝ портрет и разбра какво трябва да направи с него. Сложи го обратно на триножника и го заличи напълно. Вече беше я нарисувал и това беше достатъчно. Увлечението му бе минало и той най-сетне беше свободен. Тя бе избрала живота, който ѝ подходеше, той не беше част от него и никога нямаше да бъде. Беше кукла на богаташ, което я устройваше, а Тео имаше свой собствен живот. Мислеше дали да не се обади отново на Инес, макар да не беше сигурен дали е правилно, тъй като имаха различни цели в живота. Тя искаше съпруг и още деца, а той не се виждаше в подобна роля и се съмняваше, че някога може да бъде баща. Засега рисуването беше важно за него, затова не ѝ се обади, което изглеждаше най-доброто решение. Покрай кражбата на картините беше пропуснал панаира в Лондон, така че не беше виждал Ема. Още се размиваше, когато се

сецаше за нея и доброто време, което бяха прекарвали заедно. Засега си оставаше сам и нямаше нищо против.

Марк намина в същия ден, когато заличи портрета на Наташа, и Тео му каза какво е направил. Марк не каза нищо, докато Тео му обясняваше, че това е нещо като освобождаване. Отвори бутилка вино и двамата прекараха следобеда в пиене и разговори за странностите на жените в живота си. Марк изпитваше облекчение, че приятелят му се е освободил от obsесията си, макар че в момента и двамата бяха сами. Така Тео се чувстваше по-добре и можеше да се съсредоточи върху работата си. И беше много доволен, че вече не му се налага да работи в ресторанта.

— Ами онова момиче от галерията в Кан? Изглеждаше добре, макар че беше малко пряма — отбеляза Марк.

— Малко ли? — каза Тео, докато пиеше втората си чаша вино. — Тя не е за мен, а и аз не съм мъжът, от когото се нуждае.

— Май ще си останем художници ергени — скръбно рече Марк. Той току-що бе скъсал с поредната си приятелка, която му бе отмъкнала малкото пари, които имаше. Винаги го правеха. — Може би не можеш да имаш любовен живот, ако се отдадеш сериозно на работата си — замислено рече той и Тео се разсмя.

— Баща ми имаше четири основни любовници, две съпруги и осем деца. Ако питаш мен, можеш да имаш жена в живота си и изкуството. Само трябва да е подходящата.

— Точно там е проблемът. Адски трудно се намират — тъжно рече Марк.

Тео кимна в знак на съгласие и продължиха да пият, докато не свършиха виното. За първи път от седмици си позволяваше почивка и беше приятно да прекара известно време с приятеля си. Късно следобед си признаха, че са пияни, и решиха да отскочат до Антиб и да поплуват, вместо да работят. Отидоха с автобуса. Когато дойде време да си тръгнат от плажа, Марк вече беше свалил едно момиче и го отведе със себе си. Тео се прибра сам. Помисли си за Наташа, пожела й всичко най-добро и си легна, замаян от виното. Радваше се, че от доста време не я сънуваше. И се надяваше да не я сънува и в бъдеще. Трябваше да се освободи от Наташа, да я остави да се изгуби в мъглите на спомена, където ѝ беше мястото.

След връщането на картините Атена и Стив веднага поеха друг случай — взлом в Сен Жан Кап-Фера, където всички прислужници бяха вързани и държани като заложници, докато семейството го нямаше. Не беше пострадал никой, но крадците бяха задигнали бижута за десет милиона долара и един милион в брой. Атена беше сигурна, че става въпрос за вътрешна работа и се оказа права. Разрешиха бързо случая, икономът и готвачът бяха арестувани и обвинени в престъплението. Това беше поредната резка на колана на Атена в дългата ѝ история от успешни арести.

Междувременно от връщането на картините бяха изминали три седмици и един следобед тя каза на Стив, че отива в Сен Пол дьо Ванс да види Тео. Искаше да поговори още веднъж с него, но не бе имала възможност покрай обира в Кап-Фера.

— Без мен ли отиваш? — Тя кимна и той се разсмя. — Знам какво си намислила. Малко забавление с местен художник, а?

— Не бъди такъв идиот. По работа е.

— Тези ги приказвай на някой друг. — Познаваше я добре.

— И какво си мислиш, че ще направя? Ще го изнася под дулото на пистолета ли? — Тя се ухили и той се разсмя.

— Като едното нищо. Не оставяй следи.

— Отвратителен си.

— Казано от теб звучи като комплимент — подразни я Стив.

Атена замина за Сен Пол дьо Ванс, а Стив прекара следобед за бюрото си в писане. Имаха да наваксват с цяла планина бумащина. Атена се беше обадила на Тео и бе го попитала дали може да намине.

Той се зарадва да я види, когато се появи в дома му — със семпла бяла пола и блуза. Беше дошла по работа, искаше да приключи случая. Имаше някои неща, които той не знаеше, и тя държеше да му ги каже. Вече нямаше значение, но Атена реши, че трябва да бъде напълно честна с него.

Тео ѝ предложи чаша вино, но тя отказа. Противно на мнението на Стив, не беше дошла да го сваля, макар че не би имала нищо против, ако той го направи. И Атена имаше усещането — а тя се доверяваше на интуицията си, — че той все още е влюбен в Наташа. Портретът ѝ го издаваше.

Седнаха в кухнята на чаша кафе и тя го погледна сериозно.

— Вече няма никакво значение, но искам да знаеш, че имахме информатор. — Той остана изненадан от думите ѝ. — Отидох да се видя с приятелката на Станислас Наташа, под предлог, че търся него. Исках да разбера дали не знае нещо. Имах усещането, че знае. Поговорихме известно време, тя изглеждаше доста напрегната. Оказа се, че едва не били нападнати от пирати край Хърватия. Станислас наредил на хората си да извадят оръжията. Имат автомати „Калашников“ на яхтата и екипажът знае как да ги използва. Когато си тръгнах, тя ме последва надолу. Не взехме асансьора и после се сетих, че в него има камери и тя не е искала някой да види какво е направила. Докато слизахме по стълбите, тя ми прошепна, че картините са в оръжейната и ги е видяла. Това беше всичко. Направих какво ли не да получа заповед за обиск на яхтата, но началниците ми казаха, че не разполагам с достатъчно доказателства. Отказах да посоча източника си, страхувах се, че Станислас ще ѝ отмъсти, ако разбере. Нямам доверие на този тип и ако беше влязъл в затвора заради нея, един Бог знае какво би могъл да ѝ стори. Не бях склонна да излагам живота ѝ на риск. Правила съм тази грешка с други информатори, когато бях млада и зелена. Резултатът не беше добър. Затова винаги защитавам източниците си.

— Видяла ги е? — промълви Тео.

— Ако са били в оръжейната, която е заключена, може би тя е била наоколо, когато са вадели оръжията, за да се защитят от пиратите. Както и да е, не получих заповед за обиск и ми казаха да забравя. А после картините бяха върнати по най-мистериозен начин. Не знам дали той е разбрал, че тя ми е казала, дали някой я е видял, или той е заподозрял, че се е разприказвала пред мен. Ако е научил, че е видяла картините, това може да го е накарало да ги върне. Никога няма да разберем и не можем да му припишем обира. Както и да е, картините отново са у вас, вероятно заради онова, което тя ми каза. Не съм сигурна, но реших, че трябва да знаете за смелостта ѝ. Много храбро от нейна страна. Подобна постъпка би могла да изложи живота ѝ на риск.

— Тя добре ли е? — разтревожено попита Тео. — Някой виждал ли я е оттогава?

Ами ако Владимир я беше убил? Или я държеше затворена на яхтата и я измъчваше? Въображението му направо полудя след разказа

на Атена.

— Не знам много. Яхтата не е тук, носят се слухове, че е отплавал за Гърция до края на лятото. Мога да проверя, ако искате, но не мисля, че има значение. Партньорът ми изпил няколко питиета с моряци от „Принцеса Марина“ преди да отплават и те споделили, че трябвало да си остане тайна, но Станислас я изхвърлил веднага, след като сте получили картините обратно. В същия ден, ако трябва да сме точни. Картините са били при вас някъде между два и четири сутринта, а той привечер я зарязал на кея. Трябвало да я заведе на вечеря, но просто ѝ казал, че всичко е приключило и я пратил в Париж да си събира нещата. Ако я е подозирал, е извадила късмет, че се е отървала само с това. Яхтата отплавала няколко дни по-късно, така че той не е с нея. Не знам къде е тя сега, нито къде би могла да отиде. Може да се е върнала в Русия.

— Не ми се вярва — замислено рече Тео. Помнеше какво му бе казала Наташа за живота си там, когато бяха обядвали заедно. Знаеше адреса на апартамента в Париж, но нямаше телефонния ѝ номер. Тя така и не му го даде и не беше го търсила. — Наистина ли мислите, че я е изоставил?

— Така казват. Моряците били много изненадани. Двамата били заедно от осем години и всички смятат, че е сваятна жена. Казал ѝ, че всичко приключва, оставил я на кея, качил се обратно на катера и се върнал на яхтата, без да поглежда назад. Тези типове са безчувствени и жестоки.

— Благодаря, че ми казахте.

— Може би е научил и това го е уплашило. Едва ли изгаря от желание да влезе в затвора. И ако си е помислил, че тя ми е казала нещо, е разбрал, че вече не може да ѝ има доверие. Момичета като нея виждат много от нещата, които се случват около подобни типове. Той не може да си позволи жена, която говори пред полицията.

След малко Атена стана, пожела му късмет и си тръгна. По пътя към дома се отби в службата, Стив беше още там. Изненада се като я видя.

— Много бързо. Нямаше ли игри и закачки? — Беше предположил, че ще се забави, ако Тео тръгне да я сваля или тя предприеме нещо.

— Нямаше игри и закачки. Жертвах се заради една млада любов.

Това беше причината да се види с Тео. Ако подозренията ѝ бяха верни и наистина беше влюбен в Наташа, момчето имаше право да знае какво е направила тя за него и каква цена вероятно е платила. Атина му беше казала всичко, което знаеше. Останалото зависеше от него.

Вечерта Тео дълго мисли за Наташа, питаше се какво да прави с онова, което беше научил — че тя е издала Владимир, че вече не е на яхтата, а вероятно в Париж, че Владимир е сложил край на връзката им. Надяваше се тя да е добре.

Не мигна цяла нощ, чудеше се дали да не замине за Париж и да се опита да я намери. Но ако тя искаше да се свърже с него, щеше да му се обади, а не беше го направила. А може би се притесняваше, или нямаше възможност. На сутринта, когато майка му се обади, почти беше решил да замине за Париж. Мейлис беше се подхлъзнала на последното стъпало в студиото и си бе навехнала глезена. Обаждаше му се от спешното и го молеше да я замести за една седмица. Съжаляваше и се извиняваше, но кракът я болял и не можела да се оправи сама. Докторът ѝ дал патерици.

— Разбира се, майко. — Можеше да отложи пътуването до Париж за една седмица, а и беше свикнал с ресторанта след дългия ѝ престой в Италия с Габриел. — Имаш ли нужда от нещо?

— Не, Габриел е с мен.

И Тео взе решение. Веднага щом майка му се върнеше в ресторанта, щеше да отлети за Париж, да намери Наташа и да ѝ благодари. Не хранеше илюзии, че помежду им може да започне нещо, дори двамата с Владимир да бяха разделени. Даваше си сметка, че тя не е свикнала да общува с „обикновени“ хора. С Владимир или с друг като него, Наташа живееше в свят за избраници и Тео беше сигурна, че тя ще си намери някой друг, или може би вече си е намерила. Надяваше се новият да е по-мил и не толкова опасен като Владимир. Надяваше се заради нея. И искаше само да ѝ благодари, че е имала смелостта да проговори пред полицията. Това бе най-щедро и храбро нещо, което някой бе правил за него. Нямаше начин да се разбере дали нейната информация е принудила Владимир да върне картините, но Тео искаше да ѝ благодари. Дължеше ѝ поне това.

Последната седмица на Наташа в апартамента на авеню „Монтен“ беше изпълнена с работа и почти не ѝ остана време за емоции. Събираше нещата, които искаше да вземе със себе си.

Вече беше купила всички нужни мебели от ИКЕА и двамата с Дмитрий щяха да ги сглобят. В деня преди да се изнесе аукционните къщи взеха всичко, което продаваше, както се бяха разбрали. Дрехите бяха толкова много, че ги отнесоха направо със закачалките и запълниха цял камион. Наташа не съжеляваше, докато гледаше как целият ѝ гардероб си заминава. Чантите бяха в оригиналните си кутии от „Ермес“, натрупани на купчини в камиона, заедно с кутии необувани дизайнерски обувки.

В деня, когато се изнесе, нае микробус, за да пренесе куфарите, няколко кашона и портрета. Дмитрий и Людмила ѝ помогнаха с изнасянето и товаренето. Наташа благодари на Людмила, стисна ѝ ръката и ѝ даде голям бакшиш за помощта ѝ през последните няколко седмици. На излизане Наташа се обади на портиерката и също ѝ благодари. Не остави новия си адрес. Не очакваше поща, никога не бе получавала. Нямаше роднини, нито приятели. Знаеше, че кредитната ѝ карта към сметката на Владимир е закрыта, затова от банката ѝ издадоха нова с ограничен лимит.

Когато отидоха в новия апартамент, Дмитрий се залови да сглобява мебелите — легло, шкаф с чекмеджетата, гардероби за дрехите и бюро. Наташа беше купила хубави мебели и апартаментът придоби приветлив вид. Сама окачи портрета над камината.

Двамата с Дмитрий разговаряха на руски и останаха да работят до късно вечерта, докато всичко не беше готово. Наташа реши, че резултатът е страхотен. Беше купила ярки цветя и две вази, сложи едната на масичката за кафе. Апартаментът бе топъл и уютен, Наташа беше купила дори килими, лампи, два големи удобни фотьойла и красиво кожено канапе. Дмитрий ѝ поиска скандално малко пари за цялата работа и Наташа му даде голям бакшиш.

Организирането на всичко ѝ отне цял месец, но беше го направила. Имаше чувството, че е скъсала всякакви връзки с миналото си. Не се беше чувала с Владимир и не очакваше да се чуят. Така и не се свърза с Юрий и нямаше намерението да го прави. Имаше си дом и достатъчно пари, за да изкара известно време, а след търговете през есента щеше да разполага с още. Трябваше да си потърси работа, но знаеше, че не може да го направи преди есента. Всички излизаха в отпуск през юли и август и повечето галерии бяха затворени. Обмисляше да запише курс по история на изкуството в школата към Лувъра. Чувстваше се като преродена.

И докато оглеждаше новия си апартамент през първата си вечер в него, тя се почувства у дома. Не беше нужно да живее на авеню „Монтен“, на сто и петдесет метрова яхта, в легендарна вила в Сен Жан Кап-Фера или в къща в Лондон. Разполагаше с всичко необходимо и то бе нейно. От време на време изпитваше безпокойство за няколко минути, но после си напомняше, че може сама да се грижи за себе си и че ще научи нещата, които все още не знае.

На Мейлис ѝ трябваше една седмица повече да се възстанови, отколкото се беше надявала. И веднага щом глезенът и се оправи и тя се върна в ресторанта, Тео резервира билет до Париж на следващия ден. Историята почти беше приключила за него, но искаше да благодари на Наташа. И да го направи лично. През първата седмица на август Париж изглеждаше пуст. Много от магазините и ресторантите бяха затворени, по улиците почти не се виждаха хора, нямаше трафик. Беше горещо и Тео имаше чувството, че се намира в призрачен град, докато вървеше към авеню „Монтен“. Не беше казал на майка си къде отива, нито че Наташа е съобщила на полицията за Владимир. Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре щеше да е за нея. Не искаше да направи нещо, което да я изложи на още по-голям риск, а само да ѝ благодари.

Сградата изглеждаше безлюдна, когато пристигна. Позвъня на звънеца, но никой не отговори. Опита с портиерката. Тя приближи до вратата и го изгледа подозрително, когато той попита за Наташа.

— Защо се интересувате?

— Приятел съм ѝ — каза той, макар да не беше съвсем вярно.

— Тя вече не живее тук. Напусна преди седмица.

— Имате ли новия ѝ адрес?

— Не. Ако сте неин приятел, би трябвало да го знаете. Не знам къде отиде, не каза. Тя не получава поща тук. — Тео кимна. Не беше изненадан. — Изнесе всичко в деня преди да напусне. Когато си тръгна, беше само с няколко куфара. И с нея беше някакъв руснак. — Дмитрий беше дошъл с Наташа да ѝ помогне с по-тежкия багаж.

— Господин Станислас ли? — разтревожено попита Тео и портиерката, която беше по домашно облекло и пантофи, поклати глава.

— Не. Друг беше.

Това също не изненада Тео. Нали точно това му беше казала майка му, когато за първи път разговаряха за нея. Жени като Наташа продължаваха с друг мъж като предишния. Това беше единственият начин, по който можеха да оцелеят. И той не я обвиняваше. Просто се надяваше новият да е по-добър от Владимир. Не ѝ беше отнело много време да намери заместник.

— Той току-що продаде апартамента — продължи портиерката. — Прислужницата напусна вчера. Каза, че няма да се връща тук.

Тео кимна, натъжен, че е изпуснал Наташа. Искаше да се сбoguва с нея и да ѝ пожелае всичко най-хубаво. Но всички пътища от миналия ѝ живот вече бяха прекъснати. Нямахте представа къде да я търси и към кого да се обърне. Благодарни на портиерката, затвори вратата, излезе обратно на авеню „Монтен“ и бавно тръгна към ресторанта, където бяха обядвали. Сякаш беше преди хиляда години, а не през януари. Много неща бяха се случили за седем месеца и нейният живот се бе променил напълно.

Мина покрай ресторанта, като се усмихваше на спомена и се питаше къде ли е тя сега и с кого.

Вечерта отлетя обратно за Ница. Самолетът беше пълен със семейства, тръгнали на ваканция. Хората носеха плажно облекло. Всички изглеждаха щастливи, че заминават на почивка. Веднага щом кацнаха в Ница, той се качи в колата си на паркинга и потегли към дома.

До края на лятото Тео се отдаде на рисуването и всеки път, когато се чуваше с майка си, ѝ казваше, че е добре. Тя отново въртеше с пълна сила ресторанта, а Габриел прекарваше вечерите там, заедно с нея. В средата на септември Мейлис реши да затвори до края на месеца, а може би и за по-дълго. Двамата с Габриел искаха да пътуват, но първо тя настоя да прекарат известно време в апартамента му в Париж. Правеше го за първи път. И за първи път от повече от трийсет години се връщаше в града. Габриел беше във възторг. Двамата изглеждаха като младоженци, откакто се върнаха от Флоренция, и Тео се радваше за тях. Обеща ѝ да наглежда всеки ден ресторанта и къщата, въпреки че имаше охрана. Преди да замине тя сподели с Тео онова, за което двамата с Габриел говореха от известно време. Мислеше да затвори ресторанта в края на годината и да превърне сградата в малък музей на Лоренцо, какъвто и без това беше. И Габриел щеше да ѝ помага.

— Ще ни трябва някой, който да се занимава с музея. Нямам намерение да бъда вързана през цялото време тук. Искаме да прекараме известно време в Париж и да можем повече да пътуваме. — Беше различна, много по-щастлива. Сега Габриел беше центърът на вниманието ѝ. Мари-Клод също беше доволна, че ще бъдат заедно в Париж през септември.

Заминаха в средата на септември и Мейлис с нетърпение очакваше Париж — изложбите, които искаше да види, музеите, в които не бе стъпвала от години, ресторантите, на които Габриел ѝ бе обещал да я заведе. Пристигнаха и се настаниха в уютния му апартамент, който изведнъж стана малък за двамата. Вечеряха с Мари-Клод, съпруга ѝ и децата в техния дом. Неделната вечер мина с много смях, шеги и превъзходна храна. Мейлис им приготви аши пармантие^[1], което всички намериха за превъзходно. Беше научила рецептата от готвача на ресторанта. Чувстваха се като истинско семейство, което вечеря заедно в неделя.

Точно за това си беше мечтаела Мари-Клод през всичките тези години, през които Мейлис не забравяше Лоренцо, но забравяше кой е до нея. Сега вече всичко беше различно и тя осъзнаваше колко важен е бил Габриел за нея и колко много се обичат.

— Благодаря — прошепна ѝ Мари-Клод, когато ги изпращаше късно вечерта.

— За какво? Аз съм много щастлива жена — каза тя и погледна към Габриел, който говореше със зет си. — Благодаря ти, че ме изтърпя през всичките тези години. Бях сляпа.

— Всички понякога не виждаме очевидните неща — каза Мари-Клод и я прегърна отново.

Септември беше натоварен месец за Мейлис и Габриел покрай всички изложби, забележителности и антикварни панаири, които непрекъснато обикаляха. Често се отбиваха и в неговата галерия на авеню „Матиньон“. Габриел се чувстваше отлично и двамата бяха щастливи. Имаха планове през октомври да отидат във Венеция, а когато Мейлис му каза, че никак не ѝ се иска да напуска Париж, той се разсмя.

— Това вече е нещо ново.

Последните месеци Мейлис беше толкова спокойна и щастлива, че самата тя трудно можеше да се познае. Години наред у нея се долавяше една постоянна тъга — не бе спирала да оплаква Лоренцо, а сега най-сетне сякаш го остави да почива в мир. Почиташе паметта му, говореше за него и беше отдадена на творбите му, но сега тя присъстваше изцяло в живота на Габриел и го допускаше изцяло в своя.

— Ето нещо, което ще ти се стори забавно — каза Габриел една сутрин, когато отвори пощата и ѝ подаде един каталог. Предстоеше търг на стари и нови изделия на „Ермес“ и на корицата на каталога имаше великолепна червена чанта. Мейлис го прелисти и откри чанти „Бъркин“ и „Кели“ във всякакви цветове, изработени от превъзходна кожа. Продажбата щеше да се състои в хотел „Друо“, където имаше петнайсет аукционни зали и се провеждаха по четирийсет и пет търга седмично. Габриел обичаше да разглежда изложбите. — Какво ще кажеш да отидем?

— Цените обаче са ненормални — тъжно рече тя. — Толкова са скъпи, колкото и новите в „Ермес“.

— Повечето чанти на търговете също са нови — отвърна той. Беше запознат с продажбите в „Друо“ и ги посещаваше често. — Единствената разлика е, че не ти се налага да чакаш три години, за да ги получиш.

Мейлис много се изкушаваше да ги разгледа. Тя остави каталога на бюрото му и през следващата седмица в петък той ѝ напомни, че това е денят на изложбата и я попита дали иска да отидат.

— Срам ме е да си призная, но да, искам — рече тя.

— Не гледай толкова виновно — подразни я той. — Мога да си ги позволя. Ако някоя ти хареса, купи я.

Мейлис беше харесала много една чудесна черна чанта „Бъркин“ от кожа на алигатор, една червена и една тъмносиня. Бяха с размера, който ѝ допаднаше, и невероятно елегантни за новия ѝ живот в Париж с него. От няколко години не беше купувала дрехи, не се нуждаеше от много в Сен Пол дьо Ванс, но в Париж Габриел често пазаруваше с нея и това му доставяше удоволствие.

Следобедът отидоха в хотел „Друо“ и се смесиха с тълпата. Повечето хора трескаво обикаляха изложбите, оглеждаха, водеха си бележки и решаваха за какво ще наддават на следващия ден. Не всички експонати бяха антикварни. Имаше всичко, от стари дрехи до градинско оборудване, военни униформи и медали, съвременни мебели, персийски килими, вина, стари книги, препарирани животни и всичко, за което може да се сети човек. Ако търсиш да купиш нещо, можеш да го намериш в „Друо“, а самите аукциони бяха вълнуващо събитие. Понякога Габриел наддаваше по телефона, особено на търговете за картини, но харесваше тръпката на лова и запозна Мейлис с нея, докато обикаляха от зала в зала и разглеждаха изложбите на петнайсетте аукциона. Накрая стигнаха до чантите „Ермес“, които бяха истински пир за окото. Мейлис каза на Габриел, че не харесва онези с диамантените закопчалки, които и без това бяха нелепо скъпи.

— Е, отдъхнах си — подразни я той. — Струват пет пъти повече от другите.

— Това е абсурдно — пренебрежително рече тя, но откри трите чанти, за които искаше да наддава, и двамата се разбраха да дойдат на следващия ден за търга. Тогава на това място щеше да има сгъваеми столове, подиум и дълга маса с няколко телефона, търгът щеше да се проведе в същото помещение. А на следващия ден петнайсетте зали щяха да се напълнят с нови съкровища и на всеки два дни се провеждаха по петнайсет аукциона. Наддаването беше от любимите занимания на Габриел и той се гордееше с трофеите си. Предупреди Мейлис, че е пристрастяващо, и тя се съгласи — беше развълнувана от

предстоящото наддаване за чантите. Възнамеряваше да купи само една, тъй като не бяха евтини. Но и трите бяха в идеално състояние, изглеждаха така, сякаш не са били носени, в оригиналните си оранжеви кутии на „Ермес“. И само цената на черната чанта от кожа на алигатор можеше да се окаже наистина много висока.

На следващия ден пристигнаха непосредствено преди началото на търга. Чантите, които я интересуваха, щяха да бъдат предложени малко по-късно и двамата седнаха на местата си да следят оживените наддавания. Започнаха с по-малките и по-стари чанти, към които имаше по-малък интерес. Чантите „Бъркин“ от кожа на алигатор бяха гвоздеят на аукциона и затова организаторите ги пазеха за по-късно, за да задържат купувачите в залата.

Тъмносинята чанта беше предложена първа, половин час след пристигането им. Беше много елегантна и наддаването надхвърли очакванията на Мейлис. Отначало тя вдигаше колебливо ръка, но после събра смелост, а Габриел я гледаше с усмивка. Някой в залата предложи по-висока цена и спечели чантата. Мейлис прошепна на Габриел, че изчаква червената и черната, които ѝ харесваха повече, и той кимна одобрително. Докато разговаряха, тя забеляза познато лице от другата страна на пътеката. Млада жена с коса, сплетена в плитка, изглеждаше много елегантно. Мейлис се взираше в нея, но така и не успяваше да се досети коя е. Тя не наддаваше, а следеше внимателно търга. Минути по-късно се сети коя е, сръчка Габриел и кимна към нея.

— Любовницата на Станислас. Изненадана съм, че купува чанти тук. Той може да ѝ купи всичко, което си поиска.

— Всеки обича да се пазари — прошепна той, макар че предлаганите на търга изделия далеч не бяха евтини. На няколко пъти цените скочиха до небето, особено за чантите с диамантените закопчалки. Мейлис видя, че Наташа се усмихва, изглеждаше доволна. Но тя така и не наддаваше, а си записваше цените в каталога при всяко удряне на чукчето. Мейлис прошепна нещо на Габриел и той също погледна към нея. Наташа не ги забеляза, беше прекалено погълната от търга.

— Тя не купува — прошепна Габриел. — Мисля, че продава.

— Сериозно? — изненада се Мейлис. — Изумително.

— Ще се изненадаш колко често на подобни места можеш да видиш познати хора, които правят и едното, и другото.

— Но на нея определено не ѝ е нужно да продава каквото и да било — отбеляза Мейлис.

— Може да не ѝ достигат джобните — шепнешком отвърна Габриел. — Чувал съм, че много руски момичета продават подаръците, които получават, така натрупват цели състояния. Някой мъж им подарява „Бъркин“ и те тутакси го продават. Това са основните им доходи.

— Но тя не е проститутка, за Бога, а негова любовница. И съдейки по начина, по който съм я виждала да се облича, той явно е много щедър към нея. Носи висша мода от главата до петите. — Габриел отново погледна към Наташа и реши, че повече му прилича на ученичка в джинси. Изглеждаше на около шестнайсет. — Е, днес може и да не е така — продължи Мейлис, — но когато дойде в ресторанта, дрехите ѝ бяха по последната висша мода. Сигурно е тук инкогнито и се опитва да бъде дискретна.

Дойде ред на поредната „Бъркин“ с диамантена закопчалка, която се продаде два пъти по-скъпо от предишните, тъй като две жени влязоха в истинска битка за нея. Когато чукчето удари, цената беше зашеметяваща, а Наташа не скри радостта си. Реакцията ѝ потвърди предположението на Габриел защо е тук. Наташа продаваше. После се появи червената чанта. Мейлис я спечели и погледна доволно Габриел. Сделката се оказа добра.

— Казах ти, че ще се прирастиш! — засмя се той.

А когато обявиха черната чанта, Мейлис рано се отказа. Чукчето щеше да удари на много по-висока цена от очакваната. Накрая Габриел вдигна ръка и черната чанта отиде у него. Мейлис не можеше да повярва, беше платил цяло състояние за нея.

— Какво направи?

— Ще ти отива чудесно, когато си тук с мен — каза ѝ той с усмивка.

След търга, докато чакаха да платят и да вземат двете чанти с оригиналните им кутии, Мейлис отново забеляза Наташа. Тя изглеждаше различно от предишния път в ресторанта. Не носеше грим и се сливаше с тълпата. Мейлис се озърна за Владимир, но не го видя, и се запита дали той знае, че Наташа е тук и продава чантите си.

Виждаше ѝ се странно. След търга Наташа не взе никакви покупки, а вместо това прибра каталога в изчистената черна „Бъркин“ с дискретна черна закопчалка, вдигна яката на мантията си и забърза навън. Изглеждаше доволна.

— Чудно ми е какво означава това — отбеляза Мейлис и благодари отново на Габриел за екстравагантния му подарък. После отново се замисли за Наташа. — По-добре да не казваме на Тео, че сме я видели — тихо рече тя. — Той се измъчи по нея. Изглежда е преодолел увлечението си, но не искам всичко да започне отново.

Габриел кимна.

— Няма да кажа нито дума. Обещавам. Но все пак, тя е прекрасно момиче.

— Разбира се, тя е любовница на милиардер. Така стават нещата. Тя няма полза от момче като Тео. — Тео далеч не беше момче, а мъж на трийсет и една. — Странно нещо... Нарисува чудесен неин портрет и мисля, че ѝ го подари.

— Помня го. Казах му да го включи в изложбата. Беше една от най-добрите му работи. За един художник чувството е хубаво нещо.

— Но не и в живота. — Тя искаше синът ѝ да бъде щастлив, а не измъчван от жена, която не може да има. И нямаше намерение да му казва, че я е виждала, страхуваше се, че лудостта му ще се завърне. Нямаше значение дали Наташа продава или купува тук, това нямаше нищо общо с него.

Мейлис си тръгна от хотел „Друо“ много доволна. Чантата, която Габриел купи за нея, беше истинско произведение на изкуството и изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана.

— Харесвам „Друо“ — щастливо му каза тя в таксито, докато се прибираха. И той ѝ обеща да дойдат отново. В крайна сметка Париж се оказваше едно много забавно място.

Докато пътуваше с метрото до Седми арондисман, Наташа разглеждаше каталога и също се усмихваше. Можеше да живее дълго време с парите, които беше спечелила току-що, и се чувстваше все по-сигурна. Новият ѝ живот започваше добре.

[1] Ястие от запечена кайма и картофено пюре — Б.пр. ↑

Наташа продължаваше да добавя детайли в малкия си апартамент на улица „Дьо Бак“, доставяше ѝ истинско удоволствие. Откри някои необичайни неща в „Друо“ — нефритени фигурки за библиотеката на абсурдно ниска цена, страхотна италианска маса и столове за кухнята, дори една-две картини. Предметите не бяха скъпи, но изглеждаха страхотно. С вроденото си чувство за стил създаваше атмосферата, която ѝ харесваше.

Продажбата на тоалетите ѝ от висшата мода отново беше успешна и надхвърли всичките ѝ очаквания. Вече разполагаше с достатъчно пари в банката, за да не се безпокои как ще живее. Освен това възнамеряваше да работи. Смяташе да си потърси някаква работа в началото на следващата година. Разполагаше с достатъчно пари за още няколко месеца, докато свикне с новия си живот.

Курсът „Модернизъм на двајсети век“ ѝ харесваше. Беше започнал тази седмица и бе точно това, което искаше. Всичко вървеше добре и с всеки следващ ден тя се чувстваше все по-сигурна. Все още се срамуваше от онова, което бе правила през последните години — изведнъж миналият ѝ живот ѝ заприлича на проституция. Трябваше да се научи да си прости и да продължи напред. Най-сетне се гордееше с живота си. Започваше всичко отначало. И истината бе, че без Владимир никога нямаше успее да се махне от Москва и сигурно щеше да умре от болест или отчаяние.

Продадените дрехи и бижута не ѝ липсваха, както не ѝ липсваше животът с Владимир. От деня, когато я остави на кея, така и не чу нищо за него. Изпитваше облекчение, че не срещна Юрий отново. Той нямаше представа как да се свърже с нея, така че не можеше да отпрати отново предложението си. Наташа имаше нов мобилен телефон, който не използваше, нямаше на кого да се обади, но го държеше в случай че ѝ потрябва. И дори без Владимир тя продължаваше да живее в един напълно изолиран свят. Още нямаше приятели, но всичко щеше да си дойде с времето.

През есента Тео рисуваше трескаво. Жан Паские го беше поканил да дойде в Париж през октомври, за да обсъдят новата му изложба. Тео имаше достатъчно нови картини и Жан мислеше да организира изложбата през февруари. Тео не искаше да губи инерцията и нямаше търпение да покаже новите си картини.

Двамата прекараха деня заедно в Париж и докато вечеряха, се разбраха за датата. Посещението на галерията отново му напомни за портрета на Наташа и той се запита как ли е тя и дали е щастлива с новия руснак, за когото бе споменала портиерката. Животът ѝ му се струваше тъжен. Тя завинаги щеше да си остане птица в златна клетка, но това беше нейният свят, различен от неговия, който напоследък се въртеше единствено около работата. Тео осъзна, че му е трябвало много време да се освободи от Наташа. Тя го беше завладяла напълно. Поболяваше се всеки път, когато я видеше с Владимир, напълно губеше ориентация. Сега се чувстваше като глупак заради това. Един фантом в живота му, мираж, жена от мечтите. Майка му беше права, Наташа едва не му бе коствала разума и сърцето. Но той беше успял да спаси и двете и сега се чувстваше силен и съсредоточен в работата си. След Инес през последните девет месеца нямаше връзка с друга жена. Беше я видял на едно събитие в Кан през септември и тя му бе казала, че излиза с мъж, който също има деца. Изглеждаше щастлива.

Тео остана в Париж още един ден след срещата си с Жан Паские в петък. Съботата се оказа дъждовна и нямаше какво да прави преди полета до Ница. Майка му и Габриел бяха във Венеция, както бяха планирали, и след края на пътуването им щяха да прекарат още един месец в Париж преди да се върнат в Сен Пол дьо Ванс. Ресторантът все още беше затворен и тя възнамеряваше да го отвори за Коледа, след което да го затвори завинаги и да го превърне в музей. Празниците щяха да бъдат прощаване с „Лоренцо“ и с всичките му верни клиенти, горчиво-сладък финал на едно приключение. Сега беше готова да продължи напред, преди то да се превърне от радост в бreme. Мейлис и Габриел искаха свободата да бъдат заедно, докато могат да се радват един на друг и да правят каквото си поискат.

Беше му разказала колко са се забавлявали в „Друо“ и Тео реши да отиде и да поразгледа преди да си тръгне. Ако можеше да се вярва

на майка му, преживяването беше като лов на съкровище.

Обиколи една зала със сериозни готически платна и друга с попарт, после попадна на наистина ужасни картини. Една от залите беше пълна с вещи, които сякаш бяха намерени на тавана на нечия баба, включително покривчици, стари кожуси и малки старомодни обувки. Имаше зала с изящен порцелан и сервиз за четирийсет и осем души с кралски герб върху съдовете, друга — със стари фотографии, които му се сториха по-интересни, а също статуи, препарирани животни и няколко картини, които му харесаха. Обявените цени не бяха високи и докато вървеше с потока от посетители, на един ъгъл едва не се сблъска с млада жена. Понечи да се извини и ахна, когато я позна.

— Боже мой... Наташа... Добре ли сте? — Двата говореха едновременно и тя се разсмя.

— Не гледах къде вървя — призна си Наташа изненадана.

— Нито пък аз. — Тя изглеждаше млада, свежа и щастлива. Новият ѝ живот явно вървеше добре. Не носеше грим, косата ѝ бе влажна от дъжда.

— Какво правите тук? — с любопитство попита тя.

— Убивам времето преди полета довечера. Дойдох да се срещна с галериста си, иска да организира нова изложба през февруари. Този път обаче няма ваш портрет — пошегува се той и тя се разсмя.

— Портретът изглежда чудесно в новия ми апартамент. Сложих го над камината в дневната. — Тя не му каза, че портретът е голям почти колкото апартамента. Представи си я в някакво разкошно просторно жилище, осигурено от приятеля ѝ, като онова на авеню „Монтен“.

— Къде живеете? — с любопитство попита той.

— В Седми арондисман.

— Опитах се да ви намеря през лятото, за да ви благодаря, но пристигнах твърде късно. Вече се бяхте изнесли. Атена, жената от полицията, ми каза какво сте направила. Невероятно смело от ваша страна. Радвам се, че не се е случило нищо лошо заради това. — Тя се усмихна на думите му. *Un mal pour un bien*^[1], както казваха французите. — Вече не сте с Владимир? — Беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос, той знаеше отговора. Тя поклати глава.

— Не.

Тео не искаше да ѝ казва, че портиерката му е казала за новия руснак, но Наташа изглеждаше различно, по-млада и щастлива. Предпочете да не я разпитва за новата ѝ връзка, а и не искаше да научава подробности. Достатъчно беше, че тя е добре и не ѝ се е случило нищо лошо. И вече ѝ беше благодарил, както искаше.

— Много ли пътувате? — попита я той. Не искаше да се разделят толкова бързо, а и сега не се чувстваше като замаян, когато я поглеждаше. Не страдаше от копнеж по нещо, което не може да има. Беше го приел.

— Вече не.

— Не отсядате ли на юг?

— Не — просто отвърна тя. Наташа също се радваше, че го вижда.

— Няма ли яхти този път?

Начинът, по който го каза, ѝ прозвуча странен и Наташа го погледна въпросително.

— Какво означава „този път“? — попита тя и го погледна в очите.

— Искам да кажа... така де... ами... дали няма някой друг след Владимир.

— Няма — тихо рече тя. — Защо трябва да има?

— Помислих си... — Тео съвсем се обърка. — Когато се опитах да ви намеря, за да ви благодаря, портиерката от авеню „Монтен“ каза, че сте напуснала с някакъв руснак.

Наташа се разсмя на глас.

— Имала е предвид майстора, Дмитрий. Той ми помогна да се изнеса. Живея сама в апартамент колкото пощенска марка. Вашият портрет е най-голямото нещо в него. — Каза го с гордост.

— И няма яхта? — Тео беше изумен.

— Няма яхта — потвърди тя и двамата се усмихнаха.

— Съжалявам за предложението ми. Просто си помислих...

— Че съм се прехвърлила на следващия като Владимир. Имах подобно предложение — честно рече тя. — Реших, че излизам от бизнеса да продавам душата си за жизнен стандарт. Не го правех и с Владимир. Беше по-скоро случайност, че е такъв и ми даде онзи живот. Вече не го искам. Освен това — добави тя и очите ѝ проблеснаха весело, — яхтата на другия беше прекалено малка. Само шейсет метра.

Но пък офертата му беше страхотна. Трийсет милиона в швейцарска сметка и още трийсет, ако му родя дете. Можех да си върна позициите само месец след като Владимир ме изрита и ме изостави на кея в Антиб. Но вече не се занимавам с това.

— Изритал ви е? — Тео я погледна с ужас.

— Не буквално. Остави ме и си тръгна. Но сега съм добре — каза тя и му се усмихна. — Наистина. Стъпих си на краката. И вече никой не ми налага правила, не ми казва какво да правя, не ме облича, не ми нарежда кога да дойда и кога да се махна, с кого мога да говоря и кога да изляза от стаята. — Никога повече нямаше да позволи подобно нещо.

— Защо не ми се обадохте? Той заради мен ли го направи?

— Може би. Кой знае? Помисли си, че съм го предала и беше прав. Направих го. Трябваше да го направя. Постъпката му беше лоша, не можех да позволя да ти се случи подобно нещо. А и без това сигурно щеше да го направи рано или късно. Защото е такъв. — Тео беше видял яростта му в нощта, когато отказа да му продаде картината. И кражбата беше начинът му да си отмъсти. — И не ти се обадох, защото трябваше да се оправя сама, да реша какво искам да правя, коя да бъда, как да живея и какво съм правила през последните осем години. Имаше много неща, за които да мисля, не исках никой да ми помага, дори ти. С изключение на майстора, Дмитрий. — Тя му се усмихна. — Той е страхотен. Сглоби всичките ми мебели от ИКЕА.

— Имаш мебели от ИКЕА? Това е нещо, което искам да видя — развеселен рече Тео.

— Можеш да дойдеш на вечеря следващия път, когато си в Париж. И след като се науча да готвя.

Той ѝ се усмихна. Майка му не беше права, не беше с поредния руски милиардер. А сама със себе си.

— Искаш ли да пийнем кафе някъде преди да тръгна за летището?

Тя се поколеба, после кимна. Излязоха заедно от „Друо“. Дъждът се лееше като из ведро и след една пряка намериха такси. Тео даде адреса на бистрото, в което ходеха понякога с Габриел. Когато стигнаха, влязоха тичешком, за да избягат от дъжда, седнаха на една масичка в дъното и си поръчаха кафе. Разговаряха цели два часа за картините му, за плановете на майка му да затвори ресторанта и да го

превърне в постоянен музей, за това, че тя сега е в Париж с Габриел, и за промяната в нейния живот. Тео призна, че много се радва за майка си.

— Някои хора се събуждат много късно, но тя поне го направи — каза той и Наташа кимна.

— Струва ми се, че той е свестен човек — меко рече тя.

— Така е. И винаги е бил добър с нея. Много по-добър от баща ми. Той беше гений, но непоносим понякога. Габриел е човек, който всеки би поискал за баща. Мил човек. И търпи майка ми — добави със смях Тео. — Е, а ти какво смяташ да правиш сега? — попита той и Наташа се замисли.

— Още се опитвам да реша. Намерих си апартамент. Посещавам курс в Лувъра. Продадох всичко, което ми даде Владимир, така че имам с какво да живея, както и известни спестявания. Сега трябва да си намеря работа. Но преди това искам да завърша курса. Засега е само това.

— В Париж ли искаш да останеш?

— Може би... вероятно... да... така мисля.

— Майка ми ще се нуждае от човек, който да управлява музея вместо нея. Не иска да бъде вързана с него, както беше с ресторанта. Беше ѝ забавно доста време, но сега иска да бъде свободна, за да е с Габриел.

— Аз също. Искам да кажа, да бъда свободна. Осем години бях робот, робиня. Кукла, която той обличаше и с която се фукаше. Никога не бих го направила отново. Понякога се плаша, когато си давам сметка, че не знам какво да правя и какво ще стане с мен. Но после си напомням, че мога да се справя. Мисля, че мога. Не е толкова зле, колкото на времето, когато бях на деветнайсет и той ме намери. Тогава нямах нищо, а и сега съм на двайсет и седем.

— А аз съм на трийсет и една и понякога си задавам същите въпроси — усмихна ѝ се той. — Винаги ти се струва, че всички други се справят по-добре от теб. Може би никой не знае как е всъщност.

— Опитвам се да реша какво искам самата аз. — Да решава сама за себе си беше голяма промяна за нея.

— Ще ми се обадиш ли, ако имаш нужда от помощ, Наташа? — попита сериозно той. Знаеше колко самотна е тя, че няма семейство и приятели. Беше му го казала на онзи обяд преди много време.

— Може би. Не знам. За всеки случай запазих номера ти. Но не исках да го използвам. — Тео можеше само да гадае колко плашещи са били за нея последните четири месеца, след като Владимир я беше изхвърлил. Дотогава той я бе защитавал и контролирал напълно години наред. Но тя като че ли се справяше добре и това беше достойно за възхищение. — Отначало не исках да разговарям с никого и не исках никой да ми помага. Трябваше да се оправя сама. И мисля, че успях. Още не съм решила всичко, но имам време.

— Помисли си за музея. Може да се окаже интересно, ако поискаш да живееш на юг. — И това му напомни за нещо друго. — Сега къщата е празна. Горе има шест спални. Майка ми ги даваше под наем от време на време. Ако търсиш къде да живееш или просто искаш да отидеш някъде, за да помислиш, можеш да останеш там колкото поискаш. През зимата стаите няма да се използват, освен като складове за картини или може би за един-два офиса. Така че можеш да дойдеш, когато решиш. Аз съм в друга къща на няколко километра. Няма да ти досаждам, а майка ми живее в старото студио и вече по-често е тук. Ще разполагаш с цялата къща, че и с двама охранители, които да те пазят.

— Много мило предложение от твоя страна.

Но Тео усещаше, че няма да го приеме. Тя искаше да бъде независима.

— Имаш ли телефон, на който да те потърся? — предпазливо попита той. — Просто за всеки случай. — Наташа не беше предложила да му даде телефона си, а той не искаше да си тръгва, без да разбере къде живее и как да я намери. Тя записа номера на едно листче и му го подаде.

— Ти си единственият, който има този номер.

— Ще ти пратя есемес, ако идвам в Париж. Ще се радвам да дойдеш на изложбата ми. — До нея имаше четири месеца и Тео се надяваше да я види преди това. — И не забравяй предложението за къщата. Можеш да я използваш като убежище.

— Благодаря — отвърна тя и излязоха навън.

Тео взе такси до летището, а тя забърза към метрото. Махна ѝ, докато потегляше. Отметна глава на облегалката, отново замаян от срещата с нея. Не можеше да повярва. Отново се влюбваше. И този път беше по-лошо. Тя беше истинска. И недостъпна като преди, но по

различен начин. Винаги оставаше недостижима. Преди беше пленница и принадлежеше на друг. Сега беше свободна. Но и в двата случая не беше негова.

[1] Всяко зло за добро (фр.) — Б.пр. ↑

След посещението си в Париж Тео се нахвърли върху работата с нова енергия. Беше развълнуван от предстоящата изложба и искаше да завърши новите си творби. Срещата с Наташа също го зареди. Тя си оставаше същата, все така вълшебна, ефирна и омагьосваща, беше впечатлен, че се опитваше съвсем сама да изгради живота си. Не беше му се обаждала. Казваше си, че тя би го потърсила, ако поиска да говори с него. Но тя не го направи. През целия ноември не получи никаква вест от нея.

Марк го навестяваше от време на време, когато имаше нужда да се откъсне от собствената си работа. Той беше взел голяма комисиона от местен музей и се справяше добре. Обеща му да дойде в Париж за изложбата.

Мейлис беше в Париж. Дватамата с Габриел се забавляваха и се радваха на града. Непрекъснато обещаваха, че скоро ще се прибере, но сега наваксваха изгубеното време и дори започнаха да говорят за сватба през пролетта, което всички намираха за чудесно.

В края на ноември на юг стана ужасно студено, всяка сутрин земята беше заскрежена, а през последния ден на месеца дори вали сняг. Беше красиво, но ателието не се отопляваше, ръцете му постоянно бяха измръзнали и му бе трудно да рисува.

Връщаше се с велосипеда от ресторанта малко след смрачаване, когато я завари пред дома си — просто стоеше там, със снежинки по косата, премръзнала. Не беше чакала дълго, той бе излязъл само преди половин час. Стоеше на снега в топло палто и дебели ботуши и му се усмихваше. Той слезе от колелото и тръгна към нея. Не искаше да я пита защо е дошла, но тя видя въпроса в очите му.

— Дойдох да попитам дали го казваш сериозно — тихо рече тя.

— Кое? — Тео бе затаил дъх. Страхуваше се да не я подплаши като птичка, кацнала на рамото му.

— Че мога да остана известно време тук.

— Разбира се. — Не можеше да повярва на късмета си. Бяха минали шест седмици, откакто я видя в Париж, не беше се чувал с нея оттогава, а ето че сега тя беше тук, появила се най-неочаквано.

— Приключих курса в Лувъра. Искам да си потърся работа. — Страхуваше се, но не искаше да си признае. Нямахме какво да предложи, нито имаше някакъв опит. Кой щеше да я вземе на нейната възраст, след като не беше работила нищо, освен в някаква фабрика преди осем години? — Трябваше да се обади преди да дойде — рече тя и го погледна извинително. — Мога да отседна в някой хотел.

— Имаме шест празни стаи. — Искаше да ѝ каже, че може да остане и при него, но не посмя. — Ще те заведа веднага, ако искаш. Няма храна, но можем да си вземем нещо за хапване, след като си оставиш багажа. Колата твоя ли е? Мога ли да се кача при теб?

Тя се усмихна и двамата се качиха в колата под наем. Наташа беше предпочела да шофира дотук, за да проясни ума си. Пътуването беше продължило десет часа, но ѝ хареса. Няколко минути по-късно бяха в ресторанта. Двамата охранители стояха на пост отвън. Поздравиха ги любезно и Тео им каза, че Наташа ще остане тук. Отключи вратата, изключи алармата, след което пусна отоплението.

Наташа пристъпи към картините, които бе виждала и преди. Бяха по-красиви, отколкото ги помнеше. Чувстваше се странно тук с него. Спря пред една картина, погледна го и се усмихна.

— Сега и аз трябва да нося надпис „Не се продава“.

— Тогава някой може да те открадне — меко рече той. — Не бих искал.

— Нито пък аз. — Очите ѝ изглеждаха огромни.

Той отнесе багажа ѝ горе, остави я сама да си избере стая и включи отоплението. Тя го последва с усмивка обратно долу, качиха се в колата и отидоха до близко ресторантче, където предлагаха сока — палачинки от нахут, каквито Наташа не беше опитвала. По време на вечерята си припомняха миналото и се наслаждаваха на настоящето.

— Помня всички въпроси, които ми зададе, докато обядвахме — тихо рече тя. Сякаш беше преди хиляда години.

— Опитвах се да си обясня изборите, които си направила. Но не ми дължиш никакви обяснения.

— Казах ти, че го обичам, и си мислех, че той също ме обича. Оказа се, че и двамата не сме знаели какво е това.

Една глава от живота ѝ завинаги беше затворена. Без Владимир тя нямаше да оцелее в Русия, но накрая беше рискувала всичко, може би дори живота си, за да помогне на Тео. Той не можеше да го забрави. Знаеше, че никога няма да го забрави. И виждаше, че през месеците, когато беше останала сама, тя се беше помирила с миналото си. Тео уважаваше изборите, които е направила — и в началото на живота си, и след това. Тогава те са били смислени, също като решенията, които вземаше сега. Никой не можеше да знае през какво е преминала в Москва, какви ужаси е преживяла и как това е повлияло на пътя, който е избрала. Не я съдеше. И как би могъл? Сега тя беше напълно различна. Вече не беше ничия любовница. Имаше свободата да решава сама и грешките ѝ също щяха да са единствено нейни. Наташа вече не чувстваше миналото си като тежко бреме. Харесваше ѝ да поема отговорност за себе си, беше копняла за това и за нормален живот. Беше се отказала от всичко, докато бе с Владимир. А сега ѝ предстояха години, през които можеше да подреди живота си, да прави добри избори, да среща нови приятели и да се влюби в подходящия човек.

А Тео вече не беше обсебен от жена, която принадлежеше на друг и никога не би могъл да има. Вече всичко беше възможно, за добро и за лошо. Наташа не се нуждаеше и не искаше онова, което ѝ бе давал Владимир. Цената му беше прекалено висока. Тя вече не беше готова да продава душата си, знаеше коя е.

Тео ѝ се усмихваше, докато приключваха вечерята.

— Защо ме гледаш така? — попита тя.

— Вече не си портрет. А си истинска. — Тя беше живяла месеци наред в ателието и в главата му, а сега можеше да протегне ръка и да я докосне.

След вечерята решиха да се разходят. Ноемврийската вечер беше студена, но се радваха на свежия въздух. Вече можеха да правят всичко и никой не можеше да ги спре, да ги уплаши, да ги засрами. Той се спря, прегърна я и я целуна. Тя му се усмихна и двамата продължиха хванати за ръце. Миналото беше история, а бъдещето пред тях бе изпълнено с обещания и надежда. Бяха изминали дълъг път, за да се намерят. Жената, която го беше преследвала от първата им среща, най-сетне беше до него. Той отново я целуна.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Любовницата

Преводач: Теодора Божилчева; Стефания Теодосиева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 12.06.2017

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-765-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9241>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.